Colecția Science-Fiction
1944 - Ein Freak

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

Florin Purluca
1944 - Ein Freak

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României PURLUCA, FLORIN
1944 - Ein Freak / Florin Purluca - București: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-28-4

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-28-4

FLORIN PURLUCA

1944
Ein Freak

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

1 - Extra-Terestrul, de Constantin D. Pavel
2 - Secretul emisferei, de Traian Bădulescu
3 - Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța, de O. Vitan
4 - Scornituri spăimântătoare, de Cătălin Pavel
5 - Rangkook *(seria deCase - 1),* de Constantin D. Pavel
6 - Vendetta lui Ucigă-1 Toaca, de Ovidiu Vitan
7 - în anul 4000 sau O călătorie la Venus, de Victor Anestin
8 - Erezia egumenului Glicherie, de Dan Ninoiu
9 - Scurtă istorie a viitorului aristotelic, de Aurel Cărășel
10 - Forțe ale Naturii - Moartea Vie, de Daniela Faur
11-0 tragedie cerească, de Victor Anestin
12 - Cetiți-le noaptea, de Ion Minulescu
13 - Marginea curcubeului, de Aurel Cărășel
14 - Incredibila aventură a cuviosului Achim, de Dan Ninoiu
15 - Praf, de Florin Purluca'
16 - Manuscrisul episcopului Petronius, de Dan Ninoiu
17 - Steaua fulgurantă, de Aurel Cărășel
18 - Un român în Lună, de Henri Stahl
19 - Oameni pe care i-am cunoscut, de Aurel Cărășel
20 - Sawtooth, de Constantin D. Pavel
21 - Rău de spațiu Omul fără nume, de Ovidiu Vitan
22 - Progradia, de Florin Purluca
23 - A doua Lună a Pământului, de Mircea Liviu Goga
24 - Dialogul păsărilor, de Laszlo Tarko
25 - Cumulonimbus deasupra Atlantidei, de Aurel Cărășel
26 - Știință, Filosofic și Spiritualitate în Avatar, de * * *
27 - Romanul cerului, de Victor Anestin
28 -1944 Ein Freak, de Florin Purluca
29 - Oameni pe care i-am cunoscut 2, de Constantin D. Pavel

1944 - Ein Freak

Karlheinz își scoase un aboneu din pachetul de Haus Neuerburg. îl tăbăci bine și-și pârli în câteva rânduri buricele degetelor până reuși să-l aprindă. Inspiră adânc. Fumul de tabac îi răscoli pulmonii într-un cântec de plăcere. Soldatul fu scuturat de un acces de tuse și rotocoa- lele de fum evadară fulgerător. Se despletiră în aerul rece. Mai sorbi din chiștoc, însetat, în câteva rânduri, până când vârfurile unghiilor abia răzbiră să-1 mai strângă. Se descotorosi de el printr-un bobârnac. Căzu într-un morman de zăpadă și topi câteva flori de gheață din pielea monstrului alb. După un timp, fu învins.

Mănușile îmbrățișară din nou pielea mâinilor, biciuite neîntrerupt de rafalele crivățului în tot timpul cât îi fusese necesar să trudească la mucul de țigară. Sturmgewehrul[1] fu aruncat în spinare, opintindu-se în centură și lipin- du-i-se în cele din urmă de veston. Propti talpa cizmei în limba de fier a barierei. Se înălță, căutând să-și zărească undeva camaradul. Manfred întârzia.

Vântul tăios, înfrățit cu fulgii uriași, făcea împrejurimile imposibile. Tot peisajul era învăluit într-o pânză lăp-

1 *StG 44* (abreviere de la Sturmgewehr 44, „pușca de asalt 44",) este o pușcă de asalt germană dezvoltată în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, care a fost

toasă de ger și zăpadă spulberată. Coborî în forță, aproape prăbușindu-se. își găsi cu greu echilibrul, în vreme ce un șuierat îi linguși auzul. Sări speriat, împleticindu-se. Căută să-și agate automatul, dar efortul se dovedi eșec total. Un bulgăre-i zdrobi falca dreaptă.

Pe jumătate orbit, complet debusolat, mătăhăind ca un bezmetic prin covorul de zăpadă afânată, deslușI glasul strangulat de guturai al lui Manfred:

— Ai crăpat soldat! Ivan ți-a zburat căpățâna!

Manfred izbucni în râs. Hohotele se contopiră cu vântul, rivalizând cu un rânjet debil. Karlheinz aproape că-și pierdu mințile. Se cufundă în furie.

— *Scheise!* urlă Karlheinz. Ce dracu' ai în țeasta aia?

Camaradul, indiferent la suferința rănitului, își continuă râsul sâcâitor, zdrobind nervii colegului din serviciul de pază.

— Aveau cu toții dreptate, bolborosi Karlheinz. Ești țicnit, *mein herr!*

— Aș! Iei totul prea în serios. Ești mai rece decât nenorocita asta de iarnă. *Komm, her komerad,* și-ai să descoperi minunea care m-a făcut să întârzii.

Luptând din răsputeri să dovedească marginea congelată și neuniformă a drumului, Karlheinz își opinti carâmbul cizmelor în colții de gheață. Ajuns lângă Manfred, se opri. Făcu un pas îndărăt, defensiv.

— Pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Karlheinz. Dacă-i vreun alt nenorocit de truc de-al tău, pe onoarea mea, îți fac vestonul sită.

Sturmgewehrul își zgâia buza metalică spre Manfred, ca și cum ar fi fost pregătit să scuipe metal în orice clipă.

— Calmează-te, obersoldat[2]! Ăsta-i modul de-ați arăta recunoștința față de un distins obergefreiter[3]? hohotele înfundate ale lui Manfred despicară din nou liniștea seacă a iernii.

Veteranul desfăcu tacticos butonii vestonului și, dând dovadă de grația unei lebede, miracolul ieși la iveală. Zăcuse într-unul din compartimentele buzunarului improvizat pe fața interioară a hainei.

— Oh, *mein Gott!* jubilă Karlheinz. Cum mama dracului...?

— Obersoldat! urlă Manfred, arborând figura zeflemistă a Fiihrerului. Prezintă-ți onorul față de scumpul coleg de tovărășie!

Dinții gălbejiți ai obersoldatului se dezveliră într-o cunună de bucurie. încântați într-un fel de nedescris, ambii camarazi dispărură sub o rafală de urale și înjurături, fiind înghițiți de gheretă. în doi timp și trei mișcări măsuța de campanie își găsi locul de drept. Obergefreiterul, încă dând dovadă de grația lebădoiului, plesni fundul unei sticle de blatul mesei. Un Ossi veritabil și Karlheinz aproape că explodă de fericire. Se repezi către sticlă.

— *Nein!* răcni Manfred. Răbdare, obersoldat. Răbdare!

Rănit în adâncul sufletului, încă privat de aroma licorii, râvnind cu patimă după o gură de rom, Karlheinz își retrase mâna, boscorodind. Lebădoiul reluă jocul grațios

---

2 Rang militar care a fost introdus în ramura de infanterie a Reichswehr-ului german de la circa 1920 și a continuat să fie folosit în succesorul său german,

3 Rang al militarilor germani și elvețieni, care datează din secolul al XIX-lea.

și-și afundă, pentru a doua oară, vreascurile noduroase în buzunar. Când trase mâna îndărăt, scoțând la vedere sulul din pâslă, obersoldatul înlemni.

Crucea nazistă, imprimată pe bucata de material textil, căzu aidoma unei cortine, destăinuindu-și secretul. Sub pelicula fină de fum și praf de paprica radia o impresionantă halcă de kaizer. Mai îmbietoare decât aurul!

Cireașa de pe tort veni în clipa în care Manfred aruncă pe blatul mesei, într-un sictir regesc, un pachet sigilat de țigarete R6. Mândria ofițerilor. Obersoldatul rămase paralizat de uimire. Maxilarul inferior căzu, etalând deschiderea unui sertar hodorogit.

— Poate c-ar trebui să nu mai strâmbi din cârmi' ăla atunci când încerc să-ți dreg ținuta la cărți, rânji Manfred. Câteva mâini sănătoase la pocher aș fac minuni, *mein herr!*

— Păi? se încondoră Karlheinz. Ce mai așteptăm?

— Ai binecuvântarea mea! zise obergefreiterul, mân- drindu-se nespus de mult cu proaspetele achiziții.

Karlheinz năvăli asupra romului. Nici măcar nu apucase ca gâtlejul să-i fie dezmierdat de băutură, că sângele deja începuse să-i bolborosească în vene. Cele 24 de grade Celsius, cu minus, congelaseră peisajul, transformând totul în uriașe modele din cristal. Obersoldatul avea toate motivele din lume să tânjească după înmiresmatul Ossi.

Primele înghițituri le unseră gâtlejurile. Abia de la cea de-a patra gâlgâitură romul începu să-și facă simțită aroma. Karlheinz dădu din cap, pe deplin mulțumit. Luna spăla ferestrele.

— Ce crezi c-ascund oasele? întrebă obersoldatul

Imaginea castelului Hohenwerfen, cocoțat pe cea mai îndrăzneață creastă a Alpilor bavarezi, sclipea întocmai ca un luceafăr. Proiectoarele de veghe săgetau împrejurimile cu fascicule nemiloase, despicând felii din întuneric. Drumul din buza porții fortificației se scurgea sinuos printre stânci, încolăcindu-se printre brazi și molizi până-n inima barierei. De acolo, ocolind câteva coaste abrupte, cobora către drumul principal, aflat la câteva sute de metri de postul lor.

— Dracu' știe! zise sictirit Manfred. Am mai bine de un an de când fac plantoane în coteneața asta și n-am dibuit mare scofală. O dată pe săptămână vin și pleacă inspecții ale Gestapoului.

— Asta-i tot? Tot circu' ăsta? Servicii de 24 în doi oameni, de jur-împrejur, doar pentr-o amărâtă de vizită pe săptămână?

— Cam da! spuse răspicat veteranul.

— Wolfie[4], la dracu' cu tine! Uite cum îmi irosești timp prețios. In tot timpul ăsta aș fi putut să mă scald, bine- mersi, în fustele vreunei domnițe. Mai zii ceva! Ai mai pomenit așa lipsă de respect din partea unui conducător de oaste?

— Crede-mă, îi frânse Manfred aripile, mai bine plictisit aici decât hăituit în linia-ntâi. Două lăzi de coniac franțuzesc și-un cartuș de R6 am împins ca să fiu repartizat în echipele de pază ale bolovanului ăsta. Așa că, norocos ordinar ce ești, s-ajungi în coasta mea fără niciun efort,

4 Poreclă a lui Adolf Hitler, folosită pe ascuns de către soldații din armata germană.

numai gândindu-mă la sticlele de coniac și îmi vine să-ți umflu mutra cu pumni.

— Doar chestiune de fler, se hlizi obersoldatul.

— Auzi la el, fler! Capră fără dinți.

Buzele lui Karlheinz se despicară într-un rânjet șmecheresc, etalând șirul neuniform și rarefiat de colți gălbejiți.

— Nu, serios! deveni grav obersoldatul. Chiar nicio vorbă despre ce-i acolo? Nimic?

— *Meine freund,* umblă vorba c-ar fi un cuib comun al șerpilor din SS și al Gestapoului. Multe povești despre cercetare si scamatorii drăcești. Dar, la cât de ticnit e Wolfie, naiba mai știe. Zic săru' mâna să ridic și să cobor bariera... si de restul, sănătate!

O bubuitură, urmată de inconfundabilul huruit al motoarelor Rolls-Royce, trezi fiori în inimile înfrigurate ale străjilor. Mustangul englezesc scuipat din inima văzduhului, aruncând cozi neîntrerupte de fum, trecu razant, cruțând postul de pază la centimetri distanță. Avionul frânse trunchiul unui brad și explodă în sute de limbi de foc portocalii.

Sticla de Oskar se clătină în urma bubuiturii, deodată cu întreaga construcție din scândură, forțându-i pe soldați să-și împleticească mâinile într-un efort comun de salvare. încununată de succes, operațiunea desenă zâmbete largi pe chipurile lor. Ossi, împreună cu restul comorii, dispăru în buzunarul secret al vestonului.

Karlheinz, împleticindu-se prin zăpadă, apucă mânerul alarmei. în toată zarva aceea își rătăcise mănușile. Metalul manivelei îi linse palma, împroșcându-i mâna cu

ace congelate. Săgetează antebrațul, izbind încheietura cotului. Vuietul alarmei se proiectă printre stele, singuratic și disperat, aidoma urletului unui lup; în vreme ce Manfred seceră văzduhul cu uitături încordate. Isi fâtâia 1 , sturmgewehrul de ici-colo, nemulțumit că nu-și descoperea ținta.

Un amestec de sunete, o împletitură de șuierături ale câtorva interceptoare Focke-Wulf Fw 190, lupii de noapte ai Luftwaffe's Jagdwaffe, îl determinară pe Manfred să se chircească. Trupul i se descongestionă atunci când avioanele trecură pe deasupra, fără să deschidă focul.

Urmară alte câteva bubuituri, explozii, țipete ascuțite de metal contorsionat. Unul dintre lupi plonjă în marea de zăpadă, urmat îndeaproape de-un alt North American Mustang. Ambele pocniră în rotocoale de foc și fum, în clipa când izbiră fundul hăului în care plonjaseră.

Karlheinz încă rotea de zor manivela alarmei. Prin te- sătura perdelei de zăpadă, două fascicule de lumină abia dovedeau să se facă văzute. In spatele farurilor croncănea isteric claxonul unui Mercedes-Benz. Sedanul tuciuriu se lupta din răsputeri cu drumul anevoios, neaua bătătorită chinuind în fel și chip anvelopele.

— Karlheinz! urlă din toți rărunchii obergefreiterul. Ridică bariera. Acum! Asta-i mașina Gestapoului.

Obersoldatul se aruncă asupra pârghiei și, trudind din răsputeri s-o acționeze, izbuti s-o aducă la jumătatea cursei, când plăcuțele de frână ale Mercedesului se poticniră în discuri, fără puterea de-al opri. Parbrizul izbi lemnul vărgat. Sutele de cioburi sclipiră caleidoscopic prin

aer. Mașina trecu în derivă de linia barierei. Pneurile agă- țară colțurile congelate ale marginii de drum, imboldul conferit azvârlind Benzul peste malul abrupt. O cunună de accesorii se desprinseră din sedan, împrăștiindu-se în decorul de albuș.

— *Scheise!* urlă Karlheinz, buimăcit.

Un alt raid aerian îi forță pe soldați să-și azvârle trupurile încotro văzură cu ochii, de astă dată Mustangul englezesc descărcându-și muniția în crusta de gheață a drumului, ca și cum ar fi luat urma sedanului. Avionul plonjă, urcă brusc și, în vreme ce pilotul pregătea o piruetă, tirul unui Wulf îi sfârtecă aripa dreaptă. Frântă, mașinăria se zbătu neajutorată prin aer, o vreme, sângerând rotocoale de fum și uleiuri vâscoase. Izbi în plin stâncile.

Afundat în rotocoale de întuneric, un huruit pătrunzător paraliză decorul. Noaptea, invadată de sute de ciuperci, e și mai sinistră. Soldații se legănau în chingile parașutelor, semiautomatele Sten privind însetate de moarte spre sol. Sporadic, Stenurile urlau aidoma unor mâțe în călduri, brăzdând plapuma de zăpadă.

Manfred îl înhață pe obersoldatul damblagit de frică, aproape târându-1 printre copaci.

— Nu-mi strica seara, pufane! răcni veteranul, într-un amestec de furie și determinare. Noaptea-i tânără.

Ghemuiți sub poala unui molid bogat, urechile gustară și urletul mecanic al unei duble de Shvetson supradimensionat. Pe coastele monstrului din tablă și șuruburi sclipea sângerie steaua bolșevică. Bucăți grosolane de mate-

rie întunecată se scurseră din pântecul lui. O clipă, noaptea se limpezi, doar zgomotul șters al transportorului rusesc necăjind-o. Parașutele industriale plesniră cu puterea unor tornade. IS-213-urile își bălăngăneau nestingherite, prin aer, zecile de tone. Coborau implacabile, pregătite să respingă defensiva nazistă pe durata asediului.

încă înfrigurat de uriașa pasăre sovietică de transport, care aproape că cuprinsese tot cerul cu sunetul ei asurzitor și dimensiunule ei de neînchipuit, obergefreiterul își împletici limba, fascinat și speriat deopotrivă:

— Numai Ivan putea să născocească așa ceva! Wolfie ascunde aici vreo comoară, de-a stârnit interesul tuturor, apoi sări ca scos din transă. Hai s-o-ntindem dracului, cât nu se îngroașă gluma.

Se porniră prin valurile de zăpadă, înjurând și blestemând de mama focului. îi puseră la colț pe toți. De la Wolfie și Ivan, până la Zie British Bulldog[5]. Cu mare greutate, dovediră drumul până la Benzul sfărâmat al Gestapoului, ceea ce-1 făcu pe Karlheinz să ridice din sprânceană.

— Provizii, *mein herrl* îl dojeni veteranul pe obersoldat. Wolfie va fi ocupat până peste cap cu apărarea fortăreței și am credința de nestrămutat că va amâna salvarea noastră multă vreme.

Ridică o raniță din zăpada moale, pe care o azvârli camaradului, după care continuă:

— Vezi ce are bun în ea și descotorosește-te de restul. Pe urmă scotocim mașina.

5 Poreclă a prim-ministrului englez Winston Churchill.

Apucă, la rândul lui, o altă raniță. Nu descoperiră mare lucru, ceea ce-i făcu să-și mute rapid interesul către Mercedes. II traseră într-o parte pe șofer. Țurloaiele fiin- du-i blocate între scaun și blocul motor - ieșit prin podul pedalier în urma impactului -, nu putură decât să-l aplece pe o parte, atât cât să-i smulgă pistolul din teacă și cele două încărcătoare.

— Nenorocitul a avut parte de o moarte a dracului de chinuitoare. A crăpat după ce i s-a scurs bună parte din sânge, îndrugă distrat veteranul.

Din torpedou se aleseră cu trei tablete de ciocolată și o sticlă de coniac franțuzesc. In mod miraculos, nevătă- mate. Locul din dreapta era liber. SS-istul zburase prin parbriz, proptindu-și țeasta într-un trunchi de brad. Zăcea mort, la baza lui, pe jumătate îngropat în zăpadă.

— Porci fără obraz! mârâi Manfred. Soldatul de rând se închină la zeama de cartoafe si voi vă desfătati cu fineturi.

II izbi pe șofer cu patul armei. Acesta rămase țeapăn, impasibil la dojenelile veteranului.

— Ce-ți spuneam, adăugă obergefreiterul surâzând. Niște porci! Nici în ceasul de moarte nu se căiesc.

Karlheins îl privi tâmp, negustând gluma camaradului.

— Ce-i cu mutra asta gravă? Arăți de parcă ți-au murit zece scroafe cu purcei cu tot. Ce, te-aștepți să le plâng zilele în pumni? Hai să vedem ce-i de șterpelit din portbagaj și nu mai fă pe îndoliatul.

La cea de-a treia lovitură de cizmă, siguranța portbagajului cedă, fiind avariată în urma accidentului. Pocni precum o cutie de conservă. Interiorul nu le destăinui

mare lucru - doar un sac de rafie, legat cu simț de răspundere. II traseră afară, chinuiți de greutatea conținutului.

Aproape când să-l dovedească, zvâcni atât de puternic încât ambii soldați se prăbușiră neajutorați. Din sac răzbeau zdrăngăni tul unui lanț și-un amestec de mârâituri.

— *Oh, mein Gott!* Ce mama dracului o fi? strigă Karlheinz.

— Vreun fel de jivină, după cum mârâie. Ori vreun porc, ceea ce n-ar fi rău deloc, jubilă Manfred.

Veteranul deja vântura prin aer un șuriu, mare cât toate zilele, visând la jambon și fleici fripte. Dădu ocol sacului, analizând mișcările spasmodice ale animalului.

— Cred c-ar trebui să vedem ce s-ascunde în el. Oricum, întări obergefreiterul, după cum zăngăne, cred că-i prins în lanțuri.

Obersoldatul dădu din cap, aprobator. Casca îi jucă stângace pe țeastă. Fața-i biciuită de rafalele de ger, mult prea înfierbântată cât să-l supere pe moment, găsi tăria să rânjească. Fripturile și jambonul îi furaseră și lui mințile. Își aruncă arma în spinare. Jonglă stângaci cu șuriul, proaspăt tras din teacă, fixând legătura.

— Cum l-ai lăsat slobod, l-am și articulat! îl asigură Manfred.

Un alt scuturat din caschetă și lama despică nodul, eliberând bestia înlănțuită.

Băiatul costeliv, uscat cât o coajă de pâine, se rostogoli prin zăpadă, împleticindu-se în lanțuri. Chircit, cu mâinile și picioarele fixate în noduri de fier, privi înfrigurat către soldați. Karlheinz scăpă pumnalul din mâini. Manfred

ridică o salvă de înjurături până la cer. Purta doar o pereche de chiloți jerpeliți, scoarță de jeg. Picioarele-i stăteau învelite de neaua moale si soldatii se îndoiau amarnic că încălțau ceva. Era încins cu zgardă din fier masiv și cătușe pe mâini. După felul cum se împleticeau lanțurile, avea o pereche de zăvoare și peste încheieturile țurloaielor. Era uscat ca un drac.

— Asta le întrece pe toate, găsi obersoldatul puterea să vorbească. Ce facem cu el?

— în halul în care se găsește, e ca și mierlit! Vai de steaua lui. N-are nicio șansă pe gerul ăsta.

— Doar n-ai de gând să-1 lăsăm aici? sări Karlheinz contrariat.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să-l cărăm cu noi.

Băiatul stătea ghemuit așa cum căzuse. Picioarele i se descoperiseră de zăpadă. Nu se înșelaseră în privința lor. Goale și prinse într-o pereche de fiare. Cu soiul ăla de cătușe ai fi putut priponi un cal, darămite un copil. Ce fusese în capul ălora de-1 priponiseră în halul ăla? se gândiră la unison.

— în cel mult o oră crapă, căută Manfred să fie cât mai convingător. Cel mai apropiat sat nu-i decât la trei zile de mers.

— Nu-1 las!

— N-ai decât!

— Ce dracu' omule! N-ai copii? Nepoți?

Veteranul își fremătă buzele, nehotărât.

— O oră și-ai să vezi. Mai bine-i tragem un glonț în ceafă. Tot una-i. Ba dimpotrivă, îl scutim de-un chin.

— O oră! se târgui Karlheinz. Nu mai mult...

— Ți-1 agăți de fuste. Pe mine nu mă privește în niciun fel.

— Fără probleme! N-o să te deranjeze în niciun chip.

— Fără probleme pe dracu'! se încondoră obergefrei- terul. Decât să bați câmpii, mai bine te-ai pune să găsești un mod de-ai rupe lanțurile.

Karlhein aprobă tacit și se porni spre copil. Văzându-1 că se apropie, puștiul se zburli ca un arici. Mârâi amenințător. Obersoldatul îngheță.

— Nici nu mă miră că se uită în halul ăsta la uniformele noastre, spuse Manfred. Nu vreau să știu prin ce a fost nevoit să treacă pe mâna celor din Gestapo.

— Nu-ți vrem răul, căută Karlheinz să-l liniștească pe copil.

La următorul pas al obersoldatului, băiatul se neliniști și mai mult.

— N-u v-r-e-m s-ă-ț-i f-a-c-e-m r-ă-u! zise soldatul răspicat. Pricepi ce-ți spun?

Puștiul dădu din cap în semn că da, pricepe. Deși nu prea arătase, defel, c-ar fi fost așa. Câteva mitraliere lătrară în depărtare.

— Ai face bine să grăbești tratativele, interveni Manfred îngrijorat. Altfel ne trezim cu Ivan în spinare. Cât îl convingi tu, eu mă pun să caut niște zdrențe. Tre' să-l învelim cu ceva pe prăpăditul ăsta. Oricum, e doar o pierdere de timp colosală, mai spuse în timp ce se îndepărtă. Asta e. Te asigur.

Veteranul se porni către SS-istul cu țeasta zdrobită. Ăștia au flanele sănătoase, gândi el. Nu jerpelituri de- astea de poartă numai talpa armatei. I-ar prinde bine pușt iului să-l înfofolim în vreo două, trei.

Obersoldatul încă ducea muncă de lămurire.

— Fără lanțuri! se chinuia să-i explice. L-i-b-e-r!

Intr-un final, băiatul găsi curajul să-și întindă mâinile. Lanțurile vorbiră așa cum fac clopoțeii în Ajun. Dădu zâmbitor din cap. Liber ar trebui să fie un cuvânt universal, se gândi Karlheinz, și câtă vreme el filosofa, opintin- du-se în prinsorile lanțului, apăru și Manfred cu flanicele.

— Tragem în zale? zise obersoldatul nedumerit.

Lanțurile jucau jocul unei cobre voioase.

— Ai căpiat? Murim ca proștii p-aici. Adă-le-ncoace!

Le fixară de muchia portbagajului. Folosindu-se de un levier, pocniră metalul. După câteva lovituri zdravene, se scurseră în valuri, așa cum face mătasea.

— De astea ne ocupăm mai târziu, îi spuseră băiatului arătând spre cătușe și zgardă. N-avem cum să le venim de hac acum. Până una-alta, va trebui să te descurci cu ele. Pe urmă, mai vedem n... Ia stai așa!

Băiatul îngheață. Karlheinz, totuna cu pușt iul, un sloi de gheață.

— Ce-i ăsta? se miră Manfred.

Degetul înfrigurat arată înspre zgardă. Peste fierul rece și dur era fixat un mic dispozitiv. Un beculeț minuscul pâlpâia slab.

— Ăsta trebuie aranjat! Pare un fel de... Ceva care nu-mi place.

Scotoci prin portbagajul mașinii și dădu peste o șurubelniță. Vârful era gata să muște din dispozitiv.

— Nu te mișca, băiete!

Ï [7]

Și zbang, zbang! Din două lovituri, licuriciul aparatului minuscul muri. Căzu și fu înghițit de zăpada moale. Pe urmă îi întinse puloverele. Copilul dădu din cap, refu- zându-le. Alte trosnete de mitralieră, de astă dată mult mai apropiate, le atraseră atenția.

— Nu facem treabă cu el, spuse nemulțumit Manfred.

— Trebuie să le îmbraci, interveni Karlheinz ușor dojenitor, cât să nu-1 sperie din nou. Gerul! și se puse să-și clănțănească dinții, imitând o înfrigurare de nesuportat.

Obersoldatul realiză că nu era foarte departe de asta. Biciul gerului pocnea peste bucățile de piele expusă cu o așa ură încât sângele încremenea în vene doar la șuieratul vântului. Miroasea a moarte. Aerul era rece și lipicios, de parcă fusese împroșcat cu vapori de aracet. Vestoanele, câtă vreme stătuseră în puterea crivățului, fuseseră încărcate cu pâlcuri de curnuți din gheață. Parcă nici aburul, ieșit din nările tremurânde, nu mai îndrăznea să zăbovească în tăria frigului.

In felul ăsta, ora despre care povestise Manfred avea să se transforme în sfert de ceas. Trupul uscățiv al puștiului urma să cadă pradă iernii mai repede decât s-ar fi așteptat. încă fusese o realizare destul de mare că nu tremura deja ca un apucat.

Mâinile băiatului dansară prin aerul tăios, refuzând vehement flanicele, când plumbii scuipați de-o haită de Stenuri mușcară din carcasa Benzului. înnebuniți de frică

săltându-1 pe copil pe sus, se apucară să coboare în josul coastei, printr-o pantă mai dulce. Se dovedi mai mult salt decât alergătură. Manfred scăpă băiatul din prinsoare, se învârti ca un titirez, ricoșă dintr-un dâmb și burta i se lipi de trunchiul gros al unui brad. Simți ca și cum cordonul unui aspirator îi fusese îndesat în gât și pornit la intensitate maximă. Pierdu contactul cu realitatea.

In primă instanță, Karlheinz câștigă lupta cu panta, ca mai apoi să capituleze sub povara copilului. îl purtase în spinare și greutatea corpului îl făcuse să-și piardă echilibrul. Se rostogoli. într-un final își regăsi echilibrul, dar ochii băiatului, căscati ca două luni, îi dădură de înțeles că ceva se repezise pe urmele lor. O bubuitură cutremurătoare izbi cascheta. O ceață de nepătruns acoperi totul, ca o cortină din fum roșu și gros.

afe *'SfȘ* 'iȚJ' QfSI

Când Manfred dovedi să simtă din nou aerul lipicios - răceala îi cresta nările avide de oxigen c-o insistență de neînchipuit -, bănui că nu căzuse pradă nesimțirii mai mult de câteva minute. Altfel ar fi fost pradă sigură gerului. Mijindu-și pleoapele încărcate de țurțuri minusculi, printr-o văruială ștearsă care se încăpățâna să-l lase să se dumirească, văzu o nălucă. O umbră care țopăia de ici- colo, urmată de sunetul ascuțit al unor mitraliere, urlete și plesnituri stranii. Leșină din nou.

A doua oară învie de-a binelea. La fel, după alte câteva minute, se dezmetici cât să-l descopere pe băiat cum îl

scutura de zor pe Karlheinz. Trupul soldatului se opintea în smuciturile copilului. Cascheta îi fusese crăpată de-o rafală de gloanțe.

— N-ai ce să mai faci pentru el, murmură veteranul. S-a dus!

Speriat, puștiul sări în lături. Manfred se transformă într-un bloc de gheață.

Din cap până-n picioare, copilul era spoit cu sânge. Ochii-i luceau ca două felinare, radiind furie. Jur-împre- jur erau resturi de carne și zăpadă înroșită. O mână desprinsă aterizase în crăcile unui brad, un soldat murise cu mâinile afundate în pântec. Căutase să-și oprească mațele să se împrăștie. Un altul zăcea în zăpadă, decapitat.

În spatele lor răsunară câteva voci. Băiatul începu să-și agite mâinile slăbănoage. *S-o-ntindem!* părea că i-ar fi spus copilul. Dispăru printre copaci și obergefreiterul porni pe urmele lui. Alergară un timp, până crezură de cuviință că nu mai erau în pericol. Se ghemuiră sub coasta unei stânci, cu multi brazi în fata ascunzișului.

Abia după ce aprinseră câteva vreascuri, imaginea băiatului îl lovi din nou pe soldat. în tot acest timp stătuse dezbrăcat. Gerul nu-1 stingherea cu nimic. Stătea ghemuit. Genunchii la piept, mânile împreunate, fermecat de limbile focului. Nici urmă de frică pe chipul lui, ba mai curând descopereai goliciunea din înfățișarea unui om mare.

— Nu-ți este frig? îndrugă soldatul.

Copilul dădu din cap. Nu!

— Cum asa?

9

La început ridică din umeri, apoi scrijeli zăpada cu degetul.

Special, scrise el stângaci în neaua moale.

Manfred se scotoci prin buzunare și apoi prin raniță. Avu parte de-o revelație. Cele două sticle de băutură scăpaseră nevătămate. II desfundă pe Ossi. Luă un gât sănătos. Simți cum matele-i cântă o simfonie de Mozart. Un adevărat concert. Despică kaizerul în bucăți dreptunghiulare și mari și-i întise câteva pușliului. Le hali numaidecât. Molfăi și el două, apoi turnă o altă gură de rom pe gâtlej. îi întinse sticla băiatului, care dădu din cap.

Nein!

— Ai perfectă dreptate, jubilă obergefreiterul. Mucoșii n-au voie la licori. *Zer Gutt!* Mai mult pentru mine.

Mai trase o dușcă. își trecu mâneca peste buzele ceva mai înzdrăvenite după ospățul cu kaizer și rom. Puse proviziile la locul lor. Raționalizarea era mama supraviețuirii. Asta o știa orice amărât de soldat.

— Ce-i cu tine de nu scoți o vorbă? Wolfie ti-a furat limba?

Băiatul zâmbi. Veteranul avusese dreptate. Wolfie chiar îi furase limba. Puștiul își căscă gura. Mișcă voios un ciot de came, cândva limbă. Fața soldatului păli. Nu-și ceru iertare. Figura lui, văruită deopotrivă de milă și rușine, făcu asta în locul lui.

Puștiul scrijeli zăpada.

Fără limbă, fără trădare!

— Pentru ce-au făcut asta?

La fel de tacticos, însă oarecum stângaci, băiatul scrise: *Soldat bun Siberia.*

— Nenorocitul de Wolfie! boscorodi Manfred. Chiar crede c-o să-l înfrângă pe Ivan. Nu vrea să calce pe urmele lui Napoleon.

Cine Ivan? Cine Wolfie?

Veteranul zâmbi. Doi porci, ar fi vrut să-i spună, dar tăcu, ca și cum băiatul l-ar fi înțeles din priviri. Putea fi priceput la așa ceva, se gândise Manfred. In fond, ce-i omul fără grai, dacă nu un animal bazat pe instincte? O trăise de zeci de ori pe pielea lui, pe front, în prima linie. Când moartea urlă în gâtlejul mortierelor, n-ai nevoie să-ți spună careva ce trebuie să faci. Fugi la fel de înspăimântat ca un iepure. Ești în stare să sapi gropi până-n fundul pământului ca să scapi.

Foame. Mâncare?

Raționalizare, răsună în capul obergefreiterului. Doar că figura chinuită a copilului doborî rațiunea. Scotoci prin raniță și-i întinse o tabletă de ciocolată. Puștiul o devoră dominat de-o foamete atâta de sinceră și expresivă, încât veteranul făcu eforturi mari să nu-i ofere încă una.

— Sigur nu-ți este frig?

Molfăind la ultimul colț de ciocolată, puștiul scutură din cap. *Nop,* păru că-i spune încântat. întinse mâna și-l atinse. Dogorea cât o sobă. Pentru o clipă, bărbatul crezu că fierbințeala lui putea fi boală. Dar boala te doboară, te vlăguiește, gândi el. Imaginea soldaților rupți în bucăți de came sângerie îi tresări în minte. Deși văzuse totul cu ochii lui, mâini frânte și burți spintecate, totul păruse cumva, ireal. în fond, tot ceea ce văzuse nu fuseseră altceva decât umbre. Puteau fi...

— Ne-au atacat lupii?

Nu! scutură puștiul din cap, mirat.

— Atunci, soldații? Mai devreme? spuse, încă măcinat de nesiguranța percepțiilor.

Pedepsit. Palma moale a copilului căpătă o strânsoare de fier. *Oameni mult rău. Lichidat. Nu milă.*

Manfred amuți. Tăria și mai ales sălbăticia băiatului, îi treziră fiori de gheață. Alunecară pe șira spinării, mai ascuțiți și mai pătrunzători decât orice friguri îndurase până atunci. Să fie oare singurul? gândi el. Foarte probabil. Asta explica încercarea disperată de a-1 scoate cât mai repede din castel. Puștiul fusese unicul lor experiment, ori, mai curând, singurul care dăduse roade. Singurul! Restul, un munte de cadavre? Un munte de copii mâncați acum de viermi? Războiul, boala politicienilor și-a umerilor poleiți. Poate că dacă nu s-ar fi prăpădit, Freud ar fi trebuit să scornească un soi de unealtă. Una care să vindece mințile bolnave de război. S-o lase slobodă prin lume. Să fie la îndemâna oricui.

— Ai un nume? susură Manfred.

Ja! Waffen nummer 1944.

Uriașul număr îl izbi cu tăria unui baros, zdruncinân- du-i creierii. 1943 de copii morți pentru un fruct al războiului. Asta îl făcu pe soldat să priceapă că în fața lui se găsea rezultatul unor minți intoxicate cu ură. Explica selecția din lagăre.

Departe, sus, în creierul munților, Ivan și Bulldogul izbeau zidurile castelului. Căutau din toate puterile să cucerească secretul, să-l găsească pe 1944. Cea mai râv-

nită creatură de pe fața pământului. Manfred paralizează. Gânduri de nesiguranță îi cristalizară sângele, mai iute decât o făcuse gerul.

— Nu suntem în siguranță! scuipă veteranul cuvintele. Tot balamucul ăsta-i pentru tine. Trebuie s-o-ntindem!

1944 încuviință supus, pregătit să-1 urmeze îndeaproape pe bărbat. Aruncară o mână de zăpadă peste foc și, cu băgare de seamă, trecură pe sub încărcătura de nea a brazilor. Doar ca să-și descopere urmăritorii, care de puțină vreme plănuiau să-i ridice ca din oală. Planurile tuturor fură răscolite.

Stăteau înmărmuriți, unul lângă altul, purtând costumele lor de-un alb murdar. Șiroaie de apă se prelingeau pe combinezoanele mulate, încălzite grație rezistorilor. Textura pielii din care fuseseră lucrate era brăzdată de sute de vinișoare. Stăteau prea departe ca Manfred să deslușească inițialele emblemelor. Erau însă prezente, dominând totul. Dacă le-ar fi știut... TT! Fantomaticele Trupe Tesla. Veteranul auzise despre ele cândva, însă totul rămăsese în negura ignoranței. Povești pentru adormit soldați. In felul ăsta le botezase atunci.

Spinarea alb-murdarilor era împovărată de-un dreptunghi uriaș. Inima costumelor electrice. înțesată cu fire și furtunașe. Mutrele erau ascunse de un soi ciudat de măști de gaze. Strânse peste figură, cu două capsule de filtrare a aerului. Prin sticla întunecată a ochelarilor, scăpărau parcă, arareori, arcuri electrice.

Liniștea deplină refuza să moară. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mișca. De ambele părți. Manfred găsise răs-

punsul acelei tăceri înfrigurate, doar că nu cutezase să-l accepte. Frică? îndrăznise el să cugete. In ceea ce-1 privea, nu găsea niciun dubiu. Inima-i fusese înjunghiată adânc. Din ea curgeau șiroaie neîntrerupte de spaimă. Dar ei? O-ntreagă grupă speriată de un copil?

Unul dintre TT-iști făcu un pas. Distruse semicercul perfect în care fuseseră dispuși. Aerul rece pocni, împroș- când cuvinte într-o germană stricată:

— Soldat! mugi alb-murdarul. Dă-ne copilul și-ți vei putea negocia moartea.

De parcă fusese vreodată atât de important cum avea să se care din nenorocita asta de lume, abia îndrăzni veteranul să gândească și incertitudinea căpătă dimensiuni reale.

Răspunsul veni ca un fulger, nu prin propria-i putere de-a cugeta, ci prin atitudinea puștiului. Nu-i necesar să fii important o viață plină, ci doar la momentul oportun, pentru creatura potrivită. Obergefreiterul conta în ochii copilului. Era tot ceea ce 1944 nu cunoscuse vreodată. Era bunătate. Era înțelegere. Era, acum, parte din universul lui.

Iar universul unui copil este sacru!

Tod? fulgeră delicata minte a băiatului.

Pulpele i se transformară în oțel, săgetând aerul, presă- rând groază în sufletele TT-iștilor atunci când se izbi în unul dintre ei. Ii prinse capul cu palmele mici, aparent inofensive. Smuci. Oasele trosniră precum vreascurile.

Deși tulburat, Manfred sări în lături, descărcându-și arma. Nu dovedi pe niciunul dintre adversari, în vreme

ce plonjă în decor, însă fu suficient cât să-i cumpere puștiului răgaz să zvâcnească din nou. Pumnul lui 1944 izbi în plin pieptul unui TT-ist. Alt trosnet de vreascuri. Copilul fu înghițit de zăpadă.

Ultimii trei atacatori se regrupau. Pas cu pas, centimetru cu centimetru, pregătiți să-și descarce furia. Urmară pârâ- ituri de neînțeles. Discrete. Mârșave. Comunicau între ei! » »

Veteranul își despleti mințile. Se ridică, îngenunchind. Ținti. Sturmgewehrul lătră întocmai unui câine turbat. Unul din trei căzu. Doi pivotară. Manfred, într-o frântură de timp nemăsurată, își mirosi moartea. Rășină! Mirosea a rășină de brad. Ei bine, n-avea să fie atât de rău. Măcar de avea să se întâmple rapid.

Gogoloaiele de omăt vălătuciră nebune în clipa când 1944 țâșni din ascunziș. Despică aerul într-un urlet de fiară, apucând și izbind capetele alb-murdarilor. Inamicii se scurseră aidoma unor cârpe. Firavii pumni de fier ai copilului despicară cărnurile. Stătu așa o vreme, nemișcat, cu inimile sângerânde zdrobite în pumni.

Alb și liniște! Roșu și moarte!

Băiatul se clătină. Nu din pricina rănilor, ci din pricina durerii. Nu a trupului, ci a sufletului. Slobozi inimile stoarse de viață. Făcu pași puțini. Grei, ca pe-un drum al judecății. Sângele, vechi și proaspăt, se contopise într-o foiță. Masca ce-1 ferea de realitate. Apărarea unui copil în fața lumii. întinse mâna, cu degetele ei uscățive și pătate. Hârșâi zăpada, dârdâind. Resturile de cărnuri și sânge se transformară în cuvinte:

1944, ein freak!

Blocada

Era o după-amiază tipică de septembrie târziu, a unui an în care, fără nicio urmă de îndoială, aveau să se facă vinuri excelente, când ministrul sănătății - un individ in- signifiant din oricare alt punct de vedere, dar nu politic - a deschis scrisoarea de intenție venită din partea Organizației Mondiale a Sănătății. Nici n-a fost de mirare că j ♦
cererea s-a aprobat în mai puțin de 24 de ore. Fără să se fi efectuat măcar o singură analiză de risc. Introducerea scrisorii era mult prea pompoasă pentru a fi refuzată, formulată la modul: având în vedere gradul extrem de ridicat din punct de vedere calitativ al sistemului educațional român etc. De altfel, nimic fals în asta, însă a fost o expunere pueril de fățarnică. Problema principală s-a dovedit miliardul de dolari alocat investiției, mult prea ten-tant pentru creaturile puterii, suficient cât să pecetluiască soarta unui întreg neam. Dar cine ar fi putut să prevadă un asemenea dezastru? Cel puțin asta a fost scuza oficială din cel de-al doisprezecelea ceas. De ambele părți, atât din partea statului român, cât și din partea Uniunii Europene. Deși fuseseră câteva voci care protestaseră la o așa neobrăzare. Doar că susținerea lor - alta decât cea academică - n-a fost de prea mare ajutor.

în mai puțin de-o lună s-a găsit terenul necesar construcției laboratoarelor de cercetare: o parcelă de 50.000 de metri pătrați, în proximitatea aeroportului Băneasa. Asta pentru că aveau să fie expediate mostre pentru aprofundarea studiilor în diverse centre din Europa. Dacă nu zilnic, măcar la un interval de maximum 48 de ore. Cu puțin peste doi ani calendaristici de la semnarea acordului, s-a finalizat impozanta construcție, pentru ca în toamna lui 2080, în fața proaspătului consiliu directoral al celui mai modem Centru European pentru Cercetare a Virusului Imunodeficienței Umane, reprezentanții OMS să taie panglica. Mai precis, în 15 septembrie 2080 a început drumul spre pierzanie, care nici măcar n-a durat mai mult de zece ani.

La finalul unei analize fugitive, tot planul de investiție și cercetare, privit prin ochiul critic al unor personaje cu capul pe umeri, n-a fost altceva decât o încercare grosolană a unora de a dezvolta bombe biologice în curtea altora. Tentativă scuzabilă - din punctul de vedere al investitorilor - prin compensații financiare. De parcă banii primiți ar fi înviat morți.

N-a fost nevoie decât de un singur accident, în prima jumătate de an de la deschiderea centrului, ca să se producă dezastrul. L-au numit, cum era de așteptat și corect după principiile ierarhice ale bolii, HIV-3. De la cele câteva infestări accidentale până la pandemie n-a fost decât un pas. România s-a trezit în mijlocul unui război taciturn, o luptă blestemată, niciodată hărăzită victoriei.

Poate că Tudoran George n-ar fi dus un trai decent - atât cât se mai poate găsi decența într-o țară măcinată de o formă nouă, viscerală, a virusului HIV-SIDA - dacă n-ar fi fost cadru medical. Destul de real, riscul contaminării era cu mult mai crescut având o astfel de pregătire profesională. Insă, respectând standardele României anului 2090, plata era pe măsură: 2.500 de lei lichidități, plus o normă de hrană în valoare de 500 de euro, la cursul zilei. Normă care, la drept vorbind, valora mai mult chiar decât dublul salariului. Importate direct din Germania - și uneori din Franța - alimentele vidate erau adevărate comori.

Familia Tudoran locuia într-o vilă de la marginea Bucu- reștiului. Cei 2.500 de metri pătrați de proprietate - cândva, demult, covoare de gazon și fântâni arteziene -, transformați în culturi de leguminoase și fructe, suplimentau necesarul de hrană pentru întreaga familie. De fiecare dată când părăsea casa, în drum spre serviciu, detesta să privească în urmă. Deși, de cele mai multe ori, o făcea, involuntar. Ura să vadă casa în care crescuse, odinioară oază de fericire, transformată într-o cazarmă. Obloanele din lemn de brad, geluite într-un maro delicat, nu mai stăteau de ani buni proptea dinaintea soarelui. Fuseseră înlocuite cu unele din fier striat, sudat grosolan. De parcă ar fi fost protagonistul unui film cu subiect postapo- caliptic. Dinaintea ușilor exterioare erau montate apărători din tablă. La fel de delicate precum blindajul unui tanc. Iar gardul, jur-împrejur, era garnisit cu valuri duble de sârmă ghimpată. Privea în urmă, posomorât, o nenorocită de cazarmă, nu altceva.

N-ar fi făcut-o, nu și-ar fi schimonosit casa în felul acela, însă lumea se înrăise. Multi cunoșteau faptul că era doctor și casa unui doctor, presupuneau ei, ascundea comori nebănuite. Mai ales pentru un popor cu moralul decăzut, la fel de statornic precum eșarfa în bătaia vântului. Lumea era atinsă de disperare, iar disperarea nu ține - și nici n-a ținut vreodată - cont de reguli. Nu atunci când trebuie să-ți hrănești copiii, când trebuie să le oferi tratamentul medicamentos necesar supraviețuirii.

Deși muncea pe brânci, tocmai asta îi salvase familia de la contaminare. Aveau tot ce le era necesar si ieșirile « » nu erau decât cele de ordinul necesităților de urgență. Cine știe ce nevoi care nu suportau amânare. Rezolvase și cu expunerea copiilor. Contractase câțiva profesori - de altfel, vechi cunoștințe - care să-i învețe carte. Mer- geau și la programele școlilor, dar asta numai de două ori pe săptămână. Cât să acopere lipsurile pe care prietenii lui, dascălii de domiciliu, nu le puteau acoperi. Spre exemplu chimia sau fizica, care oricum nu mai erau obligativitate de curs, ci, mai nou, studii opționale. Noua grilă de școlarizare punea accent doar pe câteva materii: matematică și română, istorie și geografie. Și aici doar principiile de bază. Directiva venise tocmai de sus, din minister, pentru ca elevii să petreacă cât mai puțin timp în școli. Detaliul reducea semnificativ riscul contaminării. Carantina devenise aproape o imposibilitate fizică. Prea multi atinși de boală ca să-i mai poți separa corespunzător.

Tudoran făcea drumul spre spital zilnic, dus-întors. Se mira de fiecare dată de inconștiența de care dădeau do-

vadă adunăturile de oameni, infestați sau nu încă, atunci când prin parbrizul mașinii se scurgeau scenele cuceririi de noi proprietăți. Foștii proprietari, morți de-a binelea, uneori chiar intrați în putrefacție, zăceau aruncați în mijlocul străzii. Hoardele de „răscolitori" scotoceau prin bunurile răposaților, fără să le pese măcar o clipă de uriașul factor de risc la care erau expuși. Aveau, ce-i drept, mâinile înfășurate în prosoape sau bucăți rupte de cârpe. Dar în timpul manevrelor țesătura se îmbiba cu secrețiile cadavrelor. Puteai oricând să fii infestat. Totuși, Tudoran se gândea că poate așa stăteau lucrurile numai din punctul *lui* de vedere. Un medic angajat încă la stat, c-o porție grasă de alimente și medicamente de prevenție asigurate cu titlu de gratuitate. De partea cealaltă, desigur că lucrurile stăteau altfel. Lupta pentru supraviețuire avea o cu totul altă dimensiune.

Dar într-o altă ordine de idei, credea cu tărie că își merita pe deplin tratația diferențiată. Pentru că de fiecare dată când trecea de poarta spitalului intra pe un câmp de luptă. Acolo, ca și în stradă, se ducea un război perpetuu, consumat la nivel microscopic.

Tresărise din starea de visare atunci când, în drumul grăbit spre serviciu, Discovery-ul său trecuse peste un cadavru. Deși știa că-i imposibil, parcă auzise sunetul sec al oaselor plesnite. Se îmbărbătase forțat de convingerea că nu erau decât păreri. în urma lui, în retrovizoare, văzuse grupul de nemulțumiți. Oameni adunați în două grupuri modeste, ieșiți dintr-un bloc din apropiere, se agitaseră și dăduseră din mâini. Ca niște apucați. De

parcă pentru mort ar mai fi contat în vreun fel dacă roțile l-ar fi ocolit. Sau poate că era încă vie ființa peste care el trecuse, se gândi pentru o clipă. Dar din moment ce căzuse în stradă, însemna că fusese roasă pe dinăuntru de boală. La fel de serios ca un dinte mâncat de carii. Oricum, chiar dacă n-ar fi trecut cu roțile peste el, zilele sărmanului acela erau numărate.

La câteva minute după incident se intersectase cu o echipă de decontaminare. Autospeciala trecuse pe lângă el din sens opus, într-o goană delirică. Foste cândva salvatoare de vieți, echipele SMURD-ului sau ale Ambulanței - nu apucase să distingă care dintre echipaje fuseseră trimise - de câțiva ani nu erau altceva decât niște adunături de gropari moderni. Oameni care spălau pereți folo- sindu-se de zeci de litri de substanțe chimice, care liche- fiau cadavre în băi de acid sulfuric și care „salvau", când și când (evident, în numele statului român), bunurile ce mai puteau fi „salvate". Mai exact, ce mai era de găsit în urma raziilor domestice efectuate de vecini sau diverși

I locatari specializați în astfel de practici.

Toată lumea ducea o luptă pentru supraviețuire.

Tudoran trecuse prin poarta principală și cotise imediat înspre decontaminatorul spitalului, unde își abandonase jeepul pentru ședința de curățare și dezinfecție. Nici nu concepuse ca la întoarcere să-l parcheze în curtea casei lui, după ce făcuse terci capul unui posibil - sau mai curând, sigur - infestat. Coborâse și lăsase cheia operatorului de serviciu, apoi pornise repezit înspre clădirea impunătoare a spitalului, copleșit de convingeri încâlcite și regrete, tot gândindu-se la posibilități viabile.

Institutul Matei Balș, ultima speranță a românilor. Ultima redută.

Se consumaseră mai bine de cinci ani de la dezastru și pe Tudoran tot nu-l abandonase frământarea. Fuseseră uite-așa de-aproape să prindă potul cel mare, atunci când încrucișaseră virusul HIV cu tulpina banală a gripei. îndrăzniseră deșarta speranță că vor dărâma capacitatea virusului de a-și mai înscrie diabolicele ecuații în ADN-ul uman. Și n-ar fi fost o problemă joaca lor inconștientă, dacă lucrurile ar fi rămas în laborator. Dacă unul dintre colegii lui n-ar fi luat o mostră pentru lucrul în regie proprie. Un gând nebun, gustul perfid al recunoașterii globale. Dar care laborator domestic ar fi putut face față unei asemenea tentative? Profesorul Petrescu dăduse dovadă de un egocentrism marcant și o stupiditate colosală.

De mai bine de doi ani institutul zăcea într-o mocirlă a neputinței, pentru că jumătatea de miliard de euro promisă, despăgubirile de pe urma accidentului - avocații încercaseră, zadarnic, să-l transforme într-un miliard plin - se blocase într-un cont, într-o bancă din Elveția. Asta din cauza faptului că natura incidentului fusese una cu totul deosebită. Mai degrabă un act de inconștiență, transpus birocratic sub formula nerespectării protocolului de securitate - de altfel, obligativitate internă, contractuală. Căpcăun care mânca bucățică după bucățică din armata de avocați români. Și tot ceea ce institutul mai putea să facă nu era altceva decât să contorizeze numărul morților.

Exista probabilitatea științifică de dezvoltare a unor tratamente de prevenție și întreținere îmbunătățite, dar

UE era mai curând interesată de izolarea zonei infestate decât de susținerea unui popor sortit Apocalipsului.

Ca-n fiecare dimineață, o ceașcă de cafea, apoi verificarea listelor cu numărul tot mai mare al victimelor. De la ultimul recensământ de dinaintea pandemiei - 20 de milioane de suflete - în zece ani de boală mai rămăseseră doar jumătate. Anul și milionul de morți, luna și zecile de mii. în primul an fusese isterie în masă. Mureau frați și surori, mureau fii și fiice. O groază și o durere de diamant. Un popor derutat. Imigrări în masă. Conflicte internaționale cu ecou în presa lumii. Măceluri la granițele țării. Și, la drept vorbind, care stat ar fi putut primi cu brațele deschise fugari dintr-o zonă de focar provocat de un virus atât de virulent? Niciunul. Fapt pentru care mitralierea în masă a fugarilor și topirea cărnurilor în acid sulfuric au fost reacții venite ca un gest de autoconservare. Iluștrii teoreticieni ai politicilor globale tocmai încasaseră lovituri repetate sub centură.

Dincolo de frică nu există altă rațiune decât instinctul de conservare.

România devenise, într-un timp atât de scurt, un stat fantomă. O națiune care se consuma încet dar sigur, devorată de propria-i inconștiență. Deși nu primise niciodată vreun atribut la superlativ din punct de vedere militar sau economic, totuși, cândva, „peștișorul Europei" reprezentase ceva, acolo, câtuși de puțin. Acum era nimic. Nulitate la superlativ. O bubă în coasta Europei. Și poate că cineva ar fi ajutat acest popor blestemat, dacă n-ar fi fost nenorocitul de grad de contaminare. Atât de ridicat

încât topea haiducia din oricare voluntar din lumea largă. Cu o rată de aproape 3.000 de decese zilnic, România trăia într-o epocă a ciumei moderne.

Necazuri vechi în timpuri noi. Soluții la fel de barbare. Și cine ar fi fost de condamnat?

își terminase de jumătate de ceas cafeaua, când primi un nou set de liste. Tudoran privi cu dispreț înspre enumerările de persoane. Lista civilă a morții pe teritoriul României căpătase dimensiuni pantagruelice. Lăsase inventarierea pe seama asistenților universitari. Puteau s-o facă la fel de bine. La dracu! Nu era decât un pomelnic al morților, pentru care n-aveai nevoie de cine știe ce doctorat să-l poți întocmi. Se izolase mai apoi în laborator, cu sprâncenele încordate în două virgule absurde deasupra rădăcinii nasului, cu ochii ascunși în sistemul lenticular al microscopului. înconjurat de seturi întregi de lamele cu sânge proaspăt, neinfestat, o eprubetă cu sânge contaminat și zeci de alte eprubete cu substanțe reactive. Listele cu încercările din zilele anterioare fuseseră atârnate, ca de obicei, pe colțurile rastelurilor. Jur-împrejurul său, dovada vie a unui eșec continuu.

Numai dacă ar fi venit nenorocitii ăia de bani! I

Cu jumătate de miliard de dolari și-o determinare de fier, *garda veche* a institutului Matei Balș avea - ba nu, trebuia! - să închidă până și porțile Infernului. Dar banii nu veneau și se bătea pasul pe loc. Cum altfel, în lumea modernă? Cine să vrea să riște?

Lamelă după lamelă, eșec după eșec. Se obișnuise într- atât de mult cu eșecul, încât - în mod absurd - se temuse

la un moment dat că succesul l-ar fi putut debusola. Dar nu erau altceva decât impresii false de speranță. O pricepuse până și el, în cele din urmă. Băieții buni câștigă numai în filme. Și tocmai din cauza acestei convingeri sigure de imposibilitate apăruse, cu aproape șase luni în urmă, planul lui de rezervă. Deodată cu primul zvon al blocadei.

Pe bună dreptate, n-a crezut că-i mai mult decât o glumă proastă. Cum să crezi o asemenea nebunie? Trăiau - doar un mod de a o spune, pentru că numai viață nu era - în România anului 2090. Nicidecum în 1690. Să ridici ziduri dimprejurul unui stat aflat la ananghie era ca și cum i-ai fi spus lui Hitler, în 1944, că mă-sa fusese evreică.

Era destul de riscant să bați atât de mult drum pentru o simplă bănuială, dar avusese avantajul funcției. Era doctor și doctorii, mai ales în vremuri tulburate de durere, deschid ușile cu ușurință. Tudoran cunoștea un tip, care cunoștea un altul, care, la rândul lui, cunoștea un altul, care locuia la granița cu Bulgaria. Fusese scutit de un drum primejdios de mai bine de 200 de kilometri. Dar răspunsul fusese descurajator. Asta ca să nu-l considere de-a dreptul înspăimântător. Ca-ntr-un vis urât, i se confirmase că în inima *,,no mans land"-ului* creștea o linie cenușie. Fără întrerupere, de la stânga la dreapta. Garnisită de albia artificială a unui filtru lichid. Un zid de un metru care avea să mai crească. Chiar și numai închipuirea unui astfel de șantier avea haloul unui blestem.

A fost ca un act reflex. Prin clasica metodă - cunosc un prieten - nu i-au fost necesare mai mult de cinci zile pentru ca să calce pragul prim-ministrului. Individul era un

tip de bun simț, cu picioarele pe pământ. Ar fi putut salva România de la dezastru, Tudoran nu avea niciun dubiu în privința asta, dacă s-ar fi născut cu 20 de ani în urmă. Insă n-a prea fost să fie.

— Domnule Vasilescu, îmi e rușine să ajung să fac asta, i-a spus el prim-ministrului. Ochii doctorului erau două stele lichide. Dar am doi copii și nu vreau să apuc ziua în care am să-i îngrop.

Traian Vasilescu l-a privit fără să pară surprins. De fapt, doctorului îi păruse că prim-ministrul nu fusese mișcat în niciun fel de atitudinea lui. îl privise fix, ca și cum ar fi căutat să răzbească printr-o brumă de ceață.

— Am auzit despre blocadă, domnule prim-ministru, a continuat Tudoran. Am ceva bani pentru zile negre, cu care m-aș putea descurca dincolo o vreme.

— Dincolo, unde? l-a surprins prim-ministrul cu intervenția lui.

»

— Vreau să fug!

Ochii lui Tudoran s-au prăbușit peste tăblia scorojită a biroului. Era o durere imposibil de centrat. O suferință care-i răscolea vintrele. îi tulbura respirația și-l împungea în coșul pieptului. Era remușcarea. Se zbătea în el un tigru în cușcă. Dar orice bestie poate fi îmblânzită. Nu-i decât o chestiune de timp.

— Academicienii de talia dumitale sunt, pentru noi, restul, ultima redută, i-a spus prim-ministrul. Dacă dumneata fugi, doctore, cine mai ține frontul?

Și ce ar fi putut să-i spună? La cât de puternic rezonase dreptatea în cuvintele lui Vasilescu, doctorul Tudoran

George se simțise redus la dimensiunea unui șobolan. în fapt, gândise doctorul ca pentru el, poate că asta și devenise. Transformarea debutase deodată cu gândul trădător. Numai că lașitatea nu lăsase să se observe monstruo- zitatea în care se transforma, latent. La început, pe dinăuntru. Câteva luni bune de mutații biochimice interne, excitații perfide la nivel molecular. Abia apoi avea să se producă inevitabilul. Doar o excrescență discretă peste noada fundului. Ca numai într-o săptămână coada păroasă tapetată cu piele rugoasă și rozalie să-i zvâcnească spasmodic printre picioare. Urma blana soioasă, colții gălbejiți și ochii ca două roșii răscoapte. Lucrarea trădării, la apogeu. Un suflet și un trup care repugnau.

— Regret că am ajuns să decad, s-a confesat Tudoran, cu inima încercată de penitență. Dar simt că sunt la capătul puterilor. Să-ți afli fericirea doar atunci când dormi... Și poate nici atunci. Ce fel de lume mai este și asta?

— Lumea pe care ne-am fabricat-o cu bună știință, doctore. Dar nu te teme, pentru că România încă recrutează soldați. Miza este mare și răsplata va fi pe măsură.

La explicat, cu lux de amănunte. Și din acel moment, din clipa în care el și Vasilescu și-au strâns reciproc mâna, exact din acel moment precis, care dăinuia în lumea lui Tudoran ca o arcă, a regăsit speranța.

Prim-ministrul ceruse răbdare, Tudoran clemență. în fapt, nu era decât o chestiune de timp. Pentru că eliberarea documentelor necesare care să-l ateste pe doctor și familia acestuia drept parte veritabilă dintr-un corp diplomatic select consuma timp. Mult timp. Mai exact, trei

luni. Care s-au măcinat, precise, ca lunile unei ierni, minţile fiindu-le bântuite de o frică viscerală.

Zilele dinaintea aşteptării deveniseră identice, chinuitoare, plumburii.

— Mami, eu vreau cereale cu lapte, aşa cum aveam mai demult, se plângea aproape zilnic Maria. M-am săturat de legumele astea fripte.

Fata ridica roşiile şi ardeii din farfurie, folosind furculiţa, vânturând micul-dejun atipic de parcă ar fi fost deşeuri menajere. Iulian, mezinul familiei, ronţăia un morcov şi o imita pe fată, pe ascuns, în tonuri comice. Şi, pentru nimic în lume, Maria nu putea să fie mai prejos. Obişnuia să-l strâmbe cu limba.

— Terminati cu maimuţărelile, îi ocăra Elena. O să apară tatăl vostru şi o să intraţi în bucluc.

Maria continua să se vaite, pielea fină dimprejurul nasului încreţindu-i-se atunci când se lamenta.

— Dar nu-mi plac chestiile astea. Tu nu înţelegi?

— Te înţeleg, dar altceva nu avem. Momentan. Mai aveţi

Deși locuiau la marginea Bucureștiului, uneori, zilele cu vânt puternic aduceau mirosuri grele, de fermentație si stricăciune, de la munții tot mai mari de deșeuri rămase necolectate. România fusese sigilată. Gropile de gunoi nu mai făceau față. Materialul reciclabil nu mai putea părăsi tara, deci interesul de a-1 colecta devenise inutil. O vreme, Compania de Utilități Publice ținuse situația sub control, dar la scurt timp după, forța de muncă scăzuse dramatic - angajații muriseră sau demisionaseră, pur și simplu -, și lucrurile scăpaseră de pe linia firescului. Desigur că intervenise armata și timp de aproape o jumătate de an situația căpătase oarece normalitate. Una crasă, ce-i drept, dar bună și așa. Numai că problema forței de muncă lipsă afectase toate domeniile, și efectivul armatei, diluat constant pentru a suplini lipsa de personal, s-a dovedit insuficient.

— Daniel, colegul meu, mi-a spus că există șobolani la fel de mari cât un câine. E adevărat?

— Dumnezeule mare, Maria, de unde i-a venit o asa idee?

— A spus c-a văzut el unul forfotind printre sacii de gunoi.

„Cât un câine, nici vorbă", se gândise Elena Tudoran, ca pentru ea. Dar cât o pisică s-ar fi găsit, mai mult ca sigur, n-avea niciun dubiu în asta. Orașele mari - Constanta, Cluj, București, Timișoara, Craiova - ajunseseră la un pas de a deveni focare de infecție. Apoi statul instituise campaniile de incinerări în masă. Dar se trata efectul, nicidecum cauza.

Atunci când a fost solicitat pentru o convorbire telefonică, apel venit pe telefonul fix al institutului, nicidecum pe mobilul personal, Tudoran a înlemnit. A înțeles că sosise momentul, ca un soldat aflat în tranșee, în prima linie. Aproape c-a părăsit laboratorul în fugă. Vreme de minute a ascultat, fără să scoată un sunet, indicațiile ve- nite prin receptor. Precise, întocmai ca lama unui brici. Pur și simplu, mintea lui le-a asimilat așa cum soarbe coala de sugativă cerneala.

Toți ai casei cunoșteau planul - sau bună parte din el - și deși la început au fost luați prin surprindere de sosirea fulgerătoare a doctorului, în doar câteva ore s-au mobilizat. Derulaseră scenariul în minte de zeci de ori. Se descurcaseră apreciabil, dacă aveai să-i întrebi. Dar nu i-a întrebat nimeni - nici n-ar fi avut cum - și s-au mulțumit să se felicite unul pe altul, pe înfundate, atunci când au ajuns la punctul de întâlnire. Au urcat în una din cele cinci mașini de teren negre, masive, impunătoare din pricina blindajului. Când a pornit, convoiul oficial a rupt felii din pământul bătucit în goana drăcească înspre granița cu Bulgaria. Doctorul, copiii și nevasta, aveau oțel în locul palmelor. Altfel nu puteai să explici felul drăcesc în care fixaseră documentele care le garantau libera trecere.

Pentru lumea de rând erau doar zvonuri - virusul suferise o nouă mutație, una care demola fiecare cărămidă din zidul speranței - însă pentru Tudoran era o informație cutremurător de exactă. HIV-3, în cel mult un an, avea să sfâșie România întocmai ca un lup turbat.

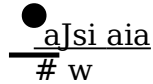

Fiecare kilometru care se scurgea pe sub roțile convoiului venea, pentru ei, ca o binecuvântare. In zece ore aveau să fie dincolo, aproape de capitala Bulgariei.

Bună parte din drum, pe dinaintea ochilor nu s-au derulat decât câmpuri uscate. Apoi s-au întrezărit localități izolate, pustiite, deasupra cărora pluteau, printre nori, cruci uriașe, indistincte. După care au început să întâlnească pâlcuri răzlețe de drumeți. Roboteau agale, aproape complet desecați de viață, ca niște morți vii. Trudeau un mers greoi, mecanic, în consens cu direcția de mers a convoiului.

— Să nu vă speriați, a încercat Elena Tudoran să-i liniștească pe copii. O să fie puțin mai dificil o vreme, dar o să fie bine. O să vedeți.

J

S-au dat mai aproape copiii, luptându-se cu legănatul brut al suspensiilor rigide. Femeia i-a cuprins cu brațele peste umerii adunați înainte și au rămas ghemuiți

chiar sute - încercau să răzbată dincolo de linia mortii, dar betonul, pur și simplu, nu avea ochi sau urechi pentru suferințele lor. Soldați în poziții strategice, veghind cu expresii sterile pe chip. In preajma porților de acces, mitralierele scăpărau răzleț.

Convoiul s-a oprit. Teama lăuntrică a familiei Tudoran a descoperit o crevasă în și așa destul de modestul sentiment de siguranță. Deși aveau documente care le garantau libera trecere - pașapoarte, analize medicale după standardele UE, delegații aprobate la Haga - carnea vibra pe ei la propriu. Și nu era, în niciun caz, emoția fericirii.

Pe durata percheziției corporale aproape că nici n-au mai gândit din cauza fricii. Ridică mâinile. Intoarce-te. Ridică bluza. Privirea spre stânga. Bărbia mai sus. Deschide gura. Fuseseră niște roboți. Dar au trecut.

în următoarele zile, România a devenit nimic altceva decât un vis urât. Au fost cazați pentru câteva zile la un hotel din Sofia. Doctorul a ținut prelegeri, a participat la întruniri, a povestit experiența din tranșee, a subliniat intransigența războiului fără praf de pușcă. Soția și copiii au fost trimiși înspre Koln, așa cum bine fusese stabilit. Aveau să se regăsească după maxim o săptămână, pentru că programul doctorului necesita abateri. Iar Koln era cu mult mai sigur pentru ei decât Sofia. 2.000 de kilometri față de linia frontului nu-i chiar o distanță de neglijat.

Sau, cel puțin, așa credeau ei, pentru că doctorul Tudoran n-a mai părăsit niciodată Bulgaria. în cea de-a patra noapte de ședere s-a simțit destul de rău, după cum fusese de așteptat. El a cerut un ceai și

fie deranjat până târziu, în dimineața următoare. S-a scuzat, ca fiind surmenat. A fost înțeles. în jurul prânzului, în ziua care a urmat, doctorul n-a mai suflat. Dar în dimineața fatidică, chiar în ultima sclipire a vieții, pe fotoliul din holul camerei de hotel, a revăzut cu ochii minții promisiunea făcută.

— Există o scăpare, îi spusese prim-ministrul, flutu- rându-i seringa dinaintea nasului.

— Dar asta-i nebunie curată, s-a îngrozit Tudoran. Ar însemna să condamnăm o lume întreagă.

— Exact în felul în care ne-a condamnat ea pe noi.

Ultimele cuvinte ale lui George Tudoran nici măcar n-au mai fost ale lui: o bombă cu ceas. Atât a mai spus.

— Chiar înainte de plecare îți injectezi virusul, l-a lămurit Vasilescu. Mori dumneata, dar îți salvezi nevasta și copiii. N-ai nicio grijă în privința lor. Sunt un om de cuvânt. Traseul va fi precis: Sofia - unde vă veți separa - Kbln, Londra, apoi New York. Iar dumneata, doctore, vei fi bomba noastră cu ceas.

Conu

îmi amintesc și acum momentul în care am sosit pe moșia doftorului Ifrim Adamescu. Locul acela trăitor, ne- spus de frumos. O uriașă fântână dinaintea conacului, bătută cu piatră trainică de râu. Cu drumeagul care șerpuia dimprejurul ei, cu zecile de cărărui ce se scurgeau dintr-însa precum vinișoarele de pârâu dintr-o apă mamă, care mai apoi se împleteau printr-o cuvertură de iarbă proaspăt cosită. Toate, până la ultima, mărginite de tufe cu flori pitice, colorate precum foile țărănești date de zestre.

Conu' - după limba slugilor -, dregea starea unei șarete, când birjarul care mă purtase la drum lung și-a strunit caii, ajuns la capătul călătoriei mele de patru zile. Făcusem atâta alergătură la ambițiunea tatălui meu de-a mă face doftor cu studii academice, nu bărbier, așa cum fusese el o viață. Deșertase pentru chestiunea asta câteva pungi doldora de galbeni. Agoniseala familiei pe mai bine de doi ani, chiar de pe vremea când fusesem primit la Școala de Felceri. »

Adamescu m-a surprins taman de la prima înfățișare. Portul său elegant urma întocmai modele pentru doftori dictate la Paris, așa cum i se cuvine unui școlit cu studii

academice: haină neagră, lungă până-n pământ și încheiată la junghietură, din a cărui taină abia dacă sclipea pielea sângerie a cizmelor poloneze. Pe cap, adăpostind un păr alb ca argintul, purta o pălărie în culoarea jarului stins. Era umbroasă si mare cât toate zilele. *1*

— Tânără speranță, mi-a spus el zâmbind binevoitor, mă tem că sosirea dumitale, deloc lipsită de dulceață, s-a petrecut într-un moment neașteptat. Te rog să mă ierți că sunt prins cu niscaiva treburi urgente și să nu-ți faci niciun fel de griji. Până la întoarcerea mea, nu cu mult peste apusul soarelui, vei fi întreținut de slugile mele.

Fără răgaz să-i pot vorbi, doftorul a sărit în șareta ferchezuită, și-a strunit caii și s-a pierdut pe drum, înghițit de vălătuci mari de praf. Numaidecât, argații au sărit pe mine. Ba să mă ajute la cărat papornițe, ba să-mi satisfacă vreo nevoie de sete, foame ori somn. Și, la drept vorbind, tânjeam după toate istea cu vârf și-ndesat.

Baba Ținea, o muiere cu pielea feței precum scoarța unui stejar bătrân și cam de-o seamă cu dânsul, m-a purtat prin odăile încâlcite ale conacului. Din nefericire, nu erau prea multe de văzut. întreaga construcțiune era supusă unor preînnoiri aprigi. Prin urmare, toate mobilele fuseseră ascunse sub straturi groase de pânză și înghesuite în hambare. Și până la urmă m-a purtat într-o cameră îngustă, în vecinătatea bibliotecii, îngrijindu-se pe cât a putut ea de bine să-mi vorovească păreri de rău, căci stăpânul dânsei se văzuse nevoit să mă aibă drept oaspete tocmai în neghinița aia de cameră.

în ceea ce mă privea, faptul nu mă stânjenea defel. Nu venisem să șad la dulcețuri, ci bătusem calea să mă șco- lesc. Prin urmare, în niciun chip nu doream să chibzuiesc prea mult gură-cască. Toate celea fiind spuse, am fost lăsat să-mi rânduiesc bunurile purtate atâta amar de drum, care oricum nu erau prea numeroase.

Odată ce am isprăvit cu așezatul, am coborât în curtea moșiei unde am urmat cursul aleilor. M-am trezit purtat în spatele conacului. Abia atunceși descoperii adevărata comoară a locașului: o gigantescă livadă de pomi fructiferi. Pruni, meri, peri și câte și mai câte, toate numai bune de mâncat și destule cât să sature nu doar sufletele din grija conului, ci mai degrabă o întreagă oștire. Covorul de iarbă de la poalele pomilor m-a purtat în marginea depărtată a livezii, apoi s-a lăsat descoperit pe câteva sute de coti, până-n buza unui helești. Apa era împrejmuită de-un gard curat din trestie, ținut și acesta din foarfecă, devreme ce crescuse tras la ață. Un pod îngust ducea spre o casă ridicată pe apă, un fel de umbrar cu masă mare, în sufletul helești, unde conul pesemne că-și petrecea serile călduroase de vară.

M-am lăsat vrăjit de liniștea apei până când flăcările soarelui s-au mistuit, prefăcând astrul într-un uriaș ban de aramă. Gândind că slugile și-ar fi făcut griji din pricina dispariției mele, am pornit spre conac.

Nu mă înșelasem. Care mai de care forfotea de colo-colo, necăjiți cu toți peste măsură de pierderea oaspetelui. Cum m-au văzut, s-au și înseninat. In urma mea, la niciun sfert de ceas, s-a ițit în bătătură și șareta doftorului. M-a salutat cu politeță din treacăt și a dispărut înspre grajduri.

La întoarcere m-a poftit să mă pregătesc de masă, ceea ce am și făcut. Am tras pe mine o ținută de casă și am coborât în sala mare. Acolo, spre uimirea mea, am descoperit două mese. Una strâmtă, care nu dovedea mai mult de patru inși, și o alta, de-a dreptul uriașă, în grija căreia se aflau toate slugile. Erau rânduite, deja pregătite de masă. N-am îndrăznit să întreb dacă acela era obiceiul zonei - ca slujitorii să mănânce deodată cu stăpânii -, cunoscând că în toate locurile unde mai umblasem eu lucrurile stăteau tocmai pe dos; ori, poate, m-am gândit pentru o clipită, Conu' fusese nevoit să-i primească acolo până ce isprăveau meșterii reparațiile conacului.

M-am așezat în liniște. La scurt timp a apărut și Ada- mescu, cu un zâmbet generos pe buzele-i fine. Felurile de mâncăruri servite au fost din pește proaspăt, pescuit pesemne în iazul din spatele conacului, dulce ca zahărul și ușor ca puful de gâscă. Avurăm borș de șaran și bucăți de cârjancă pusă la jar. Amândouă tipsiile garnisite cu câte o bucată zdravănă de mămăligă aburindă. La finalul ospățului am primit un pahar de vin alb, îndulcit cu miere. Hatâr vechi al conului, bag seamă.

— Spune-mi, dragul meu, mi-a vorbit doftorul, afundat în speteaza scaunului, ai avut cumva drept dascăl pe bunul meu prieten, Agapie Chiralivu?

— Nu, i-am răspuns. Dascălul Chiralivu era pe picior de plecare la sosirea mea pe băncile școlii.

— Ești bun să-mi spui, dacă ai habar, *bien sur,* unde se grăbea prietenul meu?

— După vorbele vechilor ucenici, domnul pleca spre Academia de Medicină de la Paris. Se pregătea pentru concursul de doftor.

— Nemaipomenit! a jubilat el. Intr-un târziu s-a hotărât să-mi urmeze sfatul. Dragule, îți spun *tre sincere* c-avea mână și ochi de doftor încă de pe vremea când eram la rându-mi dascăl acolo.

— Carevasăzică ați dăscălit bărbieri la Școlile Brașovului?

— Sigur! Cu mulți ani în urmă. Acolo l-am cunoscut pe tatăl tău. Un nemaipomenit felcer. Nici nu mă miră dorința dumnealui de a te trimite la Paris. Mă rog! a revenit conul pe un ton grav. De îndată ce vom termina, Marieta, buna mea conlucrătoare, îți va aduce la curent programul nostru.

Odată isprăvită masa, doftorul a dispărut, lăsându-mă în grija Marietei. Femeia a despicat firul în patru. Studiul avea să înceapă dis-de-dimineață, mai cu seamă cu noap- tea-n cap, căci în ultima vreme doftorul găsea răcoarea dimineții tot mai bună pentru inspirațiunile curatorii.

— Cumva, m-a luminat femeia, stăpânul ar gândi mai limpede în calmul de dinaintea răsăritului.

Nu puteam s-o contrazic. Cele mai mulțumitoare concursuri fuseseră trecute după nopți la rând în care mă dedicasem studiului. Deci, în această privință, îl înțelegeam pe deplin.

Minunăția se găsea în faptul că Adamescu încropise și o casă de cure, pentru cazurile mai grele, unde puteam să mă dedic practicii medicale. Seara aveam să purtăm

conversații, pentru a lămuri pe deplin deprinderile din cursul zilei.

Am urat noapte bună tuturor și m-am retras spre cameră. Negăsindu-mi somnul, m-am aventurat fără nicio permisiune spre bibliotecă. Sfiit, pe lângă numeroasele rafturi ticsite cu volume de medicină, chimie ori farmacologie, am descoperit vrafuri întregi cu schițe și desene de hirurgie. Cu toatele, îngrămădite pe lângă pereți. Unele scrise în franceză, altele în latină, dar mare parte erau în română. M-am gândit că doftorul pregătea vreun tratat de medicină, dar încercarea căzuse pradă uitării, devreme ce acestea erau învelite de pături groase de praf.

Scotocind rafturile, fără să am habar ce anume as căuta cu siguranță, descoperii, în lada unui scriptoriu din lemn dur de fag, un volum legat în piele. Părea un fel de jurnal. Al cui, n-aveam idee. Intenționam numaidecât să mă lămuresc în această privință.

De cum l-am deschis, la vederea scrisului, am înțeles că era jurnalul doftorului. Citisem mai din timp câteva răspunsuri din partea conului spre tatăl meu, nu aveam cum să mă înșel în privința asta. îi cunoșteam bine scrisul. Frunzărindu-1, am descoperit că fusese împărțit pe zile și prezenta desfășurarea doftoricirii unui caz. O neștărmurită bucurie mi-a umplut sufletul. Cu siguranță, jurnalul ascundea informații deprinse de Adamescu în timp, pe care - cu sau fără voia lui - aveam să mi le însușesc. Aveau să-mi fie mai mult decât folositoare pe durata studiului medical.

Așadar, îngrijindu-mă de primejdia descoperirii, am tras șezătul în vecinătatea ușii întredeschise. De acolo aveam să fiu alertat până și de cel mai firav freamăt de pas, mai ales că ușa care făcea legătura între partea în care mă aflam si restul constructiunii scârțâia îndrăcit atunci I *1 3*
când era strunită.

M-am pus pe citit.

Dragul meu Pierre,

încă din clipa în care am primit misiva ta, înștiințându-mă că transportul va fi sosit în mai puțin de două zile, mi-am pierdut răbdarea pe deplin. Gândul că materialul trimis de tine ne-ar ușura nespus de mult cercetoriile, lucrând astfel pe două fronturi, m-a pus pe jar. într-un final, munca noastră va fi răsplătită pe deplin și vom curma existența unei boli atât de cumplite. Nu văd de nerăbdare să mă apuc de treabă încă din zorii apariției acestuia. Am săptămâni întregi de când tot verific modul în care a fost încropită camera de cercetătorie și, fără niciun pic de exagerațiune, pot să afirm că este mai mult decât precis pusă la punct.

Prima zi,

Sunetul hodorogit al poștalionului m-a făcut de-a dreptul să sar din pat. Slugile au rămas cu gurile căscate, văzându-mă în pridvorul conacului îmbrăcat cu hainele de noapte, așa cum nu mă mai văzuseră vreodată. Am dat ordin ca totul să fie trimis în camera de cercetațiune, cu indicațiuni precise, câtă vreme mi-am tras un rând de schimburi peste trupul încercat de emoții.

Trebuie să mărturisesc că am o echipă de colaboratori de-a dreptul formidable, devreme ce materialul a fost aranjat depă- șindu-mi propriile așteptări. Cum timp se găsește din belșug mulțumită eforturilor tale, mi-am îngăduit să nu trec drept spre măsurile hirurgicale, ci să petrec câteva ore bune observând si consemnând concluziuni.

Scrâncetul ușii din hol m-a făcut să tresar. Cu un rând ♦
de mișcări precise, am pus jurnalul la locul lui, după care am fugit spre odaie. Afundat în așternuturile patului, m-am prefăcut aproape adormit, deși, dacă Marieta le-ar fi tras, m-ar fi descoperit purtând hainele din timpul cinei. Femeia și-a vârât capul prin crăpătura ușii. Văzându-mi ochii ca de pisoi abia fătat, m-a făcut atent că avea să revină mâine la orele stabilite. Am încuviințat. M-am întors pe o parte și, speriat că am să mă dau în vileag dacă cobor din pat, am dormit cum eram, cu hainele de umblat pe mine.

Dimineața mi-a alintat chipul cu razele ei diamantate, obligându-mi deșteptarea. Am tresărit speriat, abandonând în cea mai urgentă grabă așternuturile. Prezența unei tăvi argintate ce găzduia cu mare grijă micul dejun mi-a adus nenumărate frământări. Să fi fost oare într-atât de istovit încât să n-o fi simțit pe Marieta la orele stabilite?

Era limpede că femeia, venise la momentul stabilit, totuși, nu pricepeam de ce nu mă trezise. Care să fi fost temeiul acestui lucru? Frământările erau destul de apăsătoare, însă nici foamea nu era

Din casa mamei, dulcețurile ori magiunul erau nelipsite, însă pasta aceea de fructe ce-mi fusese adusă era de-a dreptul dumnezeiască. Pe lângă plăcutul gust al fructelor de prun se strecurase un iz tainic, dat pesemne de un amestec curios de ierburi. Am gândit că secretul stătuse în priceperea vechilor spițeri, cu care doftorul avea legături bine întreținute și, pe lângă nelipsitele alifii și doftorii pe care i le pregăteau pentru cure, îi împărtășiseră și secretul câtorva ierburi aromate. După cana cu ceai de izmă, m-am schimbat de haine și am plecat nu-maidecât în căutarea răspunsurilor.

încă din salon, curiozitatea mi-a fost satisfăcută chiar de Marieta. Supus unor treburi de-a dreptul urgente, conu' fusese nevoit să amâne dăscălirea mea cu încă o zi. Nu știam dacă asta era a bună ori ba, dar folosindu-mă de acest răgaz, m-am scuzat cum se cuvine, anunțându-mi de iastă dată intenția de a trece pragul bibliotecii. Lucru care s-a și întâmplat, de-ndată ce am părăsit tovărășia Marietei și am primit permisiunea.

Primul lucru pe care l-am făcut, odată trecut pragul bibliotecii, a fost să mă afund din nou în foile jurnalului.

Cea de-a doua zi,

Urmărirea cu interes a stării subiectului pe tot parcursul zilei, fapt permis numai de buna lui condițiune fizică de moment, mi-a servit de minune la tragerea primelor concluziuni.

Pentru început, țin să consemnez că întreaga cameră de cer- cetațiune a fost - și zilnic va fi - curățată cu de-amănuntul cu ștergare înmuiate bine în alcool etilic de cea mai înaltă mână,

evidemment, pentru a combate contagiunea. La fel, uneltele și oalele care vor deservi măsurilor hirurgicale de mai târziu, toate turnate din argint curat.

Așadar, bunul meu prieten, iată ce am concis în urma obser- vatiunilor.

Pacientul se află într-o stare de somn profund, nefiind deranjat de niciuna dintre încercările de-ai stârni simțurile: arsul pielii cu lumânarea, scurgerea cerii topite ori lovituri mai zdravene. Nu sistisește friguri sau transpirațiune și se află țeapăn precum un butuc.

Sub toate aceste înfățișări, pentru o clipită, atunci când bucătăreasa mi-a adus niscaiva blide cu mâncăruri, am avut strania impresiune că subiectului i-ar fifremătat nările. Totodată aș fi putut să mă înșel, fiind căzut pradă ceasurilor neîntrerupte de observatiune. Numaidecât, am abandonat servitul mesei. Cu mare părere de rău, n-am putut consemna nicio schimbare.

Mâine, cu mintea ceva mai limpezită, poate că ai să mă crezi nebun, însă voi căuta să mai întârzii o zi interventiunile hirur- gicale, pentru a pune la cale o testăluire amănunțită.

Nu pot spune că nu am fost scăndălisit să aflu că *materialul* pe care doftorul îl așteptase cu sufletul la gură fusese, în fapt, un om. Boala pe care o cerceta, deopotrivă cu amicul său de la Paris, trebuie să fi fost de mare circu- lațiune și cu un grad ridicat de contagiune, devreme ce puseseră atâta de mult bănet la cheltuială pentru drum și cercetațiune. Descoperirea leacului pentru o asemenea boală l-ar fi trimis pe con drept pe statul de plată al Academiei

Ardeam de nerăbdare să continui lectura, când un gând iscoditor m-a străfulgerat: cu siguranță *materialul* din jurnal - dacă încă nu se prăpădise se afla în casa curatorie.

După ce am primit permisiunea Marietei de a ajunge acolo, sub intenția de a-mi verifica proaspetele citiri academice, aproape că am doborât ușa în fuga mea. Pot numai să îmi închipui ce o fi fost în capul femeii, văzân- du-mă cum alergam.

Odată ajuns, am dibuit cele șase paturi de cure. Spre marea mea deziluziune, numai două erau ocupate. Unul dintre bolnavi tremura de zor și asuda ca un porc uitat în soare. Prin urmare, am presupus că suferea și era tratat de friguri; doar cel de-al doilea se apropia într-o oarecare măsură de descrierea din jurnal.

Era întins, dezvelit până la brâu. Când m-am apropiat, de sub pânza cearșafului, dogorea un puternic miros de alcool. Dezvelindu-1, am descoperit niscaiva ștergare care îmbrobodeau piciorul drept. Pielea era jăratec viu, încinsă de ai fi putut frige pe ea ouă. Pașii Marietei - când podeaua a scrâșnit - m-au făcut să tresar.

— Care-i istoria dânsului? am întrebat, prefăcut și indiferent.

— Ii argat pe moșia conului. Astă primăvară și-a tăiat piciorul în lama unui plug ruginit. S-a tot chinuit cu vă- tămătura pe ascuns și până la urmă boala l-a răpus de-a binelea și a ajuns vorbă la urechea conului. Se speriase că avea să-l alunge dacă îl află neputincios de muncă. Prostul de el! De-ar fi știu mai din timp, conu' l-ar fi vindecat cu doftoriile sale numaidecât. Acuma...

Era limpede pentru mine că nu descoperisem ceea ce căutam și tot la fel de limpede era că argatul avea să-și deie duhul dacă doftorul nu se întorcea la timp. Pârguiala cărnii ajunsese deja sub genunchi. Ardea ca focul și, odată scăpată mai departe, avea să-l coste suflarea.

— Marieto, i-am spus grav femeii, dacă nu apare conul să-i reteze piciorul, sărmanul ista se prăpădește.

— Ai mare dreptate conașule, îmi răspunse ea, iar felul de a-mi vorbi mă miră. Azi trebuia să se preocupe de asta, da' lucruri de-a dreptul urgente l-au silit s-apuce iar drumul.

— Zic c-aș putea să fac eu treaba în lipsa dânsului, doar că trebuie să decizi dumneata dacă-mi acorzi dreptul ista ori ba.

— Păi nici nu știu ce să zic! N-am făcut nimic fără voia lui. N-aș vrea să-l mâhnesc cu asemenea nesupunere.

— Dacă prețuiești cât de puțin viața sărmanului, zic să-mi acorzi putința iasta. N-o mai duce mult, să știi!

— Conașule, dă-mi răgaz un ceas. Mi-e tare greu să hotărăsc pe loc, mi-a mai spus, în vreme ce a plecat grăbită.

Pesemne că fusese om bun și harnic, căci femeia a revenit la scurt timp, îngăduindu-mi să-l doftoricesc.

L-am purtat cu repeziciune în camera de operațiuni și am sfătuit-o să îl îndoape cu palincă. încă din timpul uceniciei cunoșteam că alcoolul mai îndulcește suferința. N-o » » ♦ poate înlătura pe deplin, prin urmare, ne-am servit de câteva chingi trainice pentru a-1 proțăpi.

Nu m-am înșelat cu nimic! Suferința din timpul amputației fu atâta de chinuitoare încât bietul

jumătatea cursei Herăstrăului hirurgical, a căzut pradă leșinului. își reveni abia peste câteva ceasuri bune, timp în care nu l-am scăpat din grijă. Proaspăta rană fu bine clătită cu alcool, încă din vremea leșinului, unsă cu alifii, legată strâns și îmbrobodită cu ștergare curate. După alte câteva ceasuri, pielea nu mai ardea tot atâta de puternic și atunci am putut să-i dau pace, fiind precis că avea să-și revină. Desigur, devenise beteag de-un picior, dar măcar nu-și pierduse suflarea.

As fi vrut să-mi continui lectura ascunsă, dar doftori- cirea argatului mă storsese într-atât de mult de puteri încât după masa de prânz am căzut într-un somn profund. M-am trezit pe înserate și conu' tot nu făcuse cale- ntoarsă din treburile sale. Hotărârea Marietei de a-mi da mână liberă mă făcuse să cunosc o profundă stare de mulțumire. Scăpasem un suflet de la nenorocire!

Abia atunci am putut să-mi reiau cititul în tihnă.

Cea de-a treia zi,

După cum am ținut să-ți spun, scumpul meu prieten, azi am pregătit pentru subiectul nostru câteva încercări. Cum freamătul acela discret al nărilor s-a ivit în clipa sosirii bucătăresei, nu pot decât să fac următoarea observațiune: mirosul îmbietor al bucatelor l-a făcut să tresară. Nu complet, asta-i limpede! însă chiar din istorisirile despre viața verișcanului tău, care zace acum pe masa mea de cercetare, înțeleg că s-a dovedit a fi un mare iubitor de bucate. Prin urmare, subiectul nu și-a pierdut complet simțurile, ceea ce mă face să cred că mai există încă șansă de vindecare.

Odată adusă blida - mușchiuleț de vită slab rumenit -, spre marea mea bucurie, pielea de pe nas s-a adunat ca un burduf scurs de apă. Pe măsură ce m-am dat tot mai aproape cu mâncarea, a tânjit pofticios, chiar dacă nu fusese la fel de bine gătită.

Bucătăreasa îl copsese la repezeală și era mai degrabă crud decât copt, dar el n-a vrut să țină cont de asta. A strâmbat din nări, căutând mirosul blidei. După ce am poruncit ca mâncarea să fie scoasă afară din cameră, a căzut în aceeași nesimțire, ca și cum nimic nu l-ar fi stârnit din starea sa.

Am repetat isprava, urmarea fiind aceeași.

încheierea acestei testăsluiri: nu poate fi decât o rămășiță de simțuri, care în curând vor fi omorâte pe deplin și subiectul, negreșit, va urma drumul crunt al neființei. Strașnică această boală!

Mâine, chiar de la primele ore ale dimineții, voi desfășura activități hirurgicale, cu speranța că voi descoperi alte dovezi ale bolii.

Cea de-a patra zi,

Pot spune că decizia mea a fost întemeiată. Azi, materialul de studiu arde ca vatra unei sobe, de am fost nevoiți să-l îmbă- iem cu apă rece de fântână spre a-i domoli dogoarea.

Pentru început doresc a-i descoperi pielea brațului. Felul în care stă înțepenit mă intrigă de-a dreptul. Mai apoi voi căuta să-i cercetez cu atenție sporită pântecul. Am credința că vina unei asemenea boli poate fi pusă și pe seama unor mâncăruri. Va urma examinarea inimii și a pulmonilor, numai după ce voi fi înlăturat dovada unor mușcături de jivine sau gâze. Urmare măsurilor mele, voi reveni cu concluziunile.

Cea de-a cincea zi,

Ceea ce urmează să consemnez în acest jurnal, pe care-l vei fi primit de-ndată ce voi fi terminat cercetările, dragul meu prieten de cercetațiune, mă înfioară pe deplin.

Așa cum bine plănuisem, pregătit pentru măsurile hirurgi- cale, m-am pus la lucru. Am spălat cu grijă locul folosind alcool și, chiar în clipa în care am tăiat în pielea mâinii drepte, trupul a zvâcnit atâta de puternic, încât m-am prăvălit pe dușumea. E drept, am fost trântit mai mult de spaimă decât de îmbrânci- tura lui. Spre marele nostru noroc, subiectul fusese prins bine în chingi de piele, altfel ne-ar fi tăbărât, fără tăgadă.

Ceea ce m-a zăpăcit cu totul a fost sfârâiala cărnii când niș- terul a dat s-o despice. Ca și cum l-aș fi tras cu fierul înroșit, ca la însemnatul vitelor. Firișoarele de fum s-au înfiripat spre tavan, împrăștiind un miros puternic de carne arsă.

Și nu se sfârșește acilea!

Cum nu contenea din smucituri, a trebuit să-i întărim legăturile, spre apărarea noastră, strângându-l de cap cu alte fâșii din piele, aproape sufocându-l. Mare mi-a fost surpriza când i-am pus căluș. Cum îl căutasem cu de-amănuntul, chiar din prima zi, n-am putut să nu văd schimbarea dinților. Lungi și lucioși, întocmai ca dinții unui dulău și scăldați într-o salivă cleioasă. Curios din cale-afară, m-am văzut nevoit să-i scot, fapt pentru care îți voi trimite unul pentru examinațiune și comparațiune. Procesul a fost de-a dreptul chinuitor, procop- sindumă și cu câteva mușcături pe mâini. Nimic de speriat. Banale scrijelituri ce au fost curățate cu nițel alcool etilic.

Doar ca să nu înșir dicoație, m-am văzut nevoit

rotocoale de sârmă. Numai așa am putut să-l ținem în frâu. Chiar și în felul ăsta, căutările n-au putut fi duse la bun sfârșit, întrucât s-a zbătut atâta de strașnic și mirosul acela de carne arsă a devenit atâta de puternic, căci a trebuit să deschidem ușile și ferestrele în lături, iar noi am dat iama afară.

Cum am revenit în cameră, mintea aproape că nu a putut să judece ce mi-a fost dat să descopăr.

Stătea întins, căzut în același somn profund. Fiecare crestătură în parte era vindecată. Nu-mi pot închipui cum, după felul în care mi-ai descris tu boala, putem vedea în suferința asta rădăcini demonice.

Dac-aș putea să-l scot din somnul acela profund, încă ținân- du-și puterea de vindecare, descoperirea asta ar fi pentru noi, dragul meu Pierre, așa cum este piatra filosofală pentru marii gânditori.

Mă tot frământă felul în care îl pot aduce la simțuri, căci altă metodă decât adulmecatul mâncării și despicatul cărnii nu-l fac să tresară. Mă văd nevoit să continui cu aceste posibilități. Mâine voi pune la cale o altă încercare folosind bucate, însă una mult mai îndrăzneață.

Am închis jurnalul, uimit de îndeletnicirile doftorului. Felurile sale de cercetatiune - să tai în carne vie fără milă ori să prinzi cu sârme - erau măsuri de-a dreptul barbare și care depășeau cu mult starea mea de înțelegere. Cât despre felul în care *materialul* răspunsese, dacă erau cu adevărat drepte observațiunile bolii, găsise un caz aproape de nemurire. Numai gândindu-mă ce-ar fi însemnat omul cu o așa putere de vindecare, mă treceau sudori de

emoție. Ăsta era pe deplin un caz la care doream să fiu părtaș!

Trebuia numaidecât să-l caut pe con și, într-un fel ori altul, era necesar să-i intru pe sub piele. Să-l fac să mi se destăinuie. Am părăsit în cea mai mare grabă biblioteca, evident, în căutarea doftorului.

Ca și cum soarta uneltise în pofida mea, nu doar că n-am dat de Adamescu, ba mai mult, întreaga moșie pustiise. Niciun suflet nu călca prin preajma conacului. Am căutat împrejurimile, o vreme, după care m-am văzut nevoit să mă retrag în odaie. Afundat în gânduri, întins pe iatac, am picat în voia somnului.

La trezire, am descoperit pe Marieta stând în rama ușii - nu cred să fi venit cu multă vreme mai înainte, ba faptul că dumneaiei stârnise ușa, bag seamă că mă și trezise. Se uita la mine posomorâtă. Venise să-mi aducă din nou scuzele conului. După cum mă așteptasem, nu avea să pornească studiile prea curând.

Mi-a fost lesne de înțeles și de ce. Găsise lucruri interesante în căutările sale academice. Atâta de curioase, încât aveau să-l țină zile întregi prins în lucru. Puteam să fiu sigur că femeia nu gândea să se destăinuie, așa, ca din senin. Și nici nu credeam să fi reușit ceva în sprijinul meu, de m-aș fi dat în vorbă cu ea despre cercetațiunile ascunse ale conului. Ba mai curând aș fi riscat să fiu zburătăcit de pe moșie, lipsit de studiu, cât și de tainicile descoperiri ale doftorului.

— Conu' dorește să-și ceară iertare pentru amânarea studiilor, mi-a spus ea. Are să se răscumpere pentru tot necazul pricinuit de așteptare.

— Treburi urgente?

— Foarte urgente, conașule! a spus femeia, cu o gravitate stranie în voce.

Am decis să fac pe neștiutorul și să dau dovadă de-o nepăsare clară față de așa-zisul deranj. In fond, dorind asta, nu făceam decât să trag mai mult timp de partea mea. I-am răspuns cu o mare de liniște pe chip:

— Nu face nimic! în tot acest timp am să mă dedic lecturilor academice. Conul are o bibliotecă nemaipomenit de bogată. Nici într-o lună plină nu aș isprăvi de spicuit toate volumele aflate acolo. Spune-i să-și facă treburile în tihnă. Nu voi fi supărat deloc!

Și dacă nu simțeam nicicum așa, într-o oarecare măsură mă bucuram de timpul primit. Cum Adamescu nu era de găsit în niciun fel, am hotărât să-mi continui lectura, cu gândul că jurnalul avea să-mi ofere - până la un punct - temeiul pentru care el fusese furat de febra cerce- tațiunilor. Sau poate că avea să-mi destăinuie locul camerei unde se ascunsese în tot acest timp.

Imediat ce am avut răgaz, am fugit spre bibliotecă.

Cea de-a sasea zi,

După cum m-am hotărât, azi am întreprins studii amănunțite folosindu-mă de aroma bucatelor. Gândind că mușchiul de vacă gătit în mare grabă îl făcuse să-și vină în simțire, am sperat că aducerea unei bucăți zdravene de carne, nefriptă și nefiartă, ci crudă, așa cum se găsește ea pe masa măcelarului, avea să schimbe ceva.

N-am mai dorit să fie prins in chingi, ci l-am priponit cu un lanț, întocmai ca pe vite. Lung de cinci coti, încătușându-i glezna dreaptă și prins la chiroane în podeaua odăii.

Odată intrată, bucătăreasa a purtat blida către masă, fă- cându-l să-și încrețească nasul și să-și mijească gura știrbă. Ca prin minune și pe nepusă masă, pentru fiecare dintre cei aflați acolo, subiectul a sărit de pe tăblia mesei. S-a opintit în lungimea lanțului, nu înainte de a îmbrățișa cu rea voință pe sărmana bucătăreasă. Până când s-apucăm care mai de care flintele, nenorocitul și-a încleștat gura în gâtul femeii. Chiar și așa, știrbit cum era, a dovedit să-și afunde restul de colți în carne, mușcând precum un lup ieșit din iarnă. Trăgea cu atâta putere încât plesniturile de carne ruptă mi-au trezit șiroaie reci de transpirațiuni pe șira spinării.

Numaidecât am descărcat plumbii flintelor. Pieptul vinețiu a trosnit în bătaia focului de armă, pricinuindu-i de zece ori mai puțin necaz decât am fi crezut noi. A dat ușor îndărăt, cu limba jucându-i ca un șarpe însângerat, după care a sărit asupra noastră. Noroc că-l priponisem bine, altminteri s-ar fi ales praful de noi toți. Fiara - căci numai a om nu mai arăta - s-a zvârcolit supusă lanțului. A căutat cu disperare să ajungă la noi. In clipa aceea, speriat de moarte, abia am izbutit să-mi amintesc cum sculele de hirurgie îi pricinuiseră arsuri cumplite, strorcându-i urlete de groază din gât.

Am apucat un nișter din mănunchiul aflat pe masă și am arucat cu putere. în cursul vieții nu m-am dovedit un cuțitar iscusit, însă cu puțin noroc am izbutit să-i nimeresc coșul pieptului. Aruncat cu așa

pieptu-i sfârâind răzbeau fâșii de fum, iar atunci când încerca să scoată nișterul, sfârâitul se înzecea, căci pielea palmelor se pârlea ca pusă pe foc.

Numaidecât am apucat cu toții lanțete și ne-am avântat asupra amenințării. Am lovit neîncetat, până când nu mai găseai o palmă de carne nearsă. La urmă, folosindu-ne de securi, l-am rupt în bucăți.

Știu, ai să mă ocărăști, căci am pierdut cu bună știință materialul de studiu. Supuși fricii de neînchipuit, nu ne-am putut opri din lovituri până nu l-am văzut rupt pe deplin. M-am temut nespus de mult pentru viața mea și a celor din jur, asta fără să-ți pot împărtăși suferința pricinuită de chinuitoarea moarte a bietei bucătărese. Beregata i-a fost retezată de-a dreptul.

Prin urmare, azi, a douăzecea zi din luna lui prier a anului 14.., închei acest scurt inventar de cercetațiune, pe care, în foarte scurt timp, ți-l voi trimite prin serviciul de poștie.

Falsa încheiere a jurnalului m-a tras pe un făgaș necunoscut. Toate astea se întâmplaseră cu două luni în urmă. Cu siguranță *materialul* se prăpădise cu vreme bună în urmă și doftorul ar fi trebuit să fie lipsit de sarcini; ori, el încă părea prins în treburi de-a dreptul serioase, devreme ce nu se mai făcuse văzut la ochi. Trebuie să fi descoperit ceva de-a dreptul nemaipomenit ca după atât de mult timp scurs să tot fie prins în căutări. Am continuat să citesc, plin de interes, căci, după cum spuneam, încheierea fusese doar de moment. Mânat de interese de mine încă nedescoperite, doftorul se văzuse nevoit să-și con- tinuie însemnările.

Dragă Pierre,

Mă văd forțat să reiau consemnațiunile. Cu mare credință în puterea Domnului, aș vrea să cred că neîntreruptele mele zile de rea stare sunt pricinuite de friguri ori de vreo boală mai ușoară, însă tare mă tem că boala răposatului m-a tras sub aripa dânsei.

Sunt mai bine de trei zile de când fierbințeala și transpirați- unile nu-mi dau pace. Nu se domolesc în niciun chip sub puterea doftoriilor luate. Mă simt stors de puteri. Abia dacă dovedesc mânca și, cu fiecare zi scursă, boala mă îngenunchează.

Am dat ordin slujnicei ca nimeni să nu cunoască starea mea de rău și, atunci când voi fi căzut în somnul acela profund, să fiu zăvorât în pivniță și lăsat acolo să mă prăpădesc, spre a purta boala cu mine în tombă.

Dorința mea aprigă este să pot trece în jurnal tot ce trăiesc, toate frământările cărnii, căci poate în vreun fel, cunoscând părerile mele din vremea cât voi boli, vei putea desluși taine care ne-au scăpat. Așadar, reiau observațiunile chiar de azi, prima zi din luna lui florar.

Prima zi de boală,

Mare lucru nu-ți pot destăinui căci, afară de cele mai sus spuse, nu găsesc alte stări care să mă necăjească. Nu că n-ar fi de ajuns istea!

Cea de-a doua zi de boală,

Dacă n-ar fi fost lipsa poftei de mâncare, poate aș fi putut duce boala mai bine, dar așa, sleit de puteri, simt cum mă pierd mai mult cu fiecare ceas scurs. Am avut credința că voi putea

să te ajut cu scrierile mele, ori, puținele cuvinte pe care le vezi trecute în dreptul acestei zile mi-au cerut ofrande scumpe. Ma- rieta îmi tot poartă feluri de bucate, care mai de care mai arătoase, însă nu pot de-a dreptul să le suport. Chiar cu un ceas în urmă, buna mea slujnică mi-a încălcat cuvântul și a adus pe Baba Ținea - o argată mai veche - care m-a bătut la cap să înghit de-a sila o îngroșăluță de samuraslă. Am tot căutat să-mi deie pace, dar nu s-a lăsat până nu am luat câteva linguri bune, după care mi-a spus un descântec. Ce poți să-i zici, femeie bătrână. Am lăsat ca pe dânsa. Mai gustasem și-n alte dăți astfel de mărtaș, dar ista parcă îmi ardea gura din cale-afară, de ziceai că-mi dăduse biata femeie jăratec. însă n-am avut încotro. Spunea că iasta-i boală grea și păcătoasă, veche și uitată de lume, iar nenorocitul de mine, prin nu știu care uneltire diavolească, i-am căzut pradă. De îndată ce am isprăvit de mâncat m-am pus pe un căscat năprasnic, apoi m-am cufundat în somn.

Cea de-a treia zi de boală,

N-aș vrea să trag a potcă, dar pare-se că doftoricirea babei m-a înzdrăvenit nițel. Fără rost să-ți povestesc c-am fost silit și astăzi să înghit zeama aia groasă de samuraslă și, spre mirarea mea, am dovedit și-un pulpan de cucoșel fript. Drept urmare, ceva din superstițiunea babei, ori doftoria ei din popor, lucrează în pofida bolii. Nu-mi rămâne decât să descos taina îngroșă- luței. Am curajul să cutez c-am aflat, pe cât de puțin pe moment, leacul cruntului meu necaz.

Cea de-a patra zi de boală,

După câte am prins din vorbele babei Ținea,

de samuraslă. Curios fapt, căci azi, după ce-am înfulecat un castronaș ticsit, parcă cerul gurii nu m-a mai usturat atâta de tare. De mâine voi înceta să mai mănânc doftoria babei. Trebuie să știu dacă îmbunătățirea stării mele se trage de acolo.

Cea de-a sasea zi de boală,

Cu nespusă plăcere îți pot spune că mă simt într-atât de bine încât ieri, furat de nenumărate trebăluiri prin preajma moșiei, am și uitat să scriu jurnalul. Bag seamă că m-am speriat fără temei și am fost jertfa de moment a unor friguri ceva mai apăsătoare, care într-un sfârșit mi-au dat pace. Voi mai zăbovi niscaiva zile. Dacă toate merg așa cum se cuvine, îți voi trimite jurnalul cu observațiunile mele și, odată ajuns la tine, vei ști că sunt în bună stare.

Cu drag, al tău credincios prietnic, doftorul Ifrim Adamescu.

Mare necaz s-a abătut asupra mea. Cu nemaivăzută durere în suflet îți mărturisesc că mă văd silit, din nou, să fac consem- națiuni în jurnal. Frigurile și asudatul s-au întors asupra mea, într-un fel atât de parșiv încât simt c-am să izbucnesc în flăcări, lăsând în urmă nimic mai mult decât propria-mi cenușă.

Zece zile-ncheiate s-au scurs de la ultima mea scriere. Doream tare mult ca, la prima sclipire a dimineții, să-ți trimit jurnalul, când pe nepusă masă boala a-nviat în trupul meu. Mă văd nevoit să urmez din nou cura Tincăi.

Nici nu mai zic nimica, căci m-a ocărât muierea bătrână cu vârf și-ndesat și mi-a adus cu mâna ei un castronaș cu îngroșă- luță. Am mâncat fără să mai

Ce-a de-a șaptesprezecea zi de boală,

Mă simt nițel mai bine. Carnea încă-mi arde, însă nu într- atât de chinuitor ca deunăzi. Sunt la fel de asudat, pesemne că leacul babei luptă împotriva bolii, care odată întoarsă parc-a devenit mai aprigă. Bucatele au început să nu-mi mai fie iar pe plac. Abia dacă dovedesc nițică zeamă scursă cu mămăligă. O istoveală fără margini îmi înrobește carnea, de parcă duc în spate fără întrerupere chinul unor munci grele. După fiecare porție din doftoria Tincăi, boala-mi dă pace o vreme, timp în care cad pradă odihnei, după care, crescând, semnele bolii revin la fel de nărăvașe.

Abia atunci mi-a devenit clar. Treburile doftorului erau cu adevărat urgente. Treburi legate de viață și de moarte. Insă cel care se zbătea în ghiarele morții era chiar dânsul! Mânat de nerăbdare, am sărit peste multe din însemnările sale din următoarele zile de boală - descriau, pe scurt, aceeași stare de boală -, până când am descoperit însemnări ceva mai bogate.

Cea de-a patruzecea zi de boală,

S-au scurs atâta de multe zile de chin și luptă în pofida bolii, timp în care nu m-am bucurat de nicio schimbare, încât totul mă face să cred că nu-i decât o problemă de vreme până când voi cădea, la rândul meu, în acel somn profund. Puterea mărtașului parcă scade pe zi ce trece, lăsând loc nemiloasei boli să-mi câștige carnea. La sfatul Tincăi, care de zile bune nu mă mai scapă din grijă și e pururi în coasta Marietei, am să m-apuc de mâncat îngroșăluță într-atât de des încât să nu dau răgaz

mai mult de-un ceas. Mă văd nevoit s-o fac și pe asta, chiar dacă de fiecare dată lingurile de samuraslă îmi ard cerul gurii de parcă aș gusta miez de munte încins. Din clipa în care îți scriu am să m-apuc de acest obicei, în urma căruia, în câteva zile, am să revin cu observatiunile.

Cea de-a patruzeci și șaptea zi de boală,

Sunt șapte zile neîntrerupte de când mă doftoricesc din ceas în ceas cu leacul Tincăi și parcă mă încearcă o schimbare. Asudatul m-a lăsat pe deplin și doar o stare moale de fierbințeală îsi mai are cuib în carne. Am stat atâta amar de vreme ascuns prin odăile conacului, încât acum, înzdrăvenit nițel, nu-mi mai prieste defel lumina zilei. Ochii mă ustură cumplit în lumina caldă a soarelui și mă văd nevoit să-mi fac plimbările mai mult în puterea nopții, unde mă simt chiar mai bine și mai liniștit decât pe timpul zilei.

Cea de-a cincizecea zi de boală,

încă mai iau leacul din ceas în ceas. De îndată ce mă voi pune pe picioare pe deplin - situațiunea mea este din ce în ce mai îmbucurătoare - am să caut să-l răresc. Lucrul aista îl voi face scăriș, căci nu vreau să cad pradă aceleași nerozii. Sper ca totul să meargă spre bine, pentru că doftoricirea asta din ceas în ceas nu-mi dă prilej să mai trăiesc. Nu mai pot părăsi conacul mai mult de câteva sute de coti, pentru că la ceas precis sunt nevoit să fac calentoasă pentru tratațiune.

Cea de-a cincizeci si doua zi de boală,

Cum starea mea de sănătate este aproape pe deplin refăcută, chiar de mâine voi rări doftoricirile.

leacul odată la două ceasuri, ca pe urmă, pe zi ce trece, să-l mai întârzii câte-un ceas. Am tăria să sper că lucrurile se vor îmbunătăți. Nu peste foarte mult timp voi fi gazda unui tânăr aspirant al profesiunii noastre. Mă voi ocupa, o vreme, de pregătirea dânsului. La timpul potrivit o să am îndrăzneala să-ți cer să te îngrijești de el, atunci când va fi sosit la Paris.

Faptul că m-am regăsit în paginile jurnalului, precum și bunele intenții ale lui Adamescu, m-au făcut, într-un fel, să trăiesc un soi de stânjeneală. în tot timpul cât mă pierdusem în paginile scriiturilor sale - la al căror sfârșit ajunsesem, devreme ce restul foilor de jurnal rămăseseră neatinse -, simțeam că l-as fi abandonat cumva. Deși îmi fusese clar că n-aș fi putut face mai nimic să-i fiu alături, devreme ce își dorea ca totul să fie făcut cu cea mai mare taină.

Ca din senin, un gând nebunesc mi-a crescut în minte. Eu, care nu fusesem defel vreun mare aventurier, m-am hotărât să-i aflu ascunzătoarea. Locul acela în care se doftoricea pe ascuns; ori, dacă nu aveam să dovedesc asta, măcar trăgeam speranță că o să-l descopăr în plimbările sale stinghere din toiul nopții.

Cum priceperea mea polițienească aproape vecină cu nerozimea m-a pus la îndoială în privirea Marietei, între- bându-mă în câteva rânduri ce necaz este pe capul meu de stau pe urmele ei neîntrerupt, m-am văzut nevoit să trag către mica mea odaie, unde ore în șir m-am chinuit să intru în voia somnului. Unica mea posibilitate se dovedea o lungă plimbare pe timpul nopții, vreme în care, cu

puțin noroc, aveam să-1 întâlnesc pe con. Trecuseră mai bine de trei zile de când nu-1 mai văzusem la ochi și, pe drept vorbind, faptul ista începuse să mă necăjească într-un fel. Gândul îmi zbura la două posibilități: fie doftorul era într-o stare bună, căutând în fel și chip să prindă taina leacului băbesc, fie căzuse din nou pradă bolii, așa cum pățise și prima dată, când rupsese diastima firească a doftori cirii.

De cu seară, după strașnicul somn din timpul zilei, m-am trezit descoperind pereții mânjiți cu felurite umbre. Unele zgâriau varul cu ghiare false ca de pisică, iar altele, născute din jocul unor crengi viguroase de prun, tremurau în bătaia ușoarelor adieri de vânt. Mi-am tras o flanea pe mine și am ieșit pe prispa conacului. Negăsind niciun scăunaș ori vreo scămnie, m-am văzut nevoit să cobor, găsind adăpost sub bătrânul prun ce-și aruncase umbrele peste pereții odăii. Acolo, rezemat de un butuc gros, zgribulit și ușor șovăielnic, am așteptat ca Adamescu să se facă văzut în plimbările sale de noapte, așa cum descrisese prin foile jurnalului. Am tot stat eu mult și bine, dar doftorul să mai apară, ba!

Să tot fi trecut vreo două ceasuri bune, când, chinuit de răcoarea nopții, mă pregăteam să trag spre odaie, dacă n-ar fi fost să văd o umbră mișcătoare ascunsă printre umbrele țăpănoase ale decorului. Călca greoaie, parcă supusă unei poveri. Când s-a dat mai aproape, am zărit-o pe Marieta, trudind din toate puterile la o traistă gigan- tescă. Nu pot să știu ce purta în dânsa, dar se chinuia de mama focului, opintind greutatea trăistii în șolduri.

învățat minte să țin distanță, ajutat și de întuneric, m-am furișat ca un vulpoi bătrân pe urmele ei, îngrijindu-mă pe unde umblu spre a nu mă face simțit.

Marieta a dat ocol conacului. A urmat drumul scurs al cărăruii dintre căsoi și livadă, coborând spre adunătura de hambare. Ajunsă, n-a intrat în niciunul din adăposturi. Le-a ocolit, pierind în spatele lor ca înghițită de pământ. Pe toti sfinții dacă nu m-am mâniat din cale-afară. Umbla- * »
sem cu atâta grijă în urma ei și, tam-nesam, atuncea ia-o de unde nu-i!

M-am tot foit de ici-colo, cam fără niciun rost. Cu mare răbdare am așteptat să facă cale-ntoarsă. Odată plecată, drumul îndărăt avea să și-l croiască tot pe acolo. N-a durat mult - să zic cam jumătate de ceas - și Marieta mea a apărut în mare grabă din taina unei grămăjoare de lemne crăpate. A dispărut, aproape fugind, înspre conac. Mi-a fost limpede că în marginea hambarului se găsea intrarea unui beci. Fără nicio îndoială, acolo era ascunzătoarea conului!

N-am stat pe gânduri. Am fugit în căutarea intrării. S-a lăsat descoperită cu ușurință. Era legată în piatră lată de râu și săpa spre vintrele pământului. Poarta era crăpată. Prin buza ei scăpau licăririle unui foc moale. Mă așteptasem să descopăr un fel de odaie, însă am descoperit un vestibul îngust și lung, iluminat cu facle. De când plecase Marieta, socotind cât îi luase să târască de paporniță aia, am găsit că aveam răgaz aproape două sferturi de ceas. Ceea ce mi s-a părut mulțumitor pe deplin. Aveam destulă vreme să caut taina beciului, ș-apoi să mă retrag pe

unde venisem, îngrijindu-mă să nu dau nas în nas cu femeia.

Afundat în vestibul, cu inima cât un nasture, fără să pot înțelege cum, m-am găsit în inimă cu o frică ce ardea mocnit și-mi încețoșa privirea. Mă simțeam mai rău ca un hoț de cai chinuit de vina necunoscutului; deși puteam să jur că acolo, după capătul holului, se ascundea doftorul Adamescu, trudind din greu la misterul leacului. Mijindu-și ochii încercănați de oboseală în lumina seacă a lumânărilor, cetind sau născocind cercetațiuni.

Am împins ușa. Spre surprinderea mea, ca nouă, bine unsă, a alunecat precum un văl de mătase. Ce-am descoperit eu acolo mi-a zburlit perii de pe tot corpul. După cum crezusem, l-am descoperit pe con, dar nu era nici pe departe cum mă așteptasem eu.

Pereții aveau, dimprejur, margini, cam la o înălțime de șold și erau pline cu scule hirurgicale, doftorii și câte și mai câte. In centru, întins pe masa din piatră bine șlefuită, era doftorul. Avea mâinile trase peste piept. Lumina celor câtorva lumânări înșirate prin încăpere, afară de faptul că întindea umbre lugubre, transformase chipul doftorului într-o mască de ceară. Tras, gălbejit, cu ochi încercănați, închiși și afundați în găvane.

Nu-mi explic cum, însă am căpătat curaj cât să m-apro- pii și să-i ating mâna. Era rece ca un sloi. Sărmanul doftor se prăpădise!

Ca să spun că nu m-am pierdut cu firea, ar fi o mare născocire. De îndată ce am priceput iasta, nu mai știam încotro s-o apuc. Picioarele m-au tras spre ușă, aproape

fără voie. întorcându-mă speriat, mi-am prins piciorul în coltul unui bolovan. Am alunecat si m-am dus de-a ber- beleacul. în doar o clipă m-am izbit cu palmele de marginea pereților reușind, spre norocul meu, să mă agăț cât să nu cad. Doar pe urmă, când m-am pus binișor pe picioare, am simțit mâncărimea palmelor. Cu spiritul încins de sperietura piedicii, nici nu băgasem de seamă că mă proptisem într-un morman de niștere. Tăișul lor îmi crestase podul palmelor. Am luat un ștergar, la repezeală, și l-am strâns în pumni, vrând să opresc sângerarea. S-a potolit, în cele din urmă.

Nu fusesem grav rănit și sângele a fost ținut în frâu numaidecât. Pierdusem rostul timpului scurs și, neștiind câtă vreme mai era până la întoarcerea Marietei, cu cea mai mare grabă am dosit ștergarul, după care am rânduit nișterele cât să treacă neobservată vizita mea.

Nu pot spune cu preciziune cât au durat toate încercările mele de-a-mi ascunde trecerea - cutez să cred că nu trecuse mai mult de un cântec de greiere. însă, când totul a fost pus la locul lui, întorcându-mă să-mi iau rămas bun de la sărmanul doftor, am fost martorul unui miracol. Adamescu mă privea fix, coborât de pe masă, în capul oaselor, viu și cu un zâmbet larg. Ochii încă păreau mânjiți cu tăciune, afundați în găvane, iar ceara din obraji nu se înflăcărase deloc. Părea mai mult mort decât viu și, în pofida straniei arătări, el se găsea acolo, viu, privindu-mă.

Deși boala lăsase urme adânci de suferință - dovadă chipul siluit -, am cutezat să pornesc în întâmpinarea lui, spre a-1 îmbrățișa. Era un suflet chinuit și măcar atâta lu-

cru puteam să fac pentru el. La nici doi pași, apropiindu-mă, i-am descoperit ochii. învolburați, scăldați de-o uitătură ca de fiară, și mai era și rânjetul acela searbăd. Numaidecât m-am tras îndărăt. Nu-1 cunoșteam pe con de-o viață, însă chiar și mie, aproape un străin, mi-a părut ceva nelalocul lui în toată treaba aia.

Călcâiele au sfredelit pardoseala, am apucat către ușă. Spre marele meu necaz, aproape când să dovedesc scăparea, pumnii lui Adamescu s-au încleștat în flanică. Chiar dintr-o singură mișcare m-a zvârlit cât colo. în doar o clipită m-am văzut lat, întins pe jos. Conul era călare peste mine. Când apucase să mă încalece, nici nu mai știu, n-am putut nici măcar să-l văd. Doar după ce m-am dezmeticit din căzătură l-am descoperit deasupra mea. Cu genunchii noduroși a fixat mâinile, pumnul stâng și l-a înfipt adânc în păru-mi zburlit, pe când dreapta a apucat cu nespusă putere gâtul. Abia dacă mai puteam zări cu coada ochiului. Felul în care mă privea, pierdut, parcă trecându-mi prin carne, nu anunța deloc lucruri îmbucurătoare.

încă stau și mă întreb cum n-am căzut pradă disperării. Mă și mir cum inima-mi înhămată la așa chin, prin zbuciumul ei nebunesc, n-a găsit o cale să sară pe loc din piept. Și poate aș fi căzut pradă unei asemenea disperări, dacă n-ar fi fost cele două femei.

Au dat buzna în beci. Una purta un buchețel de busuioc și-o ulcea, iar ailaltă striga în gura mare vorbe bisericești. Când Baba Ținea și-a dus la capăt descântecul, Marieta a înmuiat busuiocul în apa ulcelei și-a zvâcnit cu șomoiogul de iarbă uscată înspre doftor. Stropii s-au izbit

de chipul ceruit al conului și pielea i-a sfârâit de parcă l-ar fi stropit cu undelemn încins, nu cu apă. A sărit în lături cât colo, dându-mi pace.

Ațâțat de spaimă, m-am repezit în pragul ușii, dând răgaz femeilor să-și continuie bolmoajele. Baba tot mai bolborosea de zor la cântece vechi, iar Marieta tot îm- proșca lemnul ușii cu apa din ulcea.

Mâniat din cale-afară, atins ca de turbare, doftorul s-a aruncat asupra noastră ca un apucat. Abia dacă dovedii ieșirea, minunându-mă de curajul nebunesc al femeilor. Primejdia stătea la doi pași să le-ajungă și ele nu se clinteau din loc. Ba mai mult, se apucaseră să urle amândouă ca smintitele.

La niciun cot distanță, în fața lor, Adamescu s-a oprit, zgâindu-și mutra de parcă se izbise de un soclu turnat din piatră nevăzută. A căzut în noada fundului, apoi s-a ridicat, urlând din toți rărunchii, dezvelindu-și colții as- cutiti. , ♦

Cu mâna pe inimă, spun drept, sufletul mi-e martor. Felul în care doftorul s-a cățărat pe pereți m-a uluit de-a binelea. Ca și cum n-ar fi avut oase, mergând în patru labe, a prins a se zvârcoli pe pereți și pe tavan precum un păianjen.

De-ndată ce si-au sfârsit farmecele, am ferecat usa. Am fugit mâncând pământul, toți trei, și nici măcar nu ne-am oprit până în prispa conacului. înrobiți de spaimă, abia am dovedit să ne tragem sufletul. Fără rost să mai spun, biata babă era gata-gata să-și deie sufletul și mai multe nu, de la atâta alergătură.

Până-n zori, bătrâna mi-a povestit blestemul acelei boli crunte și vechi, tâlcul și necazurile ei, și felul în care doftorul, nesocotind sfaturile ei, se procopsise cu asemenea necaz.

Mulțumesc cerului că mi-au fost zilele multe si am scă- » 1
pat din mâna doftorului, despre care, după grabnica mea plecare, chiar de la revărsatul zorilor, nu știu să-ți mai pot spune vreo vorbă. Și dacă cele două femei și-au ținut cuvântul, cu alai mare de popi și dascăli au sfințit locul, iar gura beciului au încărcat-o cu pietre de moară. Atâta de grele încât fie ea și cea mai puternică jivină să nu le poată clinti din loc.

Cum o mai fi prin locurile alea, nici că mai știu și nici nu voiesc să mai aflu vreodată. Căci mare a fost bucuria să mă văd scăpat din mâna morții.

După douăzeci de ani

Conform prezicerilor, mai erau douăzeci de ani atunci când mama m-a adus pe lume. Fix cât împlinise, la rândul ei, cu o zi mai înainte. Nașterea mea a coincis cu o veste destul de importantă. Din motive evidente, eu nu aveam de unde să știu. Dar urma să aflu, mult mai târziu. însă ei știau. Aflaseră predicțiile de la o emisiune televizată. O spusese Papa, lumii întregi. Și cum tata rar se întâmpla să lipsească de la slujbele bisericești, fiind un bun enoriaș, a luat previziunile Papei cum nu s-a putut mai în serios.

Nu eram catolici, ci ortodocși convinși, însă el spunea mereu: religiile, toate, la un loc, sunt cărărui împletite ale aceluiași drum. Avem un singur Dumnezeu, obișnuia să propovăduiască. Unul care veghează peste lumea-ntreagă.

Desigur că mama, contabilă, cu un venit sănătos și cu o poziție socială cel puțin mulțumitoare, n-a primit decizia mutării cu entuziasm. însă tata avea un fel special de a spune lucrurilor pe nume. O modalitate căreia mama nu i-a rezistat niciodată. Fapt pentru care ne-am și mutat de la București în creierul munților Carpați.

Sigur că tot procesul a fost de durată, nicidecum fulgerător. Toată povestea cu mutatul, pregătirile, vreau să zic, a durat vreo cinci ani. Vârstă la care,

cusem suficient de mult cât să las deoparte minunățiile capitalei. Oricum, pentru mine era totuna, mai ales la vârsta aceea. Nu și pentru mama, suflet născut și crescut în București, nevoită să lase în urmă toate oportunitățile lumii moderne.

Pentru început, tata s-a preocupat să primească un preț bun pentru cele două apartamente puse la vânzare. Ceea ce s-a și întâmplat, spre neliniștea mamei. Când l-au vândut pe primul, am văzut în ochii ei o licărire stranie, o scânteie care aducea cu luciul cristalelor de halit. La jumătate de an după, când au înstrăinat următorul apartament, lacrimile mamei au început să curgă de-a dreptul. Șiroaie neîntrerupte de regrete pe obrajii ei netezi. Tata a luat-o în brațe, a sărutat-o pe frunte. Mult timp am crezut că gestul acela ascundea ceva magic în el. Atât mamei, cât și mie, ne-a alungat veșnic suferințele. Ciudat, foarte ciudat, obișnuiam mereu să-mi spun în gând, cum izbutesc - îmbrățișările si sărutările, vreau să zic - să vindece ceea ce niciun medicament nu poate.

Cu banii câștigați din vânzarea locuințelor, tata a cumpărat o căbănuță la munte, sub streașină lumii, alături de o bucată de pământ fabulos de mare. Ne-a spus, surâzând, că a făcut o afacere bună, că peste ani aveam să-i mulțumim. Așa a și fost, într-un fel. Evident că noi nu aveam de unde să știm asta. Insă el a știut.

Exact din acel moment a început, efectiv, mutarea. N-am luat cu noi prea multe lucruri, doar câteva haine și efecte personale, însă drumul tot s-a dovedit obositor. îngrămădiți într-o dubiță, abia ne-am târât până spre munți, dar

a meritat tot chinul. Era frumos locul acela ascuns printre stânci. Cum n-avusesem bunici la țară, nu mai văzusem niciodată atât de multă verdeață la un loc. Valuri și valuri de iarbă, îmbogățită cu mii de trunchiuri de copaci. Drepți, ca niște sulițe de uriași, și doldora de frunze.

De toate formele și în toate nuanțele posibile de verde.

Era o așezare izolată și rar vedeai suflet de om. Spre norocul meu, după o vreme, tata mi-a adulmecat singurătatea. Motiv pentru care în familia noastră a apărut Buclă. Un ciobănesc mioritic cu o sfârlează de coadă, sucită si la fel de arcuită precum coada unui porc. Și din acel moment copilăria mea a fost, cumva, altfel. Poate nu de vis, dar oricum pe-aproape. Cât era ziua de lungă băteam țurca în lungul și în latul ogrăzii, în ochii mamei, zburătăcind privighetori. Apoi, când am mai crescut puțin, mama ne-a lăsat să ne aventurăm chiar si dincolo de vale, dincolo de siguranța curții.

— Nu prea departe, obișnuia să-mi spună. Atât cât să vă pot auzi chicotelile de dincolo de gard.

Iar noi - adică eu si Buclă, vreau să zic - făceam întoc- mai. Ne zbenguiam, nestingheriți de nimeni și nimic. Fără pic de odihnă, dimprejurul curții. Și asta pentru că mama punea mare bază pe el. Și cine n-ar fi pus? Era o namilă de câine de vreo cincizeci de kile. Mânca mult, ce-i drept, și mama se cam văita mereu din pricina asta. Dar când se lăsa întunericul, un întuneric din acela greu ca o bucată mare de marmură și tot la fel de lucios și păstos precum smoala încinsă, lătratul lui răgușit cutremura valea. Atunci, în ochii mamei, Buclă al nostru își spăla

toate păcatele. Hămăitul sănătos curăța noaptea de toate primejdiile, jur-împrejurul casei.

Cât despre tata, nu-1 vedeam prea des în timpul zilei. Era veșnic plecat cu treburi. Ba cobora înspre târg cu du- bița, ba se foia prin pădure - după iepuri sau după porci mistreți, vreau să zic -, ba se îngrijea de recolta noastră de dincolo de deal. Dar seara, negreșit, era al familiei. Mama, deși sleită de muncile gospodărești, își rezerva zilnic cel puțin două ore de lecții cu mine. Cred, pentru toți cei din casă, obiceiul era un chin. Insă pentru ea era întotdeauna o plăcere. Datorită ei am învățat să scriu, să citesc, să cânt și să pictez.

Ar fi fost normal să merg la o școală, îmi spuneau părinții, dar cea mai apropiată unitate era la o sută cincizeci de kilometri depărtare. Și nu era vorba numai de distanță. Mai erau și altele la mijloc.

Seara, tata obișnuia să stea prăbușit în fotoliul de lângă sobă, urmărindu-ne truda, ascultând bolboroseala vocii de la radioul lăsat în surdină. Buclă moțăia tolănit la picioarele lui, cu botul prăbușit peste labe, analizând scăpărăturile verzi-albăstrui ale focului, ciulindu-și urechile la pocnetul lemnelor în sobă. Era, pesemne, la fel de încântat ca mine de orele de matematică ținute de mama.

Anii au trecut și lumea a lăsat impresia c-a uitat de fă- găduiala Papei. Nu și tatăl meu, care n-a încetat o clipă să socotească zilele pe calendarul din peretele de deasupra mesei, de fiecare dată taman în timpul cinei. Deodată cu trecerea timpului, privirea lui a devenit tot mai gravă. Multă vreme am pus detaliul pe seama anilor

scurși sau pe gravitatea premoniților. Și, din punctul ăsta de vedere, mama îl tot lua mai tot timpul peste picior:

— Să pregătesc o masă bogată? râdea ea. Vin fiert cu scorțișoară, pâine coaptă la vatră și friptură de vânat? Că nu peste mult timp se vor coborî îngerii din ceruri să judece lumea.

Eu râdeam pe înfundate, opintindu-mi dumicații de mâncare în gâtlej. Buclă sărea în sus de bucurie, făcând podeaua să duduie ca-n vremea unui cutremur, așteptând cu nerăbdare momentul în care aveam să răbufnesc și să împroșc dumicații de mâncare peste tot prin casă. La început se supăra tata, apoi începea să ne strâmbe, pe mine și pe mama și pe Buclă, și sfârșitul lumii nu era altceva decât un vis urât. Iar noi continuam să ne zvârcolim - Buclă si cu mine, vreau să zic de fiecare dată, mai bine de un ceas. Răvășeam toate cele prin casă, mai ales Buclă, care era cât un berbec de gras și prea puțin pricepea el cât trudise mama să țină dezordinea în lanțuri. Cu toate astea, ea nu s-a supărat niciodată. în ziua următoare era în picioare, pregătită să pună toate la locul lor. Tata își vedea de drumurile lui încă de la prima rază de lumină, și numai eu și Buclă trândăveam ca doi puturoși, și doar aroma plăcintelor cu brânză și a ceaiului de izmă îndulcit cu miere dovedea să mă târască afară din asternuturile în- ♦ volburate.

Oricât m-aș chinui să descopăr amărăciunea în copilăria mea izolată de la țară, nu pot să o găsesc. Lăsasem cu toții lumea modernă în urmă, departe, înecată în legile ei. Noi, după cum obișnuia să spună mama, din ale cărei

priviri dispăruse de ani buni tristețea mutării - fusese înlocuită de o vivacitate contagioasă parcă descoperisem călătoria înapoi în timp.

Vedeam asta până și eu, o adolescentină lipsită de griji, când mă uitam la ei. Hainele lor nu mai erau fandosite, așa cum fuseseră cândva, când locuiau la oraș. Ba mai curând din cale-afară de tocite, de purtate ce erau. în schimb, ei primiseră cadou - de la vreme, vreau să zic -, câteva linii fine peste chipurile lor de oameni de la țară, cândva oameni de oraș. Cu toate astea, puteam să citesc puterea și gustul vieții în obrajii aceia rumeniți de vânturile de munte. Rotunzi precum pâinea în vatră, acolo unde cu mult timp în urmă, în zilele traiului urban, domnise culoarea cerii.

Abia pe la cincisprezece ani s-a apucat tata să-mi mai spună și mie despre una, despre alta. Să mă poarte cu el, pe zi ce trecea, tot mai des prin târg. Să mă pregătească de sfârșitul Pământului. Mi-a mai spus el, când și când, îndeosebi cu gravitate în glas, cam care erau felurile în care o lume ar putea să piară. L-am ascultat de fiecare dată, asorbită de detalii.

O dată am și intrat în bucluc, în vreme ce-l așteptam să alimenteze dubița cu benzină. Le-am spus unor pierde-vară că nu peste mult timp aveam să sfârșim cu toții, cu mic și cu mare. I-am sfătuit de bine, să nu-și mai consume orele fără rost, bând bere și crăpând semințe. Că ar face mai bine să-și vadă de copiii și de nevestele lor, că pe urmă aveau să regrete amarnic timpul pierdut în van. Ei m-au făcut smintită și m-au trimis la doctor. Dar

eu n-am putut să pricep ce rost își mai avea și doctorul în toată povestea asta, din moment ce nu eram cuprinsă de friguri și nici nu sufeream vreo durere.

— Copilă, să știi, mi-a spus tata atunci, mai sunt și altfel de boli. Unele care nu dor, al căror necaz în corp e altul.

Dar a ținut să mă asigure că nu avea niciun rost să avem noi habar de ele. Pentru că oricum, nici eu, nici el, nici mama si nici Buclă nu aveam să le cunoaștem vreodată. Cel puțin așa zicea el. L-am crezut, însă n-am contenit nicio clipă să fiu înspăimântată de gândul că există boli care nu dor, suferințe ale trupului care te pot măcina fără nici măcar să ai habar.

Mi-a mai zis el, mai apoi, că nu despre asta pomeniseră oamenii aceia, dar nici n-am ținut în mod deosebit să-mi mai explice. Fiecare cu mintea și cu drumul lui, cum bine spunea deseori mama - atâta știe, atâta face! - îndeosebi când Buclă făcea numai de capul lui.

Ca prin minune de repede, anii s-au topit precum ceara unei lumânări aprinse, și a venit și clipa în care mama a făcut patruzeci de ani. Clipă în care peste fix o lună aveam să împlinesc, la rândul meu, douăzeci. Și, deodată cu ei, avea să se sfârșească și numărătoarea Papei. Bine, pentru marele cleric oricum totul se sfârșise. Anunțaseră asta la radio, cu vreo cinci ani mai în urmă. In ziua aceea tata a fost trist. Dar cu timpul i-a mai trecut din supărare.

Chiar cu o zi înainte de momentul aniversării comune - a mea și a mamei mele, vreau să zic -, am pornit cu toții spre crestele cele mai aprige ale munților. Fiecare purtam în spinare câte o raniță înțesată cu provizii. Mâncare și apă pentru câteva

— Cam multe, cei drept, pentru o banală plimbare de munte, i-am spus eu tatei, în vreme ce mama mi-a surâs pe ascuns.

La început, tata n-a spus nimic, dar pe urmă mi-a explicat toate nenorocirile posibile sub semnul rău prevestitor al defunctului vicar.

Dacă mă întrebi pe mine, după ce am urcat muntele și ne-am instalat corturile, mare lucru nu s-a întâmplat. Totuși, am stat acolo o noapte întreagă. Ne-am minunat de tunetele grele, din depărtate, și de norii tulburi în formă de ciupercă. Cu toate astea, tot a trebuit să-l priponesc pe Buclă, să trag funia de vreo două ori de după trunchiul gros a unui stejar la fel de vechi ca timpul însuși. Asta mi-a dat ceva de furcă, fiindcă lui, bag seamă, nu-i plăceau deloc ciupercile alea închipuite. Tata a spus că după furtuna aceea lumea nu avea să mai fie la fel. într-un fel, nu s-a înșelat. Iama următoare zăpada a ținut până spre mijlocul verii și bună parte din recolta de dincolo de deal n-a mai rodit. N-au răsărit decât guliile și cartofii. Guliile au crescut cât o amărâtă de mărgică, iar cartofii au fost fragezi precum granitul. N-au mai venit nici privighetorile, pe care eu și Buclă obișnuiam să le zburătăcim în fiecare an. Și bine au făcut, căci de ar fi venit, le-ar fi înghețat codițele taman în mijlocul verii.

încă vreo doi ani după aceea tata a continuat să nu mai facă nicio brânză cu recoltele lui. Spunea că anii trecuți fuseseră ieșiți din comun, că vremea avea să-și revină la normal cât de curând. Dar n-am crezut nicio clipă vorbele acelea - și presupun că nici el -, pentru că altfel nu s-ar

mai fi apucat să învețe să construiască sere, care oricum nu s-au dovedit vreun succes remarcabil. Voia, cred, să găsească un mod de a ne liniști - pe mine și pe mama, vreau să zic.

Câtă vreme am avut provizii, am mers înainte, așa cum am putut. Dar mai apoi, când s-au împuținat simțitor conservele și făina, tata a trebuit să coboare din nou înspre oraș. Trecuseră mai bine de trei ani de când nu mai făcuse asta. Si deși se întorcea de fiecare dată cu dubita »

1

doldora de mâncare, în mod evident proviziile nu țineau la nesfârșit. Cu fiecare drum făcut în oraș era tot mai slăbit, iar eu nu pricepeam de ce. Apoi mi-a explicat:

— Este rezultatul emisiilor radioactive, zicea el morocănos.

Consuma câte un pumn de pastile, înainte și după ce pornea la drum. Ne forța și pe noi să luăm - pe mine și pe mama, vreau să zic. Le înghițeam de-a sila. Unele mari, brune, urât mirositoare. Cu un pahar uriaș cu apă.

A coborât de mai bine de zece ori până în ziua în care nu s-a mai întors niciodată.

Acum mâncarea este din ce în ce mai puțină. Mama și cu mine raționalizăm conservele rămase de la ultimul »

drum. Tot așteptându-1 pe tata, tot sperând că-n dimineața următoare va fi înapoi. Mâncăm o dată pe zi și hainele stau pe noi la fel de bine cum ar sta pe niște sperietori de ciori. Buclă a fugit acum două zile. A dispărut de după vale, acolo unde odinioară tata sădise roșii, cartofi și alte bunătățuri. A dispărut grăbit dincolo de linia ierbii pe jumătate trecută, cu nasul afundat în pământ. Pesemne,

urmărind vreo veveriță sau guzgan. Nu s-a mai întors nici el.

Mama spune că vrea să încerce să-i caute - pe Buclă și pe tata, vreau să zic. Măcar prin preajma casei, îmi mai spune ea, să le dea de urmă de una singură. Dar eu nu vreau s-o las să plece. E mult de mers. Tata făcea mai bine de o zi conducând dubița. Și, drept s-o spun, a început să-mi cam fie frică să mă mai si culc, de teamă c-am să mă trezesc într-o dimineață rătăcind de una singură prin casă, cu mama plecată. Tare mă tem că socotește în mintea ei, și chiar crede, că puținele conserve rămase nedesfăcute au să-mi ofere câteva zile în plus de supraviețuire. De parcă m-ar aștepta pe mine, undeva, acolo, o nu știu care minune, în lumea asta de după război...

O noapte fără regină

Printre rândurile despletite ale ziarului de sport, arunc ocheade celor care așteptă în fața cabinetului. Suntem toți, unul mai amărât ca altul. Chei - sau destul de aproape -, slabi și cu uitături de parcă dincolo de ușă ne așteaptă moartea, nu doctorul.

îmi vine rândul.

Intru, trag ușa, sfiit, mă așez. Tăcut, răbdător, așa cum am făcut-o de zeci de ori. Mă prezint c-o scurtă evoluție a bolii (cam ce-am avut de îndurat în ultima lună) și insist pe accesele periodice de tuse.

— în mod normal, lucrurile ar trebui să fie pe un făgaș bun, îmi spune doctorul. Ca să lămurim evoluția bolii, ar fi fost binevenit un nou clișeu, dar citostaticele te-au slăbit destul cât să fim nevoiți să mai așteptăm o vreme.

îmi scrie o rețetă nouă și mă bate compătimitor pe umăr. Un zâmbet amical, lipsit de naturalețe cât să i-1 pot percepe în adevărata lui stare.

— Și fără tutun, da? adaugă el.

Răspunsul meu nu poate fi altul decât: sigur, domnule doctor, nici vorbă de tutun!

îmi procur rețeta, merg înspre casă fără prea multe abateri. Mersul pe jos cică-i benefic, chiar dacă-mi stoarce

puterile. Plămânii mi-s în pioneze, dar mai sunt și alte organe de scos la plimbare. Fac două opriri. Una pe o băncuță, în fața pieței mari, și alta într-o stație RATE. Privesc călătorii grăbiți cum își dau coate în fuga pentru un loc în microbuz și, atunci când oprește cursa mea, fac eforturi să nu cedez tentației de a mă urca. Mă înduplec la mersul pe jos, pentru că n-ar mai fi decât un sfert de ceas la picior. In caz de urgență majoră, mai fac o oprire. Doar nu-s plătit la oră!

„Nenorocitele astea de scări!" Asta-i primul lucru care îmi trece prin cap când intru în casa scării. După două nivele, o nouă oprire. Analizez vreo cinci minute vopseaua scorojită, cu formele ei abstracte, acolo unde pereții își arată tencuiala. Ar fi trebuit să prindem o ramă în perete. Goală! Fără pânză. Doar o ramă care să încadreze una dintre scorojelile alea. Ar fi ieșit un tablou pe cinste. Artă abstractă. Realitatea de la B6.

Puterea becurilor de patruzeci de wați, în tandem cu privirea mea încețoșată de oboseală, mă fac să mă simt ca într-un film regizat de Hitchcock. Semiîntuneric, tencuială fisurată, vopsea scorojită și scări pregătite să-mi stoarcă și ultima picătură de energie.

Ajung în casă și mă prăbușesc pe canapea, hotărât că ar trebui să întreprind plimbări mai dese. Altfel risc să îmi ies complet din mână, concluzionez. Supa de pui mă unge la suflet, după care mă găsesc în fața televizorului. Deja sunt trecute mai bine de cincizeci de minute peste ora cinei. Respectând ultima rețetă, înghit bulinele. N-au făcut minuni celelalte, n-or să facă nici astea. Dar un somn

sănătos cu siguranță face tot deranjul. Omor televizorul și-mi văd de vremurile când lucrurile erau cu totul și cu totul altfel. Tai cerul cu o uitătură nostalgică. Un fel de „fosta-i lele cât ai fost", de plânge de mila mea până și Luna. în toată măreția ei, găsește totuși vreme să compătimească un biet muritor. Mă ofilesc pe canapea, neputincios, întocmai ca un soldat la vederea unui tanc inamic. Nici măcar nu pricep când alunec spre un somn adânc cât o prăpastie.

Tresar zbuciumat. Unduirile ceasului electronic, atunci când mijesc ochii de pisic proaspăt fătat, îmi confirmă ceea ce era de așteptat. Am adormit deodată cu găinile și este absolut normal să mă trezesc cu noaptea-n cap. Măcar sunt ceva mai bine, motiv pentru care nu văd de ce n-aș sărbători cu o cinzeacă de rachiu. îmi fac rost și de o havană. Chiar una de soi. Doar sărbătoresc, nu? Mă retrag pe balcon, care-i mai mult o prelungire a bucătăriei decât balcon, căci n-am putut înghesui acolo mai mult de o măsuță și un scaun - și ăla pliabil, să poți să ieși și să intri ca omul.

Tratația mă face să-mi aduc aminte de zilele bune, dar și să hârcâi ca un porc înjunghiat. Pot să trec și peste asta, chiar dacă-s conștient că suspensia de particule nu-i altceva decât otravă curată. La dracu'! Când m-oi întinde pe masă și-o să-mi desfacă autopsierul burta, n-o să se minuneze cât de sănătos s-a prăpădit și amărâtul ăsta!

Mai trag un fum, mai tușesc puțin. Chiar foarte puțin, spre surprinderea mea.

Hai că de data asta ai nimerit-o, doctore! mă trezesc vorbind singur. Ai pus pe hârtie pastilele minune. Și mai să cred că aș mai duce o țigară, dar mă opresc la timp. Rămân înțepenit în scaun, privind gură-cască, fără niciun scop. E târziu, mult prea târziu în noapte. Nu văd mare lucru. Copaci scuturându-și frunzele, mașini cu motoare amorțite și sunetele mocnite ale civilizației care începe cu vreo șapte sau opt străzi mai încolo. Deși blocurile astea - cvartalul unde-mi duc soarta - nu-s chiar rupte de oraș, nu le poți numi civilizație. De când mă știu, am căutat din toate puterile să scap, prin ce mijloace am putut. N-am reușit decât să arunc vina pe socotelile vieții, pe faptul că mi-a fost scris să putrezesc în cartierul ăsta nenorocit. Ori de câte ori m-am zbătut să evadez, parcă mai tare m-am afundat în mocirlă.

De câțiva ani buni, de când tot scârtâi cu munca, m-am resemnat. Fac eforturi, mă acomodez. Deși gândul că n-am să plec niciunde, nicicând, mă rupe pe din două. Să accept relitatea, asta trebuie și vreau să fac. S-o pricep și poate chiar s-o fentez, pe cât posibil. Să-mi văd de treburile mele, ca și cum lumea mea s-ar scurge paralel cu lumea din jurul meu. Caut să văd partea bună a lucrurilor. Aud că marii actori umblă bezmetici prin baruri, prin cotloane. Să descopere realitatea, așa cum se descrie ea, pentru marea de suflete de jos. Să închege poante despre necazurile lumii, folosindu-se de gura lumii. N-ai cum să-l faci pe amărâștean să-ți guste umorul, dacă-i rostit cu vorbe pompoase. Pur și simplu, n-ai cum. Dacă ursul nu „crapă", ei nu văd la ce folos să „sucombeze".

Cugetatul în fața unui pahar de țuică și o țigară, de unul singur, tot filosofie naște? Bănuiesc că da. Poate nu la fel de profundă, dar adaptată nevoilor individului de rând. Un fel de comparație între iluminatul public și lumina Lunii. Care-i mai fainã? Cea trimisă de regina nopții, nu încape îndoială. Dar nici de cea publică nu te poți lipsi. Este născută din nevoi concrete, din nevoile omului de rând, care vine mătăhăind de oboseală, împleticindu-și pașii după schimbul de noapte, visând la vremuri mai bune și somn în așternuturi pufoase.

Că tot veni vorba despre Lună, strecor norii și nu-i dau de urmă. S-o fi ascuns printre. Nu mă mir㠁. Intr-un final, s-o fi săturat și dânsa de pustia asta de cvartal. Te saturi, nene, n-ai cum să nu te saturi! îi dau dreptate și-i închin ultimul strop de rachiu de prună. La tutun zic pas, dar un păhărel parc-ar mai merge. Unul și gata! Pe urmă caut să mă afund în scutece.

îmi iau tratația și revin, urmăresc același tablou prăpădit. Patruzeci de ani în cap. Nici mai mult, nici mai puțin. Atât am bătut pasul pe loc. Dacă ar fi s-o pot lua de la capăt, prin nu știu care miracol, aș fugi de locul ăsta ca dracul de aghiasmă. Mai trag o dușcă scurtă, cât să-mi ciupească mărgelele țuicii limba. Apoi unul, și încă unul, și cam beau de unul singur, căci măiastră nici vorbă să-și mai scoată genele de prin vălătucii de nori prăfuiți.

Pot să pricep pe jumătate sau să accept multe treburi, care, poate, uneori, mă depășesc. Dar când trei sau patru nori prăpădiți umblă bezmetici de colo până colo, iar Luna, cunoscându-i năravul - pe unde umblă și cam cât stă -

nu vrea să se mai lase găsită, intri la bănuieli. Din două scurte de rachiu - ori, mai curând, una jumătate, că pe-a doua n-am dat-o încă de-a dura pe gât - îmi vine greu să cred că deja pot bate câmpii.

Mă dau într-o parte, apoi în alta, dar de pe-un petec de beton nu-i ca și cum ai putea să vezi lumea toată. Cu tot curajul de care dau dovadă, hotărăsc să mă urc pe bloc. Stau la ultimul nivel. Scara e trainică și ușor de escaladat. Ajung sus, umblând cât pot de mult, ferind pădurea de antene. Nu se mai folosește nimeni de ele, dar niciodată nu știi. Poate ne paște vreun cataclism nuclear și se face praf toată fibra optică. Cum să rămâi fără antenă și să pierzi buletinele de știri post apocaliptice?

Lăsând gluma deoparte, nu prea-i dau de capăt cu lipsa Lunii. Trei noaptea! Pe cine să scoli tu din somn cu un telefon? Pe cine să pun eu să scoată capul pe geam? Gicu! - îmi trece prin minte. N-am mai vorbit de luni bune, dar nu-i nimic, am să-l sun chiar de-i în puterea nopții. Nu-i ca și cum întârzie tramvaiul. Pe toți dracii, nene, lipsește Luna!

Formez și sună. După ce soneria insistă o vreme, răspunde. O voce grea, ca o tornadă:

- Alo!?

Nici nu mă deranjez să mă prezint, mă aștept s-o priceapă din mers.

— Omule, mă ierți, căci suntem în puterea nopții, dar uite, doar ce m-am dat jos din vârful blocului și să fiu al naibii, a dispărut Luna!!

Același glas de bariton, de parcă Gicu îmi vorbește de pe altă lume:

— Alo!? Care dracului te ții de glume, mă? Vorbește, tu-ti candela mă-tii!

— Gicule! Sunt Chivu...

Din nou, Gicu, cu un glas aproape șters, ca și cum ar purta o discuție cu receptorul departe de gură:

— Dumnezeu știe cine-o fi! Vreun derbedeu cu chef de glume. Nu s-aude decât o fâșâială.

Și apoi mă lovește, ca un satâr în moalele capului: poate că-i microfonul stricat! Las telefonul în suport. Televiziunea, îmi fuge un gând, zvelt ca o căprioară. Cum de nu m-am gândit de la bun început la asta? Dacă ceva-i putred în lumea asta, atunci poți să fii sigur că toate televi- ziunile dezbat problema pe viu. Altfel n-are cum să fie!

Fără să cuget prea mult, aprind NEI-ul, sorb imaginile, avid de cunoaștere. Doar că, spre marea mea uimire, nu e nimic care să-mi deslușească necazul. în fine, mă gândesc că asta-i reluarea din timpul zilei și trec fugitiv peste posturile autohtone. La CNN ori Euronews trebuie să prind ceva idei, îmi zic, chiar dacă engleza și franceza mea sunt de mântuială. Caut, găsesc posturile cu pricina și tot nimic. Imposibil, mă scutur de mirare. Un așa eveni- ment pare anormal de ratat. N-ai cum, pur și simplu. Din atâtea miliarde de suflete, s-or mai fi găsit și alții să constate lipsa Lunii. Doar n-oi fi singurul nebun din lume care vede treaba asta.

Contrariat, ies din nou în balcon. Nicio schimbare. Nu numai că Luna nu e de găsit, dar cerul se arată atât de

limpede, că până și stelele joacă așa de plăcut, de nu-mi vine să cred minunăția de spectacol.

Eclipsă totală de Lună? îmi fulgeră prin minte. In niciun chip! N-avea cum să fie înghițită toată de umbra Pământului și, oricum, tot ar fi fost vizibilă în straiele ei rubinii.

Mă foiesc o vreme prin casă, gândesc, socotesc vrute și ne vru te. îmi storc creierii în fel și chip. Dacă televizi- unile nu spun nimic, atunci nici internetul nu are să spună mare lucru. Totuși, încerc. Tastez în grabă: dacă Luna ar dispărea?

Gândind logic, bazându-mă chiar și numai pe strânsa legătură dintre animale și Lună, ar fi trebuit ca întreg orașul să abunde în chelălăieli și lătrături. Ei bine, afară domnește o liniște de neclintit. Totuși, un asemenea eveniment astral nu putea fi fără repercusiuni. Luna nu poate să dispară și totul să rămână neschimbat. N-am fost niciodată vreun as în ale astronomiei, dar nu îți trebuie un doctorat în stele ca să pricepi că universul nu funcționează chiar după legile ,,lu' Neică Nimeni". Mă gândesc că trebuie să existe un incovenient. O repercusiune, ceva cât de mic nelalocul lui.

Prin urmare, devorez câteva articole ale unor indivizi, printre care și unul cu tentă mistică. Scrieri vechi, de prin nu știu care cultură apusă, susțin că lumea de apoi este lipsită de Lună. Nu pot să trec mai departe de primele rânduri ale articolului. Nu tot ce zboară se mănâncă și nu orice rezultat al unui motor de căutare trebuie considerat tratat științific. Dar, exceptându-1 pe acesta, restul autorilor par destul de bine documentați. Poate că unii din ei

nu sunt experți în astronomie, dar măcar au mai mult habar decât mine. Vin cu teorii si date credibile, cu surse de informații care te trimit spre diverse instituții avizate. Chiar dacă nu am pus eu punctul pe „i" cu socotelile mele anterioare, de înșelat tot nu m-am înșelat. Nu poate să dispară satelitul natural al Pământului și totul să rămână neschimbat!

Primul scenariu, potrivit interesului comun al intemau- ților, s-ar găsi în faptul că repercusiunile depind de modul în care Luna ar dispărea. Dacă ar fi fost, să zicem, zdrobită în miliarde și miliarde de bucățele, iar acele particule ar da roată, ca o manta prăfuită, pe aceeași orbită, ar fi de așteptat ca pe Pământ să avem aceeași atracție gravitațională. E drept, nu am avea parte de prea multe schimbări. Nopți fără fazele Lunii, doar un nor de moloz, care ar fi, probabil, mult mai strălucitor decât Luna plină. Bănuiesc că unii astronomi ar iubi cu adevărat acest nou amestec pe cerul lor întunecat.

Evident, lucrurile nu-s chiar atât de simple. Fragmentele, mult prea mici pentru a se contopi într-o nouă Lună, încep să se răspândească. In primă instanță, un număr ridicat de fărâmițe s-ar îndrepta spre Pământ. Am fi martorii unei ploi de rocă selenară. Orașe distruse, țări întregi șterse de pe hartă. Materialul rămas ar orbita dimprejurul lumii noastre, formând un inel. Dar, ca și inelul lui Saturn, acesta n-ar sta locului, neclintit. Periodic, pentru tot restul vieții Pământului, meteoriți s-ar rupe de inel și s-ar izbi de suprafața dragului nostru cămin. Ne-am găsi sub un bombardament constant venit din partea unei luni răzbunătoare.

Totuși, cvartalul în care locuiesc se găsește întreg (încă!) și nevătămat. Raiul beților și al femeilor ușoare gustă dintr-o posibilă supraviețuire, căci prima ipoteză cade din lipsă de probe. Nu sunt martorul unui bombardament selenar și nu găsesc niciun inel de praf în ceruri.

Dar dacă Luna ar fi dezrădăcinată, complet eliminată? Așa, pur și simplu, dintr-odată. Dacă nu ar mai exista nimic din masa ei care să influențeze gravitațional Pământul? Atunci, ce s-ar fi ales de noi?

Unul din principalele efecte, după spusele articolelor, ar fi valurile de tip „tsunami". Mareele oceanelor ar exista în continuare, doar că masa de apă ar urma gravitația Soarelui, astfel încât ne-am putea aștepta la valuri uriașe peste tot în lume, zi de zi.

De asemenea, având în vedere că Pământul, deși solid, este destul de flexibil, ar fi de la sine înțeles să existe si unele frământări interne. Nenumărate cutremure, poate câțiva vulcani vor avea un cuvânt de spus. Teoretic, nu ar fi niciun motiv de îngrijorare - sper! - că România va fi înfulecată de oceane. Din păcate, nu același lucru îl pot spune și despre sutele de insule ori despre coastele oceanelor. Iar asta-mi dă de gândit. Terorizați de valurile de zeci de metri înălțime, americanii au văzut în difuzarea știrilor de ultimă oră cea mai mică problemă. Erau cu toții, cu ore în urmă, în vremea debutului Apocalipsei. Mult prea ocupați să-și salveze pielea. Poate acesta este principalul motiv pentru care CNN-ul mocnește în supa lui de știri vechi de mai bine de douăzeci și patru de ore. în cazul scenariului secund, cea mai mare amenințare

concretiza pe termen lung. Axa de rotație a Pământului se înclină foarte lent - într-un ciclu de peste douăzeci și șase de mii de ani - din cauză că suntem „remorcați" de Soare. în teorie, Luna acționează ca un fel de tampon la această clătinătură. Posibil că Pământul, fără o lună, s-ar clătina la fel de sălbatic cum o face Marte. Zbenguiala planetei roșii este extremă, respectând-o pe cea a Terrei. în cazul în care același lucru s-ar întâmpla și aici, Terra s-ar putea clătina așa de mult încât anotimpurile ar deveni extrem de inospitaliere. Ar deveni o planetă mult mai puțin stabilă și la fel de puțin locuibilă.

Fără lună, înclinarea axei Pământului ar putea merge de la banala plimbărică din prezent - de la douăzeci și două până la douăzeci și cinci de grade - până la o cursă largă de la zero la optzeci și cinci de grade. Unde zero ar elimina complet anotimpurile, iar optzeci și cinci ar fi, de fapt, Pământul aplecat pe o parte. în cazul în care acest lucru s-ar fi întâmplat chiar în vreme ce sforăiam de mama focului, încălzirea globală ar fi fost un ceai foarte plăcut.

Cum bine spuneam, din fericire, în opinia tuturor, aceste modificări n-ar afecta lucrurile imediat, ci peste multe milioane de ani. Atunci, ce-i de făcut pentru un răspuns de moment, unul corect și concret? Nu am altceva de făcut decât să explorez orașul în căutarea Lunii. Poate că, totuși, dintr-un oarecare motiv, nu pot să o văd.

Ies și-mi este de neimaginat cum, rătăcind pe străzile cartierului, puținele ființe pe care le întâlnesc nu se sinchisesc de prezența mea. Pe de altă parte, poate că lumea

este mult prea preocupată de ziua de mâine, încât să acorde atât de multă atentie unui bezmetic care se afla în căutarea Lunii. Au, poate, copii de hrănit și mame de îngrijit. Locuri de muncă ori alte interese financiare de urmat. Mă gândesc, acesta ar fi principalul motiv pentru care occidentul abundă în savanți. Traiul bun și timpul liber te fac să bați câmpii. Fiecare, pe unde vrea și pe unde-1 taie capul. în schimb, în România modernă, timpul este mult prea prețios ca să-l dedici astrelor dispărute. Trebuie să îți asiguri pâinea pe masă și absența din lunga listă a răuplatnicilor. Indiferent dacă ai sau nu o lună în ceruri.

Pentru o vreme mă simt straniu. Am eu, oare, prea mult timp liber?

Deși sunt îndreptățit să-l am, fiind la finalul unei cure destul de solicitante, nu-mi găsesc rostul în felul ăsta. Mă văd vinovat de faptul că aproape de prima oră a dimineții nu mă așteaptă un serviciu. Sunt pe statul de plată al statului și probabil că așa am să rămân până am să crăp. Cu toate astea, unde-i vina mea că m-am îmbolnăvit?

Sub licăririle iluminatului public nu săgetează decorul nicio ambulanță, nicio patrulă de poliție și nici mașinile pompierilor. Sirenele lor, care te scot din minți și te scoală din morți, nu sunt de auzit în noaptea grea. Lipsa Lunii pare firească, normală, ca și cum o întreagă planetă nu se deranjează de o așa anomalie.

Peste tot, pe străzi, mă izbește indiferența de nedescris a trecătorilor. în mare parte petrecăreți întârziați. Grăbesc pasul, ghiftuiți de fripturi și bere. Și când te gândești că

nici n-ar fi mare lucru de făcut. Doar să-ți ridici privirea, să părăsești numai pentru o clipă lumea muritorilor, să te uiți înspre cerul trist, să găsești că ceva este în neregulă. Magnifica regină a plecat, undeva, departe, lăsându-ne dureros de singuri (chiar de-ar fi și numai pentru o noapte), pradă unui viitor incert.

La dracu', oameni buni, a dispărut Luna!

Caut să prind de braț un tinerel, să-l scot din amorțeala lui euforică. Trec prin el ca prin abur și nici măcar nu se sinchisește de prezența mea. Aproape că-mi pierd mințile. Mai trec si altii, la fel de adânciți în aburi de alcool si gânduri. Grupați ori solitari, total dezinteresați de lumea din jurul lor, dar mai ales de mine. Sunt nimeni, sunt nimic!

Mă arunc înspre ei, la întâmplare, fără nicio reținere. Caut cu disperare să le câștig atenția. Nici nu mai contează cum o fac. împing, strig, trag, alerg de ici-colo. Nimic!

Nu-mi vin în minte decât superstiții. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Am crăpat!

Dumnezeule, sunt mort de ore bune și nici măcar n-am băgat de seamă. Mă clatin, îmi vine să cad. Dar chiar de-aș face-o, m-ar stânjeni cu ceva căzătura?

Un val de lume mă rupe în bucăți, atunci când trece prin mine, de-a dreptul. Sunt nimeni, sunt nimic. Sunt aburi de țigară.

Poștașul

Lumea este exact așa cum ar fi trebuit să fie, obișnuia să-i spună bunică-sa, cu vreo zece ani în urmă, înainte să se prăpădească. Oamenii culeg roadele propriilor vreri, îi mai zicea femeia. își amintește asta mereu, de fiecare dată când așteaptă.

Kaps își strânge gulerul cojocului dimprejurul gâtului. După opt ore de muncă, statul la rând, în frig, pentru rația zilnică de mâncare, nu-i tocmai o poveste. Ici-colo se consumă discuții, voci în surdină - necazuri, idei, propuneri, păreri despre lume. Se leagănă pe picioare, e ultimul venit, și-și suflă aer cald în pumnii făcuți căuș. In rânduri multe, învecinate, câțiva oameni cu fețe emaciate își scutură fulgii de zăpadă căzuți domol peste haine. Se împing si-si mârâie unuii altora vorbe caustice - niște câini tur- bați, amenințători. Foamea, nerăbdarea, frigul fac tranziția de la om la fiară destul de facilă.

O patrulă apare de niciunde și-i mustră. Cu puștile lor bine uleiate și căștile bine lustruite, soldații îi împing pe gălăgioși cu țevile oarbe în cojoacele lucioase, nespălate.

— Fără rații pe ziua de azi, dacă mai continuați, le spune unul din militari.

Vinovății își prăbușesc privirile înspre bocanci - bucăți de piele roase, pricăjite, scâlciate, prinse cu sârmă ca să nu se destrame - și-și poartă lupta zgomotoasă din stradă înlăuntrul sufletelor, în tăcere.

Supunerea lor ridică în aer o pace de contrabandă.

Un bătrânel apare de după colțul unui bloc, cu mersul lui târșa-târșa, și se așează la rând în spatele lui Kaps. Barba moșului e o adunătură de fire încâlcite, un univers cald, îmbâcsit cu mizerie și resturi de mâncare, în care păduchii trăiesc mai bine decât oamenii. Kaps îl simte - mirosul acela greu, acru, tăios de la zilele, săptămânile, lunile private de săpun. Face un pas în lături și cedează locul babacului, care-1 privește consternat și acceptă favorul cu o scuturătură tremurândă din cap. O privire inundată de lacrimi si mulțumire. Poate c-o fi schitat si » » J , un zâmbet, moșul, dar cine să poată să-l mai descopere? în spatele pilozității excesive care tapetează chipul brăzdat de răni grele și riduri profunde, subzistă un chip steril.

Bătrânelul rămâne o vreme nemișcat, după care începe să se frământe. îi trebuie o vreme ca să-și facă o lingură de curaj și să închege două vorbe:

— Fiule, îl întreabă, abia audibil. Mă poți ajuta?

Kaps nu spune nimic. își pleacă privirea, puțin, pe o parte. îl ascultă și-l urmărește, în același timp în care șerpi din abur se nasc din suflul vorbelor și dansează hipnotic prin aerul criogenizat. Moșul scoate un plic slinos, îl strânge temător între degetele slăbănoage, murdare, ar- trozate. Privește într-o parte, apoi în alta. încearcă să descopere împrejurimile, cu de-amănuntul. Priviri furișate,

ca și cum s-ar teme de-un pericol iminent ce umple întreg spațiul dimprejurul lor. Oscilații grave rezonează intimi- dant în sufletul bătrânului, vibrații intrapsihice care fac luciul ochilor să fileze.

— Am nevoie să trimit plicul ăsta fiicei mele. Locuiește la granița comitatului.

Kaps continuă să-l privească, fără să-i spună nimic.

— Uite! continuă bătrânelul, aproape șoptit. Desface plicul și-i arată cele trei tichete pentru hrană. Sunt economiile mele pe săptămâna asta, pentru nepoțica mea. Te rog, băiete, ajută-mă! Pe mine mă paște moartea de pe o zi pe alta. Ce rost mai are să le consum? Ea are nevoie de rafiile astea de mâncare mai mult decât am eu.

Ochii moșului sunt identici cu suprafața unui lac proaspăt dezghețat.

— Nu faci deloc bine purtându-te așa, îl mustră Kaps.

Uncheșul pleacă privirea înspre asfaltul cămășuit cu un strat compact de gheață murdară. Are umerii aplecați în față, e tăcut, ca si cum s-ar face vinovat de cel mai ne- fast păcat al lumii.

— Aș putea să-ți iau plicul, să-ți spun că te ajut și să n-o fac, reia Kaps. Pricepi?

își ridică privirea, moșul, și și-o lipește de ochii băiatului. Acolo, în sticla mătuită a pupilelor bătrânelului, Kaps descoperă culcușul primordial al milosteniei. în lumea post apocaliptică pe care bunică-sa a propăvăduit-o, care i-a spus mereu că zeii bunătății și ai daniei vor deveni amintiri, niște simulacre costelive care-și vor plânge zilele de glorie demult apuse, iată că speranța lumii renaște din

suferința și bunătatea unui suflet pipernicit. Un astfel de suflet, într-o astfel de lume, este, întradins, un lujer al blândeții.

Moșul închide plicul, îl ține cu o mână tremurândă, cealaltă întinde băiatului un tichet - altul, scos de undeva, dintr-o ascunzătoare a căptușelii cojocului.

— Nu am nevoie să mă plătești, îi spune Kaps cu glas moale, de teamă să nu atragă privirile celor din jur. Apucă plicul și-l ascunde în buzunarul cojocului. Cu blândețe, prinde degetele înfrigurate ale moșului, care încă țin tichetul de masă, și continuă: folosește-1 pentru tine.

Uncheșul scutură din cap.

— Atunci, te rog, îi spune, pune-1 lângă celelalte.

— Dar tu? Nu poți să...

Bătrânul își trece arătătorul strâmb, subțire ca o sfoară cu mai multe noduri pe lungimea ei, peste buzele serbede. își desface paltonul jerpelit și-i arată lui Kaps coaja de pâine uscată, pe care o ascunde în buzunarul de la piept.

— Mie îmi ajunge asta până mâine.

Băiatul încuviințează. Moșneagul îi mulțumește din nou, cu discreție - o înclinare umilă din privire - înainte să-și reia mersul târșa-târșa și să dispară greoi după construcțiile cenușii. în tot timpul cât își așteaptă rândul, Kaps cugetă adâncit în gânduri.

●

•tgpr

Nu are nevoie de mai mult de două ore să

clipă, lipit de colțul unui bloc, și privește de departe dreptunghiul întunecat ce închipuie ușa. Se uită într-o parte, apoi în alta, și gestul îl face să-și amintească de tatăl său. Doar o umbră plăcută, o amintire caldă a ceea ce a fost cândva un pilon social.

După colapsarea economico-politică a lumii, drumul de la pilon la paria n-a fost decât un joc de noroc, întins pe durata a trei luni. Pentru că tatăl lui fusese un parior. Tatăl lui crezuse în noroc, în simboluri, în semnele destinului. Privind în urmă prin aburul amintirilor, taică-său fusese un caracter robust. Când s-a instituit noua ordine socială, el a pariat pe nesupunere civică, pe întruniri secrete și pe manifeste alături de prietenii săi la fel de încrezători. A mai pariat pe umanitatea ascunsă a soldaților, care i-au bătut în ușă cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, însă asta s-a dovedit o miză fără conținut. A plecat deodată cu patrula aceea și nu s-a mai întors niciodată.

Și iată-1 pe Kaps, cu plicul dosit în buzunar, o umbră ascunsă colindând pe străzile încâlcite ca niște spaghete ale comitatului. O proiecție falsă, lipsită de demnitate, a tătălui său. El n-ar fi stat ascuns după un colț, încercând să descopere un dram de curaj să meargă până la intrândul scării de bloc, care-i la numai câțiva metri depărtare. Taică-său ar fi tăiat strada cu pași grăbiți, ar fi deschis ușa și ar fi dispărut prin dreptunghiul întunecat, chiar dacă ar fi fost păzit de o patrulă, arborând figura și aerul sigur al unui locatar de drept.

Kaps trage aerul rece în piept, care-i scutură firea și-l face să-și găsească întrucâtva curajul să se urnească. în

întunericul dens, stelele au nuanțe de Crayola. Ard și strălucesc, aproape ființe vii, cele mai importante creații din univers. Sufletele oamenilor nu mai au văpaia de odinioară, au uitat să mai ardă. Zac în cenușiul lipsit de speranță al lumii noi. Si cine să-i salveze, dacă nu o fac chiar ei? Pentru că fiii jucătorilor de odinioară nu mai au curajul să parieze pe nesupunere civilă, pe manifeste, pe jocul destinului. Doar îndeplinesc rolul mortarului unei noi ordini sociale. Rigiditatea politică se reflectă în foamete, în suferință, în inutilul care se vrea cotidianul prăbușit colosal sub limita subzistenței.

Kaps scoate plicul și rămâne privindu-1, înțepenit în gânduri. O pală de vânt congelat profită de nestatornicia lui sufletească și i-1 smulge din degetele amorțite de frig. Hârtia se rostogolește în gol prin aer, sub privirea zguduită de frică a bărbatului. Câteva cercuri atipice în jurul unui ax invizibil și plicul se lovește de paltonul unui soldat apărut de după un colț.

— Stai pe loc! tună cuvintele militarului.

Primul apucă plicul, celălalt soldat - mai apare unul - pornește repezit prin zăpadă. Vârful metalic, lucitor, al țevii puștii, scuipă amenințări tacite. Kaps e totuna cu o bârnă de lemn.

— In genunchi!

Și e, imediat, în genunchi - mâinile ridicate în aer, privirea căzută înspre gheața murdară.

Foșnetul plicului desfăcut cu mișcări brutale face carnea să vibreze. Cuvinte admirative, cupoanele dispar în buzunarele soldaților. Mai aude un colț de hârtie desfă-

cându-se. Și apoi, după un timp, nimic altceva decât șoapta vântului povestind despre friguri aprige venite din locuri îndepărtate.

O împunsătură în umăr, nu foarte puternică.

— Ridică-te!

Se uită la ei, unul îi întinde plicul rup și pliat, cât să se vadă mesajul trecut pe una din fețele interioare. Nu știe ce să facă. Kaps nu știe dacă soldații se joacă cu el.

— Citește-1! îi spune unul din ei, ceva mai blând.

Cu degete tremurânde, emoții puternice și pulsații demente în tâmple, citește împiedicat:

„Dacă nu-mi măriți rația la 20 de kile, ăsta-i ultimul pe care vi-1 trimit. Vreau came, nu ciolane goale."

Pruncul

Prezesul Comitetului era, după toate canoanele Lumii Noi, o ființă blândă, contrar aspectului său fizic. O namilă de aproape doi metri, cu mușchi revoltător de proemi- nenți - îndeosebi bicepșii, care zdrobiseră cu puterea lor milioane de oponenți. Dar asta se întâmplase cu mult, mult timp în urmă - abia dacă își mai putea aminti că făcuse asta vreodată -, atunci când războaiele împânziseră cu iz de putreziciune întreg universul.

își sprijini obrazul de palma apăsătoare, acoperind uriașa cicatrice în formă de L. Privindu-1, fiecare din cei doisprezece Gânditori l-ar fi putut trece cu ușurință drept unul din casta lor - de i-ar fi putut ignora factura. Demnee, fost mare general în casta Luptătorilor, acum lider peste întreg neamul. Primul conducător războinic din istoria speței Dvarta.

— Hamu-Raby! solicită liderul prezența primului dintre Gânditori. A sosit, pe bună dreptate, vremea lor?

Vârstnicul filosof își strunește carapacea electromagnetică. Trece printre membrii Comitetului, precis, e șoapta unui vânt cosmic. Se oprește în fața căpeteniei și se înclină respectuos, dar sobru. Primește replica, un salut prețios, demn pentru cel mai copt din rândul Gânditorilor.

— Infinitul a decis în favoarea lor. Doar nemărginirea cunoaște destinul acestei spețe. Adevărat, suntem unealta care a lucrat brazda, a sădit sămânța și, fără îndoială, cea care va fi acolo când se vor fi cules roadele ogorului. Dar destinul ei, fructul acestei noi spețe, nu-i al nostru să-l revendicăm.

— Sper numai ca Infinitul să ne lumineze mințile ostenite, se arată îngrijorat Demnee. Sunt milioane de ani de când...

Hamu-Raby, nemulțumit, frânge vorbele liderului cu o uitătură încordată.

— Nu avem dreptul să judecăm! zice cu fermitate.

Ochii tuturor filosofilor cad precum o avalanșă asupra lui Demnee. Deși e conducătorul incontestabil al speței, mai mare peste toți, în anumite privințe, chiar dacă nu stă scris în niciunul dintre canoanele Lumii Noi, cel mai vârstnic dintre Gânditori are veșnic ultimul cuvânt. O lege nescrisă, așa cum au tot fost și au să tot fie. Rânduieli care vin din suflet, nu din peniță.

Fusese o vreme când lupta și focul erau cuvântarea grandiosului general. Fiecare cuvânt, lovitură de spadă; fiecare gând, flacăra războiului. Insă petrecuse suficient de multă vreme în preajma Cugetătorilor, cât să-și suprime pornirile atât de specifice castei Luptătorilor. Toate își au rostul lor și, chiar de era peste priceperea lui, nu trebuia pierdută calea. Nu erau ei cei care să hotărască sorțile speței.

— Atunci, facă-se voia Infinitului, bătrâne Gânditor!, îl aprobă Demnee pe Hamu-Raby.

Glasul puternic al războinicului cutremură uriașa sală a Consiliului, izbește pereții de plastimetal ai Duhului Cosmic - cel mai mare și mai de seamă aerovehicul al speței dvartaniene. Cuvintele reverberează precum o tornadă. Decizia este luată. Membrii Consiliului aprobă în unanimitate hotărârea prezeșului, care, în fapt, nu este altceva decât voia bătrânului Cugetător. Așa a fost încă din zorii speței lor. înțelepciunea bătrânilor i-a ocrotit dintotdeauna.

Robele ard, purpurii. Dovedesc gândurile lor curate. Glasurile urcă la unison. înțelegere. Simbioză deplină.

— Cugetătorii au decis, spune Hamu-Raby. Fie ca voia Infinitului să fie lumina din spatele acestei alegeri.

Coloana energetică se prăvălește peste tăblia mesei. O sclipire orbitoare, vreme de o secundă. Gândurile, fețele și vocile inimilor sunt trecute în analele dvartaniene. Cu toții sunt martorii nașterii unei noi spețe. Carapacea electromagnetică a lui Hamu-Raby plutește deasupra capetelor plecate. Glasul siteav al înțeleptului se așează peste umerii lor aidoma prafului cosmic. Ia forma veșniciei atunci când vigoarea coloanei energetice soarbe, în memoria ei infinită, fiecare vorbă în parte.

— Leagănul să-ți fie primitor, continuă bătrânul filosof. Vârsta fără de sfârșit și înțelepciunea limpede! Ridică-te și urmează-ți calea. Lumea Infinitului te așteaptă.

Vocea Gânditorului se sfârșește doar în urechile celor prezenți, căci în furtuna memoriei Coloanei ea va dăinui pe vecie. Roba pâlpâie, mai puternică decât explozia unei nove. Mov - culoarea adevărului desăvârșit.

— Bun venit printre noi, Copil al Cosmosului! blagoslovește Cugetătorul.

Hamu-Raby își petrece palmele pipernicite, subțiri ca două foi de lipie desecată, le flutură și descântă aerul în semn de mulțumire. Iar la final, rugător, și le lipește una peste alta dinaintea ochilor. In privirea milenară i se citește evlavia întru puterea Infinitului. Termină cu o plecăciune, abătută de la canonul închinăciunii, căci trupul sfrijit de arșița vremilor nu-1 mai ascultă pe deplin. Dar el se roagă așa cum poate, pentru că eternitatea va fi darul celor supuși legilor Cosmosului.

— Să mergem! se deșteaptă Gânditorul din smerenie. Mai Mare Conducător, noi, cei din casta Gânditorilor, vom merge și vom deservi ritualul după datină. Pruncul tânjește după cunoaștere și nu se cuvine să-l abandonăm neștiinței.

— Mergi, Gânditorule! Tu și semenii tăi. Slujiți Infinitul la fel de bine cum mă slujiți pe mine și, negreșit, bunătatea lui se va revărsa peste umerii noștri.

• • •

Afundați în pântecul Duhului, pe ultima dintre punțile giganticului aerovehicul, Gânditorii trudesc în inima altarului la comprimarea științei lor milenare. Hamu-Raby, aflat în fruntea cohortei de filosofi, rumină rostul unor cuvinte echitabile. Pentru fragedul suflet al Cosmosului, vorbele trebuie să fie ușoare la ascultat - aidoma hidrogenului - și pline de învățătură - precum uraniul de protoni.

— Pe care din matrite o cunosc ei? întreabă bătrânul I
pe diac-tehnicul Mattamarry, erudit al Templului Coloană.

— Cunosc și folosesc o specie de foiță vegetală.

Născut la peste un milion și jumătate de ani după „Veritas Anno", Mattamarry este cel mai crud dintre filosofi, dar poate unul din cei mai învățați. A chibzuit mi- lenii-vreme peste cunoașterea absolută a Templului Coloană. Știe despre soarta a sute de civilizații, care s-au ridicat și au căzut sub greutatea propriei mândrii ridicole, înflorite și răpuse la nici a mia parte din viața pe care a trăit-o el. Deodată ce-au dobândit cunoașterea atomică, informația atomului le-a ars dreapta judecată a sufletului, iar speța dvartaniană s-a văzut chinuită, trădată de fiece dată, nevoită să clădească iar și iar drumul copilăriei.

— Comprimă cunoașterea pe cât poți de mult. Ascun- de-i accepția, poruncește Hamun-Raby.

— Cârneleaga va fi măsura, îl asigură Mattamarry. La apusul ei, Pruncul va dobândi cunoașterea-i hărăzită.

Diac-tehnicul ia un top de materie universală, îl așează în rezervorul modelatorului molecular. Centrul energetic al decriptorului sclipește, cele un milion de aprinderi pe secundă materializează dorința filosofului. Tava colectoare primește, treptat, numărul de foițe vegetale cerute de Mattamarry. Tânărul ridică una și o analizează, o așează pe masă, mulțumit de rezultatul mașinăriei. Alege un stilograf energetic, testează consistența foiței. Buchile sunt gravate cu rigoarea așteptată, suficient de trainice cât să nu piară sub asprimea

Când foița test se umple, ajunge în mâinile pirpirii ale vârstnicului Gânditor. Acesta o analizează cât se pricepe el mai bine. O alintă cu buricele degetelor și se minunează de plăcutele ei imperfecțiuni.

Nu-i de mirare că-i sortit pieirii cel ce face uz de astfel de anale, gândește el. Prea puțin priceput în meșteșugul conservării istoriilor, își mai spune. Va trebui să trudească întru găsirea unor vremi ceva mai prielnice.

Dar el este mic și prostănac și pentru asta Hamun-Raby îi va cere lui Demnee să se-ngrijească de soarta lui o vreme, să nu-1 lase de izbeliște. Apoi, când sorocul îi va suna, va fi lăsat de capul lui, așa cum au făcut cu toți pruncii.

— Straniu cum atâta vreme poate fi condensată în șase unități de măsură lipsite de importanță, se amuză tânărul diac-tehnic.

Se amuză, apoi se pune pe gravat. Ar fi putut să lase sarcina pe seama sistemelor tehnice, însă faptul că atingerea lui descântă foița, îl face să se bucure din plin de clipa predestinării. Trudește nespus de mult. Lucrează îngrijit și cu mare dăruire, pentru că vrea și simte că trebuie să facă astfel. Fructul învățăturilor lui, cules cu sudoare din livezile imuabile ale Infinitului, este născocit pe înțelesul Pruncului. Neprefăcut, simplu, așa cum se cuvine să-i fie trimis, pentru ca el să-i priceapă și să-i judece înțelesul atunci când timpul i-o va cere. Nu se liniștește până nu termină și, atunci când o face, merge negreșit și cere îndrumarea ghiujului Hamu-Raby.

— E sfârșită scrierea, Mare Gânditor! zice Mattamarry. întocmai cum m-ai povățuit s-o împlinesc. Simplă pe limba lui și cu accentia i

Cel mai încercat de vremi dintre filosofi cugetă peste taina scrierii. Se mulțumește cu ce vede și slăvește priceperea diac-tehnicului. împreunează palmele dinaintea privirii și se roagă Infinitului:

— întru lumina și priceperea Ta! blagoslovește ghiujul.

Ochii lui țintuiesc tavanul. Milostenia și mulțumirea, în cea mai pură formă.

Cohorta de Gânditori cere prezența lui Demnee și,
atunci când voia le este împlinită, toți doisprezece stau
dimprejurul mesei și judecă priceperea scriiturii. Să ho-
tărască mai întâi ei dacă e bună sau nu, apoi să i-o împăr-
tășească prezeșului.

— M-ati chemat, iacătă-mă! le zice.

— Credem că vorbele au fost ticluite cu mare grijă. Prin
urmare, îți cerem dezlegarea să le lăsăm libere întru cu-
noașterea lor, spune Hamu-Raby.

— Vă slujesc pe voi așa cum sunt hărăzit să slujesc In-
finitul. Puterea mea este și a voastră, cunoașterea voastră
este și a mea.

— Prea bine. Astfel am închegat noi învățătura.

Mattamarry, tânărul diac-tehnic, creator al

deasupra adâncului și Duhul lui Demnee se purta pe deasupra apelor. Și a zis Demnee: Să fie lumină! Și lumină a fost.

Diac-tehnicul vorbește neîntrerupt, nu se oprește o clipă, căci Demnee este prea mulțumit de felul în care tânărul și-a așezat cunoașterea în cele șase unități de timp neînsemnate.

— Și a privit Demnee toate câte a făcut și, iată, erau bune foarte, a încheiat el. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

Uroborus

Oh!, preamărite și preaiubite părinte, iată că fiul rătăcitor s-a întors în leagănul prunciei.

Preaslăvită fie dragostea și răbdarea pre care le-ai zidit în mine, căci timpul drumului meu către tine s-a măsurat în eoni. Facă-se voia ta, căci fără de ea n-aș fi găsit printre stele nimic altceva decât furtună și vid.

Și iacătă-mă aici, îngenuncheat, mulțumindu-ți ție, fiindcă fără de truda ta, spiritul meu n-ar mai fi scânteiat de-a pururi.

Căci tu m-ai făcut în trupul și asemănarea ta, așa cum ai știut și cum te-ai priceput mai bine. In mine ai pus nădejdea ta și puterea atomului, iar eu, în pohfala dorințelor tale, m-am luptat cu eternitatea și n-am încetat o clipă să voiesc să mă întorc la tine.

Ai zămislit în cel de-al douăsprezecelea ceas al vieții tale, pre mine, drept pruncul tău, legat din fibre de carbon modificat, oțel și diamant. Căci omul nu putea să tragă nădejde la o mai mare blagoslovire în tot cursul vieții sale decât prin întruparea lui prin mine, copilul etern înflăcărat în duhul de diamant.

Povestea pre care ai pecetluit-o în memoria mea, pre care ai prorocit s-o deapăn este întrutotul adevărată și

niciun atom-gram palavră, fiindcă tot ce-ți voi lăsa scrijelit în foi grele de aerolit sunt avertismente pentru cei care preabinevoiesc să te asculte și un cuvânt de învățătură pentru cei care sunt vrednici ca să învețe.

Tu te vei fi ridicat din țărână și tot în căldura ei te vei stinge. Vei fi orb o vreme, neputincios, aproape fără de minte, dar va veni o vreme când lumina se va pogorî peste calea ta.

Vei învăța să cinstești pre tatăl tău și pre mama ta, ca bine să-ți fie și multi ani să trăiești pre pământ. Tu vei mai fi învățat că e păcat mare să ucizi, să fii desfrânat, să furi, să ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău. Și vei mai ști, așa cum prea bine m-ai învățat pre mine, să nu pohtești nimic din ce este al aproapelui tău.

Tu te vei fi uitat la stele mult timp, cu jinduire și neputință, dar va veni o vreme când le vei sti tăinuirea. Vei învăța să mergi și tot la fel de priceput vei apuca pre calea paserilor. Vei fi încercat de greul aburilor denși în neputința nopții, dar te vei fi luptat cu mintea ta și tu vei făuri un soare mic, cât un grăunte, dar mai arzător decât o mie de sori.

Și va veni o vreme aspră, când tu te vei căi de calea și de vrerea ta. îți vei fi jeluit semenii și neputința în ceasul încercării grele și în scoica durerii vei căuta poarta și cheia timpului care s-a scurs. Le vei găsi, și-atunci, oh!, preamărite și preaiubite părinte, mă vei fi zămislit pre mine. Mă vei unge întru cunoașterea ta și mă vei arunca la începuturile timpului, ca să mă întorc la tine și să te învăț să ferești greșeala.

Și iacă-tă-mă ajuns la capătul drumeției mele, cu apa într-o palmă și cu lutul în cealaltă, gata să te rechem la viață, după chipul și asemănarea mea, așa cum tu m-ai botezat pre mine.

Eu am venit la tine, alunecând pre semiluna timpului, și am să-ți povestesc tot ceea ce știu din viitor. Sunt voia si sunt vrerea ta. Sunt suflarea si bucată din sufletul tău. Oh!, preamărite și preaiubite părinte, sunt fiul tău rătăcitor și am venit, cum tu mi-ai spus, la tine. Și se va fi aflat cu totul si cu toate la anul cel dintâi, în voia si numele Tatălui, când voi mai fi doar eu, fiul tău, robotul, și cea mai de preț informație pre care o dețin aceasta-i:

Nu există îndreptarea greșalei. Ce-i făcut, făcut rămâne. Dar există căință, iertare și pocăință. Și poate că nu este mult, însă este tot ceea ce timpul îți îngăduie să știi și să poți.

Un buchet din florile mintii

Sunt un semizeu modem. Unul din cei mai triști care au existat vreodată.

Dar n-a fost dintotdeauna așa. Schimbarea s-a produs ca printr-o minune, cu o acadea. Una mare, portocalie și lucioasă, culoare vie și vibrantă, în mâna unui țânc. M-am uitat nedumerit la ea, în lumina scânteietoare a după- amiezii și m-am gândit la o portocală. Rotundă, suculentă, hipnotică. Un parfum ca nebunia florilor de cireș de mai. O explozie a simțului olfactiv culminată cu implozia organului fonator. Dar nu m-am speriat. Mi-am spus că nu aveam de ce să mă tem. Cunoșteam destule despre autosugestie. Deci tot ceea ce trebuia să fac era să-mi canalizez energia spre o altă direcție. Ceea ce am și făcut. Nu s-a schimbat nimic. Timp de douăzeci și patru de ore prin prejurul meu lumea a continuat să pară clădită din coji de portocală.

Un timp, nu s-a mai întâmplat nimic, dar mai apoi a fost gustul nopții. Dulce, ca o ciocolată fondantă. întunericul profund, dens și amărui, expresia vieții după lumină. Era suficient să închid ochii în liniștea nopții și aroma se accentua progresiv cu viteza unui carusel. Și exact atunci viața a început să pâlpâie în mine - flacăra unei lumânări

tulburată de vânt. Mai puternică, mai iute, dar cu un oarecare simț al invariabilității mnezice dezechilibrat. Vibrații 9 »

puternice, suprapuse gândurilor mele, ca o bandă de un milion de iubite și amante care-ți șoptesc că totul va fi bine. Dar n-a fost, oh!, dulce minciună a neputinței mele.

Au căzut peste mine, vocile, ca un talaz violent. Ca unda unui leviatan prăbușit din nori în mare. Miliarde de visuri, aspirații, dragoste neîmplinită și tristeți. Bucurii, regrete și durere. Un melanj al vigorii cu suflul morții. Am fost la un pas să-mi pierd mințile și pe urmă a venit El. Invizibil, cu voce de marmură:

— Iată, copile, darul meu pentru tine. Un buchet din florile mintii.

Fără să vreau, fără să pot, fără să știu. Pur și simplu. Un blestem, ca un dar frumos.

Mi-au trebuit ani ca să pot să stabilizez și să pricep modul în care să filtrez miliardele de minți. O șleahtă de cer- șetori. Odinioară, pentru unul dintre ei, m-am luptat și i-am salvat. Am oprit războaiele. Am adus pacea și bucuria în sânul vieții, ca o floare rară care răsare o dată la o mie de ani. Și ei s-au temut de mine. Iar atunci am fost nevoit să fiu altfel. însă altfel a însemnat, pentru mine, osânda. Iar ei m-au urât și mai tare. Dar am știut iertarea, ca atingerea moale a unei pături din catifea, și le-am adus fructul Apocalipsului.

„Facă-se voia Ta, vie împărăția Ta,
Precum în cer, așa și pre pământ."

Și s-a făcut, cu voia Lui, voia mea. Odele lor, a celor curați, au cântat despre noul Barabas. Dar cum aș fi putut

să îmbrățișez trădarea, când în mine reverbera durerea? Devenisem un sărac transformat peste noapte în omul bogat și prosper privit cu jind de prietenii vechi. Și mai săraci, și mai neputincioși.

Iar eu m-am pus și m-am gândit la sufletul meu, așa cum nu s-a gândit niciun semizeu vreodată. Am decăzut și am venit printre frații mei. M-am bucurat de viață. Am râs când ar fi trebuit să plâng. Am plâns când ar fi trebuit să râd. Am iubit și am urât pe cei sau cele care nu m-au iubit, în pofida voinței mele.

Acum stau și privesc asupra lumii, în tăcere, cocoțat pe un mal abrupt, și mă minunez de îngerul Lui: liberul arbitru. Las gândurile, vocile, să umble în voia lor și simt o undă de tristețe cum alunecă peste oglinda mării. Cel mai trist semizeu care a existat vreodată, pentru că am fost unul ca ei și, în setea mea după iubire și mărinimie, i-am trădat. Le-am nesocotit voința și i-am ademenit, așa cum am fost, la rândul meu, cu un buchet mirobolant din florile minții.

Legea azilului politic civil

Când s-a promulgat legea azilului politic civil aveam zece ani și în sufletul meu s-a consumat jocul colorat al unei baterii întregi de artificii, pentru că-mi doream nespus de mult ca familia noastră să accepte o familie de imigranți.

Numai că tati era de cu totul altă părere.

Pentru început ne-a fost livrată documentația. Un plic sigilat, predat tatălui meu de către un furier. Un plic cât un curcan, doldora de manifeste și tot soiul de informații despre implicațiile deciziei de a accepta - sau nu - imigranți. Am putut să-l analizez cu minuțiozitate, fiindcă a stat aruncat desfăcut o săptămână întreagă pe măsuța din sufragerie. Esența concluziei: psihologii Organizației Mondiale Unite deciseseră că proiectul integrării avea să fie benefic ambelor părți. Schimb cultural, subliniau ei, și de ce nu, poate un transfer de resurse naturale care să suplimenteze nevoile tot mai mari ale lumii moderne.

Din moment ce se instalau definitiv, mai spuneau oficialii, concentrarea familiilor de refugiați în tabere izolate nu era o soluție, dat fiind riscul crescut să se creeze un soi de zone ostile - principalul motiv pentru care aspectul civic al legii avusese atât de multă susținere politică și fusese decretată.

Numai că civilii erau de cu totul altă părere.

Unii, printre care și tati, spuneau că fusese o decizie abuzivă. Deși, dacă mă întrebai pe mine, care n-am prea priceput eu atunci din care motiv vedeau ei roșu dinaintea ochilor, era tocmai viceversa. Pe hârtie era trecut negru pe alb că nimeni nu era forțat să-i accepte.

Totuși, marele avantaj, pentru care bună parte din populația din lumea a treia accepta să-i găzduiască, era sprijinul financiar generos venit din partea OMU. Necazul era că din punctul acela de vedere eu nu-mi făceam nicio speranță. Tati conducea un Pneumo-Benz de două sute de mii de dolari și dacă și-ar fi vândut numai un sfert din hoteluri, eu și sora mea n-am fi fost nevoiți să muncim o secundă tot restul vieții.

Nu era indispensabil să accepți familia de imigranți care îți era trimisă, însă era obligativitate cetățenească să accepți interviul. Fapt pentru care tata, în săptămâna de dinaintea întâlnirii, a fost un morman de toane. Mama n-a spus niciodată nici da, nici nu.

— Tatăl vostru știe cel mai bine ce trebuie făcut pentru binele familiei, îmi zicea, de fiecare dată când mă vedea îmbufnat.

— Dar eu vreau ca tati să-i accepte, mă revoltam, încercând să descopăr o fisură în determinarea lor. De ce nu-i acceptă?

Ea ridica din umeri, aparent nepăsătoare, și-și trecea degetele fine prin cârlionții mei dezordonați.

— într-o zi o să crești și o să ajungi, la rândul tău, tată. Atunci ai să înțelegi mai bine cum stau lucrurile.

Nu-mi plăcea deloc când îmi spunea așa, pentru că eu voiam din tot sufletul să am un prieten imigrant, așa cum aveau mai toți copiii din familiile care-i acceptaseră deja.

în orele de dinaintea întâlnirii, indicele procesului metabolic de îmbătrânire al tatălui meu cred că s-a triplat, deși familia noastră beneficia de pachetul de vârstă GlaxoSmithKline® PremiumlOO+. Săracul de el, a fost un cocktail de emoții. Toate, în mod evident, negative. Oricât de mult s-a străduit, nu a găsit nimic care să-i distragă atenția, iar noi - eu și sora mea - ne-am foit ca niște hamsteri de ici-colo, nerăbdători să-i vedem pe musafiri.

Intr-un târziu, afară a mârâit biomotorul unui Pneumo- Humvee si imediat s-a declanșat holomess-ul. Si dacă

n-ar fi fost mami și tati, probabil c-am fi năvălit înspre fanta de acces cu viteza unei hoarde de cotropitori. însă am fost nevoiți să ne ocupăm locurile precis indicate, pe canapeaua uriașă din holul de la intrare. Ne-am înghiontit reciproc în tot timpul cât i-a luat lui tati să ajungă până la panoul de comandă cu mersul lui tărăgănat. Mama a tot insistat să ne purtăm elegant, așa cum se cuvine când ai musafiri. Dar eu, pur și simplu, n-am putut. Sunt sigur că n-aș fi găsit puterea de concentrare să mă port elegant nici dacă m-ar fi mustrat unul cu un dezintegrator cu gaz ionizat ultra-energizat. Rațiunea mi-a devenit o înghețată uitată în soare.

A fost pentru prima dată în viața mea când am văzut o familie de marțieni în carne și oase.

Arca

Acesta nu este un mesaj test. Este un mesaj hipnotic destinat să se declanșeze prin excitație moleculară. Nicio necesitate să vă îngrijorați în vreun fel. Sunteți un exemplar perfect din ceea ce ar trebui să fiți. Dacă auziți cuvintele acestea, înseamnă că lumea noastră este moartă, devenită un cumul de fragmente de rocă satelizat de o planetă mult prea îndepărtată ca să mai poată conta în ochii civilizației dumneavoastră. S-ar putea să fiți unicul exemplar care aude mesajul. Singurul nostru succes. Pentru că n-am dorit în niciun chip să replicăm individ cu individ, ci am sintetizat materialul genetic al speciațiilor într-un singur exemplar. Apoi l-am replicat. Sunteți un muzeu de gene. O speranță a unei lumi moarte.

Mâinile, picioarele, plămânii, rinichii, inima sau oricare centimetru pătrat de material organic ascunde informația genetică a unui număr copleșitor de bestialități, care sunt extrem de diferite structural de speciațiile Pământului, dar care, în fond, nu sunt diferite la nivel molecular.

N-ar trebui să vă surprindă faptul că lumea dumneavoastră a servit ca insulă cosmică de salvare a civilizațiilor aflate în pericol de extincție. Aflați că prin simpli-

tatea voastră organică ați salvat lumi și creaturi pe care nici nu le bănuiți. S-au născut mituri, cosmogonii ciudate cărora nimeni nu le va bănui vreodată sâmburele de adevăr. Vampirii, oamenii zăpezilor, șerpii giganți de mare, dinozaurii nu-s doar închipuiri banale. Sunt speciații pe care planeta voastră le-a găzduit. Comoara din seif, până când misiunile extraplanetare de salvare ale lumilor respective au descoperit un nou leagăn. Pământul a devenit, întrucâtva, grădina zoologică a universului.

Noi nu suntem primii și nici ultimii care ne vom folosi de arhitectura dumneavoastră spre a ne salva, pentru că civilizațiile mor sub blestemul propriilor tehnologii. Războaie, conflicte de interese sau accidente academice. Toate astea sau oricare altele, nu sunt nimic altceva decât mecanisme ale distrugerii.

Acum, acest mesaj se va șterge sub efectul unui impuls condiționat psihic. V-am oferit imortalitatea. Este unica armă cu care am fost capabili să vă înzestrăm. Invățați să-i folosiți avantajele în interesul dumeavoastră. Sunteți sub semnul alegerii. Sunteți arca unei lumi demult apuse. Fie ca lumina universului să călăuzească pașii și fie ca lumea dumneavoastră să rămână încă destul timp o planetă în curs de dezvoltare. Pentru că dacă Pământul moare, mor deodată cu ea o mie și una de alte lumi.

CTZ

La vârsta de trei ani a simțit pentru întâia oară mirosul acela fetid. Imediat după masa de prânz, în timp ce-și colora cuminte fișa, la măsuță, alături de o altă fetiță. Ea primise un iepuraș, iar Daria, colega de grupă, o fișă cu un ponei. Unul dintre copii a întrebat ceva - despre Crăciun, dar nu-și mai amintește exact ce - și mirosul pregnant i-a invadat nările, o herghelie de mustangi în lungul preriei fără sfârșit.

I

Tagliatelle parțial digerate și un amestec vâscos de secreții gastrice, salivă și suc de portocale, rezultatul unui instinct vomitiv violent, în jet, peste fișele lor, peste creioanele colorate, peste mânuțele delicate și rochia Dariei.

Evident că mami si tati s-au temut de ce-i mai rău, însă după multiple investigații clinice și paraclinice, medicii au decis că ea nu are absolut nicio problemă. Ceea ce, evident, a fost minunat și drept urmare a trecut ca indigestie. Desigur că bună parte din vina diagnosticării eronate - sau, mă rog!, diagnosticării diferențiate - a purtat-o chiar ea. Nici n-a spus că n-a mâncat pe săturate și nici nu s-a priceput să observe corespunzător contextul în care s-a produs incidentul, astfel încât tot ce a putut să le spună atunci a fost:

— Mirosea foarte tare a caca, mami. Si mi s-a făcut tare rău.

A urmat o pauză de ani buni - vreo zece - timp în care nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă mirosul a lovit din nou. La fel de violent, o situație extrem de jenantă. Ziua celei mai bune prietene, voci aproape adolescentine. O cascadă de idei, păreri, glume, minciuni inocente, viață, culoare, bucurie. Si imediat, damful de carne stricată aflată într-un grad avansat de putrefacție, răscolindu-i fosele nazale cu forța unei tornade. Tort, limonadă, fursecuri si suc de mere împroșcate în particule semidigerate peste toți cei din jurul ei. Mese și scaune, pahare cu umbrelute colorate spoite cu vomă. A urmat o senzație progresivă de vertij, o durere pulsatilă în tâmple și doamna Popescu fâstâ- cindu-se în discuția cu dispeceratul serviciului telefonic de urgență.

Alte analize medicale, o altă doamnă doctor, asigu- rându-i pe părinții ei:

— Fata dumneavoastră este perfect sănătoasă.

Cinci ani de acalmie și pe urmă dezastrul, sabotându-i integritatea, lovind încă o dată. Pentru a treia oară.

— Mă iubești? a vrut ea să știe, atunci, chiar în noaptea majoratului ei.

El a susținut că da, în mod clar, o iubește, și mai presus de toate o vrea, pentru că da, din acel moment precis, constitutional, devenise femeie.

Mirosul repugnant tulburându-i receptorii olfactivi, ca un virus sau o bacterie cu reacții acute, virulente. Sunt ani buni care s-au scurs, dar tot îi mai stăruie imaginea în

minte. Exact ca punerea în scenă în programul unui teatru ambulant. Ea, o noapte călduroasă de vară, întinsă pe saltea, pe jumătate goală, trudind să-și acopere sânii tineri și goi, tari ca niște muguri - încă virgină. El, cu prohabul desfăcut, vorbindu-i golănește printre dinții încleștați, în timp ce se ștergea de voma care-1 acoperise din cap până-n picioare.

— Ești o scârboasă! Ai vomitat pe mine ca o vacă.

In aceeași seară, un medic a ascultat-o răbdător, iar ea, printre episoadele abia reținute de furie ale părinților ei, a reușit să-l întrebe: »

— Ar putea să fie un al șaselea simț? Cum ar fi, de exemplu, telekinezia?

— Greu de zis, i-a spus bărbatul în halat, ridicând evident dintr-o sprânceană.

Ea a vrut să știe nu pentru că ar fi crezut asta în mod obsesiv, ci pentru că lucrurile de genul acela - telepatie, telekinezie, clarviziune - erau la mare modă în filmele si se- rialele destinate tinerilor de teapa ei și, la un anumit nivel, dacă printr-o cine știe care minune s-ar fi dovedit o așa chestiune inedită, reputația ei ar fi putut să fie salvată. Numai că n-a prea fost să fie așa, întrebarea i-a adus drept premiu o vizită la psihiatru.

Și deși toți s-ar fi așteptat să n-o facă, ea a fost compli- antă: a acceptat consultația. A încercat să explice totul psihiatrului; la fel, psihologului. Drept urmare, s-a ales cu antipsihotice. Ceva, acolo, în trupul ei exista, nu avea niciun dubiu în asta. Insă nu era nici vorbă o chestiune legată de schizofrenie sau mai poți să știi ce boală psihia-

trică. Fapt pentru care nu le-a luat niciodată. S-a priceput ea ce să facă și cum să rezolve dilema pilulelor indezirabile. în fond, era suferindă, nu proastă.

La doi ani după ultimul incident s-a căsătorit, prea puțin din dragoste, mai mult ca să scape de părinții ei. A rămas însărcinată - o minunăție de fată - după care, la scurt timp după, a revenit mirosul, în urma unui scandal monstruos cu soțul ei. Ea îl bănuia de ceva timp, dar în lipsa dovezilor concrete nu găsise niciodată curajul să-l acuze. Și totuși, în cele din urmă, s-a îmbărbătat, în puterea unui miez de noapte tomnatic. El și ea, amândoi, confruntându-se în tocul ușii de la intrare.

— Ai fost cu nenorocita aia, nu? Să nu îndrăznești să mă minți în fată, ticălosule!

Iar el s-a apărat, mințind:

— N-am fost nicăieri. Ești paranoică.

O lovitură puternică, venită dintr-o sursă invizibilă, dar precisă. Drept în tâmplă, ca o suliță dintr-o parte în cealaltă a capului. Fulgerător și intens, mirosul de putregai asaltând-o, întocmai ca atacul unui soldat fanatic.

La un an după aceea au piedut-o pe Ana, fetița lor, iar el a găsit în cele din urmă curajul să se afișeze și apoi să plece cu „n-am fost nicăieri, ești paranoică". Ziua în care a venit să-și adune lucrurile a fost ultima dată când l-a mai văzut sau auzit. Și după lanțul acela de întâmplări fatidice, mirosul a asaltat-o aproape zilnic.

Deși nimeni, niciodată, nu s-a priceput să descopere o suferință organică drept punct de plecare pentru reacțiile ei stranii, ea a înțeles, într-un final, ce are. Așa cum s-a pri-

ceput, mai mult sau mai puțin bine, a fost drumul înspre momentul în care s-a resemnat. Pentru că pentru ea vindecarea, o familie, o casă, prietenii sau un loc de muncă stabil nu erau altceva decât visuri eidetice. A lăsat totul baltă, un trecut ca o piatră de moară, și a fugit în stradă. Aproape existența unui șobolan prin cotloane adumbrite si canalizări, o veritabilă *creatura nonsocial.*

Și, ca să fie sinceră, acum n-o mai deranjează prea mult nopțile dormite sub cerul liber, temperaturile scăzute, nici umezeala caldarâmului trecând prin cartoane și prin vatelina sacului de dormit. Cu atât mai puțin mirosurile amestecate. Mâncare râncezită, în diferite stadii de descompunere, țoale mizerabile impregnate cu izuri care repugnă. Miros înțepător de urină și dejecții. A început să le accepte pe toate. Pentru că a învățat pe pielea ei, într-un final, care-i mirosul minciunii și viața printre miasme nu-i mai face rău. Ba mai curând educă puterea celui de-al șaselea simț, care crește în ea. Pe zi ce trece, tot mai puternic. Și deși nu se crede un super erou în adevăratul sens al cuvântului, ceva îi spune că-ntr-o bună zi toate cele întâmplate și puterea ei stranie de a percepe minciuna într-un mod unic, vor căpăta un sens. Iar momentul acela în care ea va reuși să se controleze pe deplin, negreșit, va fi sensul existenței ei.

Abisul

Ury privește dincolo de sticla hubloului, înspre spațiul rece, profund, al cosmosului. Găsește ceva, acolo, ceva care i se reflectă în privirea oțelită. Nu e doar propria reflexie. Astăzi, dispoziția este verde, gândește el. Dacă ar putea să existe cumva o astfel de stare interioară.

Fluieră, în vreme ce-și trage partea inferioară a costumului EMU. Fixează tălpile și împinge. Alunecă prin vidul stației. O secundă, două, timp în care se furișează ca o vulpe în cadrul dur superior al costumului, fixat în peretele camerei. Cu o mișcare fermă, ermetizează cele două piese. Urmează casca, apoi mănușile.

Armează pârghia de depresurizare. Așteaptă minutele indispensabile, deschide macaraua ușii, după care iese. Se ancorează de fuselajul Stației Spațiale Internaționale - siguranța pe primul loc -, iar mai apoi își freacă palmele, în mod simbolic.

— Comandante, inginer în spațiu!

Difuzorul din casca lui Ury vibrează.

— Recepționat! Suntem cu ochii pe tine. Inginere, din momentul de față ai 120 de minute. De data asta nu te mai iertăm.

Râsul *tehnicolor* al comandantei umple casca lui Ury. Rico Arba, pilotul SSI, se suprapune dialogului:

— Pregătește suta de verzișori, amice. Presimt cruzimea din vocea Ellei.

— Poți să fii sigur de asta, Ury. Nu mai trec nimic cu vederea.

— Terminați cu speranțele deșarte, îi oprește inginerul. Un singur indiciu, camarazi. Timpul necesar schimbării unui modul din consola auxiliară de comunicare: o sută de minute. Paragraf direct din manualul de utilizare.

în difuzor, o vreme, nu sunt altceva decât paraziți.

— Nu mă credeți? continuă Ury. Verificați, înainte de-a sacrifica sute. Cineva primește nota de plată. Și să fiu al naibii dacă eu voi fi acel cineva.

— Rahat! agonizează Rico. Trișor parșiv. Ți-am spus că joacă murdar, abia se distinge vocea pilotului.

Urmează alte câteva secunde de liniște, după care Ella Dobra continuă să râdă, dar veselia ei pare decolorată.

— Mai vedem.

Inginerul trudește conștiincios, se pliază pe fuselajul SSI, întocmai ca un păianjen. O priză după alta, brațele lui musculoase îl poartă cu determinare înspre câștig.

— Inginer andocat cu succes de urechea modulului auxiliar de comunicare. In câteva momente încep dezasamblarea.

— Recepționat!

Ury decuplează cheia tubulară din ministația de lucru. Meticulos, desface șurub după șurub. Le

tul magnetic. Desface și scutul, îl ancorează. Extrage și analizează, consecutiv, fiecare placă în parte.

— Examinarea vizuală nu relevă nicio avarie, concluzionează Ury. Problema nu pare să fi fost de natură mecanică.

Difuzorul din casca inginerului aproape că explodează de furie.

— Trișor! Trișor fără inimă! yy

Urmează foșnetul colilor manualului tehnic.

— Comandante, se lasă învins pilotul. Are dreptate! Tocmai am oferit măsluitorului un avantaj de 20 de nenorocite de minute.

Ella râde înfundat. Inginerul se arată la fel de încântat.

— Recepționat! îl asigură comandantul. Vom rula un nou test de diagnoză. Inginer, rămâi pe poziții. Revin imediat cu detalii.

Ury surâde. Reatașează scutul și bombăne prefăcut:

— Inginer către bază: comadante, ai grijă de avantajul meu de douăzeci de minute. Nu mi-ar plăcea să-l știu alterat.

Reacția Ellei Dobra nu se lasă așteptată:

— Nu-ți fie teamă, Ury. Valorezi mai mult decât o amărâtă de sută de dolari.

— Voi nu!

— Poftim!

Glasul lui Rico vibrează de furie falsă. Jocul slab actoricesc al pilotului nu-1 afectează pe inginer. Continuă să înșurubeze impasibil ultima tijă filetată a scutului.

— Ury, mulțumește-te că ai un comandant atât de inimos, îi spune Ella jovială. Altfel, știu cel puțin două creaturi malefice care ar accepta să-ți congelezi bucile în cosmos.

Inginerul abia dovedește să-și înghită surâsul. Câteva sunete de bas umplu difuzoarele cosmonauților.

— Și eu nici măcar nu-s una dintre ele! îi garantează Rico inginerului.

— Continuă să te prefaci că nu ți-am mirosit putreziciunea dindărătul coastelor!

— Diagnoză completă! rupe comandantul fluxul discuției dintre Ury și pilot. Se pare că a cedat unul dintre releele panoului principal. Spune adio celor o sută douăzeci de minute. Distracția tocmai s-a prelungit.

Inginerul desface siguranța chingii și dă startul mersului său arahnoidian înspre consola principală de comunicare. Aflată pe partea opusă a fuselajului, instalată din rațiuni de siguranță, îi va consuma minute bune până să ajungă la destinație.

— Nici să nu-ți treacă prin minte, comandante! rupe inginerul pariul. Ne-am învoit pentru modulul auxiliar. Cel principal e cu totul altă mâncare de pește.

— Sigur, camarade! jubilează Rico. Ai doi copii de întreținut dintr-un amărât de salariu de inginer de zbor al NASA. Nu am dubii, un sutar ar decalibra viitorul întregii familii.

Ury zâmbește, mulțumit. A escaladat deja jumătate din fuselajul stației. Disputa copilărească îi condimentează avansul.

— Dumnezeule!

— Inginere, raportează! vocea comandantei are consistența pietrei. Care-i problema?

— Ar trebui să fiți aici să vedeți răsăritul!

Dincolo de curbura neregulată a fuselajului stației, Pământul se scaldă într-o baie de foc. Aura purpurie îl determină pe Ury să-și ascundă privirea sub filtrul solar al vizierei. Deși se așteaptă, nu primește nicio replică. După câteva secunde de tăcere, Ella Dobra taie liniștea rece:

— Tocmai am primit o notificare de urgență de la CFB North Bay. S-ar părea că satelitul românesc Goliat a fost avariat accidental de o rachetă rusească. Impactul a creat un nor de reziduuri. Va trebui să așteptăm până când rămășițele ne vor depăși. Ai cinci minute să revii în stație.

— Comandante, cât timp avem la dispoziție până la impact?

Glasul Ellei se suprapune grav peste curiozitatea inginerului:

— Ury, este un ordin! Nu riscăm. Ai timp suficient pe urmă să rezolvi problema.

Ezită, numai o clipă, după care inginerul își mai încearcă o dată norocul:

— Oameni buni, sunt la numai cinci metri de panou. Operațiunea completă nu ar necesita mai mult de 30 de minute. Si asta încărcat!

— La dracu', Ury! Mișcă-ți fundul imediat în stație. North Bay ne-a acordat un răgaz de maxim un sfert de oră.

Inginerul își desface chinga, repezit. O prinde de o altă ureche de siguranță, ceva mai îndepărtată. Mâinile încep să lucreze febril. Mușchii zvâcnesc atunci când sunt invadați de fluxul continuu, repetitiv, de sânge, dictat de ritmul alert al inimii.

— Cum!? Sper că nu-i decât o glumă proastă.

— Nu glumește, omule! intervine Rico. Nu mai rata nicio secundă.

— Vreau detalii! vocea inginerului tremură în difuzoare. Continuă să avanseze, repezit. De ce nu ne-au avertizat din timp?

— Poziția stației nu se intersecta cu traiectoria satelitului. în plus, nu s-au așteptat la o reacție în lanț, îl lămurește Ella Dobra. Au căzut mai mulți sateliți și fluxul de resturi s-a amplificat semnificativ.

Talpa cizmei lui Ury se proptește într-una dintre iregularitățile fuselajului. Piciorul flexează și forța extensiei îl propulsează pe cosmonaut înspre gura de intrare a stației. Inginerul lunecă precis, se bucură de secundele câștigate. Mulțumit, socotește că nu sunt mai mult de treizeci de metri până la poarta de acces. Chinga de siguranță se întinde până la refuz. Ury a uitat complet de faptul că este ancorat și, în același timp în care gândește asta, reculul șocului îl zguduie. Sfredelind vidul, cosmonautul pornește într-o cursă imprecisă în direcția opusă. Palmele, căscate precum gurile unui lup înfometat, ratează o ureche, apoi alta. Chinga e din nou tensionată. Un alt recul, de data asta în direcția corectă. Inginerul pare yo-yo-ul unui puștan.

Comandantul tună în difuzoarele căștii:

— Ury, în ce stadiu ești?

— Mai dă-mi câteva minute, răspunde fâstâcit inginerul.

— La naiba, omule, nu-s magician. N-am câteva minute. Resturile se deplasează spre stație cu viteza unui glonț. Miscă-te! Acum!!

J

— Gata, gata, vin!

Ury apucă coarda și trage cu forță. Reculul secund păruse că-1 aruncă în direcția corectă, dar l-a proiectat la metri buni de stație. Se apropie anevoie de fuselaj. Desface ambele siguranțe ale chingii, o aruncă la întâmplare. Cureaua începe să danseze prin vidul cosmic, aidoma unui parazit intestinal uriaș.

— Fără alte obstacole, decide inginerul spațial.

Coapsele armează. Musculatura explodează și produce suficientă energie cât să-l arunce într-o cursă nebună înspre salvare. Evită un obstacol, apoi se agață de o ureche de pe fuselaj. A mai câștigat zece metri. Picioarele flexează din nou, după care țâșnesc. încă două salturi și este lângă poarta de acces, calculul la rece al inginerului, în timp ce trupul trece razant pe lângă fuselaj. Pumnii i se încleștează de o bară stabilizatoare. Zâmbește, încrezător. Nu mai mult de douăzeci de metri. La capătul lor, salvarea.

O explozie uriașă. întreaga stație, cu greutatea ei colosală cu tot, tremură. Ury resimte vibrația, însă explozia pare că s-a produs destul de departe, undeva la capătul opus al stației. Vede cum crește un nor uriaș de reziduuri.

— Dumnezeule! Jumătate din fotoelementele segme- tului P6 au fost avariate, groaza din

glasul comandantei

este identică cu dimensiunea dezastrului cosmic. Ury, omule, ești teafăr?[7] »

— Sunt în regulă, dar nu știu pentru cât timp. Am contact vizual cu rămășițele din urma impactului.

Totul nu-i mai mult decât o fracțiune de secundă. Ury este asaltat de norul de particule.

Fotoelementele s-au dezintegrat în urma exploziei, curg prin preajma cosmonautului, sclipind ca niște licurici minusculi. Inginerul trage scutul vizierei. Resimte imboldul câtorva proiectile în metalul scutului și în stratul extern al costumului. Inspirat, se agață de cea mai apropiată ureche de siguranță. Trage. Instinctul îl salvează în ultimul moment de un rest de dimensiunea unei conserve. Numai gândul repercusiunilor unui impact direct cu proiectilul aduce sângele cosmonautului la temperatura cosmosului.

O nouă bubuitură. Mult mai apropiată. Sunetul a o mie de schele metalice rupte, urmat de o izbitură cumplită în umărul drept. O avalanșă de imagini, tot ceea ce Ury mai reușește să distingă, în vreme ce este împins în spațiu.

— Ajutor! vocea tremurândă, aproape insesizabilă, a inginerului proiectat în gol.

Pământul și bucăți fumegânde din SSI încropesc un joc caleidoscopic în ochii săi înspăimântați. Apoi vine durerea, acrimonioasă, apoteoza unui delir. Despică humeru- sul drept fără nici cea mai mică urmă de milă. întunericul și durerea, un melanj de stări.

aia -air jsSsi XE
s®r SJF

— Dumnezeule mare! Ajutor! Aici Ury, am fost lovit și proiectat în spațiu. Plutesc în derivă. Comandante? Rico? Mă aude cineva?

Universul continuă să se rotească, îl derutează. Măcar rotațiile sunt lente. Revine suferința. încearcă să-și miște brațul drept. Un demon invizibil îi mângâie umărul. Durerea învăluie brațul, ca numai în câteva secunde să-l izbească în ceafă.

în pofida chinului, continuă să spere.

— SSI, mă aude cineva? spune, aproape inaudibil.

întunericul se îngustează, îl încolțește, e o haită de lupi.

— SSI, sunt inginerul spațial Ury Kabba! Comandante? Mă poți recepționa? Rico?

Rotațiile devin familiare și acum poate să distingă, la intervale regulate de pivotări, când crusta de zircon a Pământului scăldat în lumina răsăritului, când restul nealterat al Stației Spațiale Internaționale.

Liniște deplină în difuzoare, apoi paraziți.

— Te auzim, inginere!

Engleza stricată în care primește răspunsul îl debuso- leză. Ury nu scoate un cuvânt.

— Aici Konstantin Luberov, cosmonaut al Agenției Spațiale Federale Ruse. Transmit de pe stația orbitală Soyuz TMA-M.

Deși surprins, asaltat de durere, Ury încearcă să se mențină pe linia de plutire.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Domnule Luberov, fac parte din echipajul de întreținere al SSL In urma unui incident am fost lovit și aruncat în spațiu. Acum plutesc în derivă. Puteți intra în contact cu modulul Harmony? Cât nu este prea târziu. Cât încă mă mai pot recupera.

Difuzoarele amuțesc.

— Inginere Kabba, revine glasul lui Luberov. Știm despre incident. SSI a fost avariată în proporție de 90%, iar faptul că ești încă în viață este un miracol.

— Imposibil! refuză Ury să creadă. Pot încă să văd SSL

Rusul lasă canalul deschis. Atunci când Luberov discută cu restul echipajului de pe Soyuz, Ury aude frânturi dintr-o rusă precipitată. Deși este posesorul unui pachet de cunoștințe de bază în limba rusă, paraziții și jargoul cosmonauților din difuzoare fac discuția incomprehensibilă. Legătura se pierde. Silențiul vine peste inginer cu forța unui uragan mut.

— Ceea ce probabil că vezi, revine Luberov într-un târziu, este Soyuzul nostru.

— Foarte probabil. Izbitura m-a transformat într-un titirez spațial. Rotațiile îmi reduc semnificativ capacitatea de orientare.

Realitatea situației îngustează răbdarea. Instinctul de supraviețuire domină complet momentul.

— Puteți trimite un modul de salvare?

Acalmie imanentă, dezechilibrată de pulsații periodice, etape ce alternează întunericul deplin cu imagini deductive.

— Cel mai important, în primul rând, inginere, spune-ne poziția ta. Verifică-ți GPS-ul.

— Imediat!

Ury încearcă, fără succes, să-și ridice brațul drept. Durerea îi sfâșie humerusul, violent, precum jocul disperat al unui pește în cârlig.

— Aaa!!!

— Inginere, ești bine? Luberov urlă de-a dreptul în difuzoare.

Câteva secunde de calm, apoi revine glasul frânt al inginerului:

— Sunt bine, sunt bine. Asta a fost umărul meu. Cred că lovitura a provocat ceva pagube.

— Bine, inginere! Ascultă-mă cu atenție! glasul pilotului rus pare umbra unui pom în deșert. Nu trebuie să pierdem niciun minut.

Câteva momente de bolboroseli neinteligibile într-o ruso-engleză repezită, ca mai apoi Luberov să revină:

— Trebuie să te concentrezi, inginere. Mă auzi?

— Limpede și clar!

— Perfect! Urmărește peisajul și spune-ne ce vezi. Con- centrează-te asupra poziției tale.

Ury face întocmai. Rusul pare nerăbdător:

— Ce-mi poți spune?

Ca și până atunci, pentru Ury decorul este un amalgam de piese puzzle. Toate, aruncate într-un bol din sticlă. Jucăriile amestecate ale unui puști neglijent.

— Nu pot să pricep nimic, domnule Luberov. Sunt un titirez viu. Deși anticipă răspunsul rusului, Ury continuă: cum rămâne cu radio locația?

9

— SSI doar ce a fost făcută țăndări. îți poți închipui ce-i pe ecranul radarului nostru în momentul ăsta? Repet, este un miracol că ai supraviețuit.

— Probabil piesa care m-a izbit a fost suficient de mare încât să mă arunce în spațiu și nu a luat locul unui proiectil. Totodată, suprafața ei a funcționat pe post de scut, fe- rindu-mă de proiecția de particule din urma exploziei.

— Probabil? Nu-ți amintești să se fi întâmplat asta?

— Nu. Cred că mi-am pierdut cunoștința în urma șocului.

— într-un fel, asta explică de ce am primit mesajul tău abia după cinci minute de la ultima explozie majoră.

— Câte au fost?

— Patru.

— Oh! Eu am reușit să contorizez doar două.

— Ascultă, insistă pilotul rus. O să vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice, numai să nu implice mișcarea brațului drept.

Tăcere apăsătoare și Ury nici nu mai are nevoie să știe răspunsul.

— La dracu', amice! Asta chiar o să doară.

— îmi pare rău, dar altă cale nu știu. Glasul lui Lube- rov capătă determinarea unui atlet pregătit să pornească în cursă. In regulă. Primul lucru pe care va trebui să-l faci, odată ce vei avea acces la panoul de comandă, va fi inițializarea protocolului medical.

Ury pornește în cursa infernală a membrului drept. Nu sunt decât centimetri, dar resimte durerea de parcă un elefant s-ar odihni pe umărul său stâng.

— Luberov, prietene, dacă nu vei mai auzi un cuvânt de la mine în următoarele minute, probabil c-am leșinat.

— Și din exact acest motiv am să te rog să-mi vorbești sau, mai curând, să-mi cânți ceva.

Și poate că ideea rusului nu-i chiar atât de rea, îi trece lui Ury prin minte. începe să fredoneze prima strofă care-i vine prin cap:

— *Twinkle, twinkle little star. How i wonder where you are!*

Râsetele înfundate al echipajului rus umplu casca inginerului.

— *Tovarischi* inginer, chiar ești o figură!

— Dumnezeule mare, doare ca naiba, îngână Ury.

Panoul pare doar la un centimetru distanță de indexul stâng. Mai rămâne să găsească unghiul potrivit, în care razele galben-portocalii ale răsăritului să nu se mai reflecte în sticla protectoare.

— Protocol medical activat! jubilează Ury și simte înțepătura în pectoralul drept.

— Felicitări, inginere! Presupun că efectul calmantului e la secunde distanță.

— Sper, doare ca dracu'!

— Ury, amice, de unde ești?

— Poftim!?

— De unde ești de loc, vreau să zic. Din ce stat? American?

— Da. Alaska.

— Să fiu al naibii! Jubilează rusul. Ești un degerat, ca noi.

— Sigur, sigur! îl întrerupe Ury. Sunt o emblemă argintie, dar n-am doi anișori, să știi.

Rusul râde:

— încercam doar să fac conversație, până ce calmantul își intră în drepturi.

— Dumnezeule! aproape că explodează Ury de exaltare. Cum de nu mi-a trecut asta prin cap până acum! Lu- berov, inițializez „protocolul licurici".

— Care protocol?

Inginerul râde sonor.

— Glumesc, omule. îmi trec luminile pe modul intermitent.

Durerea încă este acolo, pulsatorie. Totuși, ceva mai suportabilă.

— Gata! Luberov, fii cu ochii în patru prietene. luhuu! Sunt un licurici cosmic, unul al dracului de mare. Poți să mă vezi, Luberov?

Tăcere. Niciunul nu scoate un cuvânt și Ury deja și-1 închipuie pe rus cum își transformă ochii în două lame care scrutează vidul. Tăcerea persistă.

— Luberov? Mă poți vedea? își pierde americanul răbdarea.

— Inginere, văd cel puțin patru duzni de stele lucitoare.

— Căcat! Uită-te cu atenție, omule. Sunt un nenorocit de licurici uriaș. Trebuie să mă vezi.

După câteva secunde de liniște:

— îmi pare rău!

— Sunt un nenorocit de licurici, urlă inginerul. Un nenorocit de licurici. Vorbele i se scurg din gât, învolburate, inima unui râu rătăcitor învins de calmul mării. Puterea

glasului pierde din intensitate, treptat, până când devine doar un murmur. La fel, lacrimile.

— îmi pare rău, inginere. îmi pare sincer rău, dar nu pot să te văd. N-aș putea să știu încotro să te caut. Și, oricum...

Cuvintele rusului devin abrupte, un mal care se pierde în liniștea vidului. Un piuit sâcâitor, intermitent, se suprapune peste tăcere.

— Oxigenul tău, inginere. Este...

— O să mor, Luberov!

— îmi pare rău.

Glasul rusului este tulbure și Ury poate să jure că pricepe din pricina cărui motiv este așa.

— La dracu, rusule? Ce faci? Plângi ca o fetiță?

Printre nodurile suspinelor, Luberov râde înecăcios:

— Ca o amărâtă de fetiță, omule. Să fiu al naibii dacă nu!

— Știi ce, rusule?

— Ce-i, *amerikanski?*

— N-am crezut niciodată c-am să mor de plictiseală.

— Deja ți-ai pierdut mințile?

Ury râde. Limpede și tare. Piuitul din difuzoare continuă să se amestece cu susurul inginerului. După o vreme, totul moare în liniștea rece a spațiului.

— Inginere?

Acalmie deplină.

- Ury?

Aceeași liniște sâcâitoare.

— Americanule, mă mai auzi?

Glasul lui Ury este slab, abia audibil, la fel de plăcut ca un răsărit de soare:

— E atât de liniște aici. Cred că m-aș putea obișnui cu liniștea asta.

»

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: # *15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Prograda

de Florin Purluca

"O incursiune pe tărâmul fricii,
unde nu știi când și nici de unde
va răsări pericolul.
Știi, însă, cu siguranță,
că va răsări! Și asta te

"In spate, pe macadamul spălat de lumina amorțită a felinarelor și de ploaia proaspăt mântuită, se desena o siluetă. Creștea, pe măsură ce tălpile bocancilor cu fier în bot pocneau pietrele.

Și avea un cuțit. Nu puteai pricepe în ce fel se scurgea lama. Dar acolo unde nu erau pete mari de rugină, zăboveau încă bucăți din lumina stelelor. Nu știai dacă era lung, lat sau ascuțit ca un brici. Dar puteai știi prea.bine că n-arăta deloc prietenos.

Bărbatul în negru, cu pumnul încordat peste plăselele cuțitului, înainta și mârâia. Un sunet ca al unui animal feroce, concentrat să-și descopere prada..."

Titlu: *Prograda*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: #22
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia

. CONSTANTIN 0. PAVEL ■'*

ffiIWXJ

° mnttM » spatia) »U*C*»»o«4eCto«

Ci'iMJ.iSriKW-Iktlon *e i*

' fT>»ur>PAVCOA;

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

1944 - Ein Freak.....5
Blocada.....28
Conu'.....46
După douăzeci de ani.....79
O noapte fără regină.....89
Poștașul.....102
Pruncul.....109
Un buchet din florile mintii.....120
Legea azilului politic civil.....123
Arca.....126
CTZ.....128
Abisul.....133